

ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่
สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

EFFECTS OF THE INTEGRATIVE LEARNING PROGRAM ENHANCING WILLINGNESS
TO COMMUNICATE IN ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE IN UNDERGRADUATES

พิชญ์วัฒน์ โสภณปัญญารัตน์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2566

ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่
สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTS OF THE INTEGRATIVE LEARNING PROGRAM ENHANCING WILLINGNESS
TO COMMUNICATE IN ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE IN UNDERGRADUATES

PICHAWAT SOPHONPANYARASMI

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF PHILOSOPHY
(Applied Psychology)

Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

2023

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ของ

พิชญ์วัฒน์ ไสภณปัญญาวัฒน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐาสุภกร จันประเสริฐ)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา ไสมะนันท์)
..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พลเทพ พูนพล)
 กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันท์ชิตส์สันท์ สกุลพงศ์)

ชื่อเรื่อง	ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
ผู้วิจัย	พิชญ์วัฒน์ โสภณปัญญาวัฒน์
ปริญญา	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุศาสตร์ จันประเสริฐ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง

การวิจัยผลานวิธีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา รวมถึงศึกษาประสบการณ์และการเปลี่ยนแปลงทั้งช่วงก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้ โดยโปรแกรมดังกล่าวเป็นการบูรณาการทฤษฎีการกำหนดตนเองและแนวคิดของจิตหรือแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ ออกมาเป็นเครื่องมือได้แก่ชุดโปรแกรมการเรียนรู้ แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ซึ่งเครื่องมือทั้งหมดได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมไทย แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน และกลุ่มทดลองจำนวน 20 คนซึ่งได้เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ จากนั้นจึงศึกษาประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการศึกษาในเชิงปริมาณพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อีกทั้งเมื่อนำกลุ่มทดลองไปเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมพบว่ากลุ่มทดลองมีระดับความตั้งใจที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และจากการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่า การกำหนดความคิด ความรู้สึกและแรงจูงใจ เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเพิ่มหรือลดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้มีส่วนในการเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วย จากผลการศึกษาทำให้เห็นความสำคัญของการใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้และการบูรณาการทฤษฎีและแนวคิดอื่นเพื่อเสริมพลังในการสร้างการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพด้วยความเข้าใจในบริบทของศึกษาภาษาอังกฤษในระบบการศึกษาไทยและวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง, ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ, แรงจูงใจ, พุทธศาสตร์, ทฤษฎีการกำหนดตนเอง

Title	EFFECTS OF THE INTEGRATIVE LEARNING PROGRAM ENHANCING WILLINGNESS TO COMMUNICATE IN ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE IN UNDERGRADUATES
Author	PICHAWAT SOPHONPANYARASMI
Degree	DOCTOR OF PHILOSOPHY
Academic Year	2023
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Thasuk Junprasert
Co Advisor	Associate Professor Dr. Monthira Jarupeng

This mixed-methods research investigates the effect of an integrated learning program to improve willingness to communicate in English as a Second Language among higher education undergraduate students. The study also explores changes in willingness to communicate in English before and after participation in the program. The self-determination theory and Chanda, or Buddhist achievement motivation, served as an integrated framework for examining various factors by creating a learning program, questionnaire, and semi-structured interview. The sample in the study were 20 students in the comparison group and 20 other students in the experimental group that received the program and validated interviews about experience and scales were used to collect data from the experimental and comparison groups. The quantitative findings showed that after joining the program the experimental group increased their scores of willingness to communicate in English as a Second Language at a statistically significant level of .05 and also had higher scores than the comparison group at a statistically significant level of .05. The qualitative findings showed that determination of thinking, feeling, and motivation were key factors that lead to increasing and decreasing of willingness to communicate in English as a Second Language. The integrated learning program also helped to create communication goals and to foster positive thoughts and feelings and a willingness to communicate in English as a Second Language. The suggestions revealed the importance of applying learning psychology and integrating other approaches to encourage the process of learning English effectively by understanding the context of English learning in system of Thai education and culture.

Keyword : English Language, Willingness to Communicate in a Second Language, Buddhist Approach to Higher Education, Mixed Methods, Self-Determination Theory

กิตติกรรมประกาศ

อันดับแรกขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐาสุกร์ จันประเสริฐ และ รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่อาจารย์ให้ความเมตตาทั้งความรู้และคำแนะนำ ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประทีป จินฉิ่ง ผู้จุดประกายแนวคิดพุทธศาสตร์ให้เกิดขึ้นกับงานวิจัยชิ้นนี้ ขอขอบคุณ ผศ.ดร.นันทชิตส์พันธ์ สกุลพงษ์ ประธานสาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ที่ให้ข้อเสนอแนะที่มีคุณค่า และขอขอบคุณอาจารย์ ดร.ก่อเกียรติ มหาวีรชาติกุล ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อระมัดระวังในการทำวิจัยและกำลังใจ งานวิจัยชิ้นนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ต้องย้ายงานจากที่เดิมซึ่งทำหน้าที่สอนทางด้านจิตวิทยา มาสู่ที่ใหม่ที่ทำหน้าที่สอนภาษาอังกฤษผ่านเหตุการณ์สำคัญของชีวิตมาหลายอย่างทั้งความเจ็บป่วยของแม่และตัวผมเองอย่างรุนแรงและกระชั้นชิด แต่ก็สามารถอดทนจนรอดมาได้ ขอขอบคุณตัวเองที่ไม่ล้มเลิกและก้าวข้ามผ่านความยากลำบากนี้มาได้ มีคำกล่าวที่ว่าไว้ว่า อะไรที่ฆ่าเราไม่ตายจะทำให้เราแข็งแกร่งขึ้น ถึงแม้ว่าผมจะเขียนซ้ำๆว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะต้องเปลี่ยนวิชาเอก ขอขอบคุณพ่อคุณมานพ แยมวงษ์ ผู้ล้วงลับ ถ้าพ่ออยู่คงภูมิใจ และคุณไพริน แยมวงษ์ แม่ของผมผู้ที่ไม่รู้ว่าจะช่วยผมยังไงแต่ก็นั่งข้าง ๆ รับฟังกและคอยให้กำลังใจเสมอซึ่งมันดีมากจริง ๆ มันคือกำลังใจให้ผมกลับมาต่อสู้กับการทำวิจัยให้สำเร็จ ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา ไสมะนันท์ แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ผู้ที่คอยให้โอกาสช่วยเหลือผมเสมอมา ขอขอบคุณอาจารย์กมลพร ศิริโสภณ แห่งสาขาภาษาอังกฤษ มสธ. ที่อนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย ขอขอบคุณผู้บริหารของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์และวิทยาลัยในสังกัด ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประวีณา เอี่ยมยี่สุน รองศาสตราจารย์ ดร.สมภพ เขียวมณี อาจารย์ ดร.ทิพนงศ์ กุลเกตุ ที่ให้คำแนะนำด้านเครื่องมือวิจัยและอำนวยความสะดวกด้านการประสานงานเก็บข้อมูล ขอขอบคุณนักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมการวิจัยนี้ ผมสัญญาว่าจะนำองค์ความรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นมาไปช่วยส่งเสริมพัฒนาการศึกษาของสถาบันของเราให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป สุดท้ายนี้ขอขอบคุณใจที่ทำให้ผมฟื้นชีวิตกลับมาได้ สุดท้ายผมค้นพบว่า การเรียนปริญญาเอกเราไม่จำเป็นต้องเป็นคนเก่งที่สุด แต่เราต้องเป็นคนที่ยืดอดทนที่สุด ไม่ยอมแพ้ (Never give up!) และไม่ยอมจำนน (Never give in!) ต่ออะไรก็ตาม เราก็จะไปสู่เป้าหมายที่ตั้งใจไว้ได้ครับ

พิชญ์วัฒน์ ไสภณปัญญาวัฒน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
ตาราง	ฑ
ภาพประกอบ	ณ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	7
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ.....	7
ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ	9
นิยามปฏิบัติการ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
1.แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ.....	12
1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองและความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	12
1.1.1 ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง.....	12
1) การสื่อสาร.....	13

2) ความตั้งใจในการสื่อสาร.....	15
3) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง	17
4) สรุป	20
1.1.2 ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	20
1) นิยามความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ	21
2) องค์ประกอบของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	23
3) แนวคิดแรงจูงใจในการรับภาษาที่สอง (Second Language Motivation) ...	27
4) แนวคิดการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA) ..	28
5) การวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	29
6) การพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษตามแนวคิดจิตวิทยาแรงจูงใจในบริบทของ สังคมไทย.....	35
7) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ	36
1.2 ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT)	38
1.3 แนวคิดฉันท์หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation).....	46
1.4 การสังเคราะห์ทฤษฎีการกำหนดตนเองกับฉันท์หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตาม แนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation) และความตั้งใจ ในการสื่อสาร (Willingness to communication).....	50
1.5 การเรียนรู้โดยการใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning).....	60
1.6 แนวคิดการบูรณาการทางการศึกษาและการฝึกอบรม.....	61

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย	
ภาษาอังกฤษ.....	62
2. การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental study).....	65
3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews).....	67
4. การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ดุลยพินิจ (Judgmental Sampling)	68
5. การวิจัยผสวนวิธี	68
6. กรอบแนวคิดการวิจัย	71
6.1 การวิจัยระยะที่ 1.....	71
6.2 การวิจัยระยะที่ 2.....	72
บทที่ 3 วิธีการวิจัย.....	74
3.1 แบบแผนการวิจัย.....	75
3.2 การวิจัยระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณด้วยแบบแผนการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Designs)	75
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	76
2. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	80
3. แบบแผนการทดลอง.....	81
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	83
5. วิธีการดำเนินการทดลอง	101
6. การจัดการกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	102
3.3 การวิจัยระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews)	103
1. พื้นที่ในการวิจัย.....	104
2. การเลือกผู้ให้ข้อมูล	104
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	104

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล	109
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	110
6. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล.....	111
7. การพิทักษ์สิทธิ์และจรรยาบรรณในการวิจัย.....	111
บทที่ 4 ผลการวิจัย	113
ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อดำเนินการศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อสร้างสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา.....	113
1.1 การสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	114
1.2 การสร้างเครื่องมือวัดและตรวจสอบเครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา	116
1.3 ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	124
1.3.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มทดลอง.....	125
1.3.2 ระดับคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของกลุ่มประชากรในพื้นที่วิจัย	125
1.3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ เชิง บูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ	126
1.3.4 การเปรียบเทียบระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	128
ระยะที่ 2 การศึกษาประสบการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและหลังจากการพัฒนาความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาด้วยโปรแกรมบูรณาการเพื่อ เสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ	131

2.1 คำถามสัมภาษณ์เพื่อศึกษาประสบการณ์และสาเหตุของความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ	131
2.2 ประสบการณ์และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งช่วงก่อนและหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ.....	133
2.2.1 ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	133
2.2.2 ประสบการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ	134
2.2.3 การอธิบายประสบการณ์และการอธิบายกลไกการกระทำที่เกิดขึ้นภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการในแต่ละครั้ง.....	135
ครั้งที่ 1 กิจกรรมรู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน “Getting to know one another”	135
ครั้งที่ 2 ทำความเข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	137
ครั้งที่ 3 กิจกรรมการแยกตัวค้นหาตัวตน.....	138
ครั้งที่ 4 กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน	141
ครั้งที่ 5 กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง	143
ครั้งที่ 6 กิจกรรมความหมายของชีวิต	145
ครั้งที่ 7 กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน	147
ครั้งที่ 8 กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง.....	149
ครั้งที่ 9 กิจกรรมลองทำดูเราทำได้	150
2.2.4 การสะท้อนประสบการณ์เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation) หลังการเข้าร่วมโปรแกรม.....	154

2.2.5 การสะท้อนประสบการณ์หลังการเข้าร่วมโปรแกรมของผู้เข้าร่วมโปรแกรม ใน มุมมองที่เกี่ยวกับทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT)	159
2.2.6 ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อโปรแกรม หลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ	163
2.2.7 การวิเคราะห์ผลการวิจัยเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยการเกิดความ ตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	166
บทที่ 5 การสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	171
สรุปผลการวิจัย	172
ประเด็นที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง	172
ประเด็นที่ 2 การศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการ เพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา	174
ประเด็นที่ 3 การศึกษาประสบการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษก่อนการเข้าร่วมการทดลองโปรแกรม	175
ประเด็นที่ 4 การศึกษาความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังจากการพัฒนาความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยโปรแกรมบูรณาการตามแนวคิด	178
การอภิปรายผลการวิจัย	179
1. ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา	179
2. ผลการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา	181
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	188
1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ	188

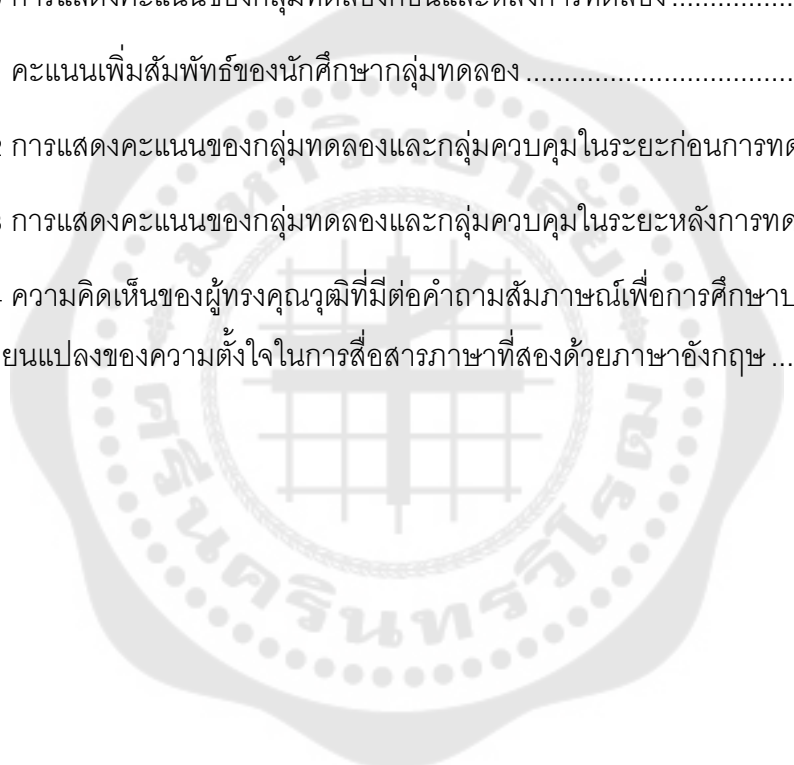
2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	189
3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	190
บรรณานุกรม	192
ภาคผนวก ก	202
ภาคผนวก ข	209
ภาคผนวก ค	216
ครั้งที่ 1 ชั้นเริ่มต้นโปรแกรม กิจกรรม “รู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน Getting to know one another”	217
ครั้งที่ 2 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมทำความเข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	219
ครั้งที่ 3 ชั้นการเรียนรู้ กิจกรรมแยกแก้วค้นหาตัวตน	222
ครั้งที่ 4 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน	225
ครั้งที่ 5 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง.....	227
ครั้งที่ 6 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมความหมายของชีวิต.....	230
ครั้งที่ 7 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน.....	232
ครั้งที่ 8 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง	234
ครั้งที่ 9 ชั้นยุติโปรแกรม กิจกรรมลองทำดูเราทำได้.....	236
ภาคผนวก ง.....	241
แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	242
คำถามสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา.....	244
ประวัติผู้เขียน.....	246

ตาราง

หน้า

ตาราง 1 การเปรียบเทียบความหมายของการสื่อสาร.....	13
ตาราง 2 การแจกแจงคุณลักษณะและองค์ประกอบของแบบวัดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ.....	31
ตาราง 3 คุณลักษณะและองค์ประกอบของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory)...	34
ตาราง 4 รายการของทฤษฎีแรงจูงใจที่เป็นที่รู้จัก	50
ตาราง 5 การวิเคราะห์องค์ประกอบของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเองกับฉันทะและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง	56
ตาราง 6 อันดับเปอร์เซ็นต์และระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ..	79
ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง.....	82
ตาราง 8 การเปรียบเทียบแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเองและแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อนำมาใช้บูรณาการให้เกิดโปรแกรมการเรียนรู้ในการวิจัยนี้.....	88
ตาราง 9 โครงสร้างแผนโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี	90
ตาราง 10 ตัวอย่างแบบวัดด้านข้อมูลส่วนบุคคล	98
ตาราง 11 คำถามช่วงเปิดการสัมภาษณ์สำหรับสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	105
ตาราง 12 คำถามหลักสำหรับกลุ่มทดลอง	106
ตาราง 13 ผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ	115
ตาราง 14 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อโปรแกรมการเรียนรู้.....	116
ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC ของมาตรวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี	118

ตาราง 16	ข้อวัตที่ได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ	120
ตาราง 17	ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา	123
ตาราง 18	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มทดลอง	125
ตาราง 19	ตารางข้อมูลทั่วไปของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	126
ตาราง 20	การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	126
ตาราง 21	คะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ของนักศึกษากลุ่มทดลอง	127
ตาราง 22	การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง	129
ตาราง 23	การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง	130
ตาราง 24	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อคำถามสัมภาษณ์เพื่อการศึกษาประสบการณ์และความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	131

ภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 โมเดลพีระมิดของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง.....	25
ภาพประกอบ 2 ประเภทของแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง	41
ภาพประกอบ 3 โมเดลปัญญาสังคมของการพัฒนาความสามารถในการกำกับตนเอง	42
ภาพประกอบ 4 แบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคล	45
ภาพประกอบ 5 ลักษณะของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ.....	48
ภาพประกอบ 6 รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกระบวนการเปลี่ยนแปลง และมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง.....	66
ภาพประกอบ 7 กรอบแนวคิดการวิจัยระยะที่ 1	72
ภาพประกอบ 8 ความเชื่อมโยงระหว่างการวิจัยระยะที่ 1 และการวิจัยที่ 2	73
ภาพประกอบ 9 แบบแผนการวิจัย	75
ภาพประกอบ 10 ตัวอย่างคำถามเพื่อวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ99	
ภาพประกอบ 11 รูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยการเกิดความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษ.....	167

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือเป็นหนึ่งในภาษาที่สำคัญที่ใช้ในการสื่อสารในระดับนานาชาติ โดยมีเหตุผลสนับสนุนหลายประการ อาทิ ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษาราชการ โดยมีประเทศเอกราช 55 ประเทศและประเทศอาณานิคม 27 ประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ภาคส่วนราชการต่าง ๆ ในประเทศเหล่านี้ได้ประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการในระดับภูมิภาค ท้องถิ่น (Central Intelligence Agency, 2021) อีกทั้งภาษาอังกฤษนั้นเป็นภาษาที่ประชากรในโลกนี้ใช้อยู่จำนวนมากถึง 1,348 ล้านคน (Szmigiera, 2021) จากข้อมูลดังกล่าวมาจึงเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นภาษาสากลในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการสื่อสารไร้พรมแดน หลายประเทศมีความต้องการให้ประชากรของประเทศตนมีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือหลักที่ใช้สื่อสารกันระหว่างคนที่มีภาษาประจำชาติแตกต่างกัน ความสามารถในการเข้าใจผู้คนทั่วโลกส่วนหนึ่งจะเกิดขึ้นได้ผ่านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นความได้เปรียบอย่างหนึ่ง ความจริงประการหนึ่งที่ต้องยอมรับคือ ภาษาอังกฤษถูกใช้สื่อสารระหว่างคนต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา ในแทบจะทุกบริบทของการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาอังกฤษในเชิงธุรกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม แต่จะเป็นอย่างไรหากคนในชาตินั้น ๆ ไม่สามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ หรืออันที่จริงอาจมีความสามารถในการสื่อสารแต่อาจเพราะรู้สึกไม่อยากที่จะสื่อสารก็เป็นได้

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยความสำคัญของภาษาอังกฤษปรากฏในหลากหลายบริบท ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวถึงผ่านแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2559) ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทุนมนุษย์อย่างรอบด้านและเน้นที่ทักษะสำคัญจำเป็นความรู้ที่ทันสมัยพร้อมแข่งขันในระดับสากล อีกทั้งร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566 - 2570) ยังได้กล่าวถึงคุณภาพของทุนมนุษย์ที่เป็นปัญหาของประเทศไทยมาโดยตลอด โดยประเทศไทยได้ใช้ภาษาอังกฤษในการวัดระดับทักษะของคนไทย โดยพบว่าจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขึ้นพื้นฐาน (O-NET) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา พ.ศ. 2563 พบว่า นักเรียนไทยมีผลคะแนนค่าเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์หรือไม่ถึงครึ่งในวิชาภาษาอังกฤษ (43.55 คะแนน) ส่วนในระดับ

มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2563 พบว่า นักเรียนไทยที่สมัครสอบวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 365,170 คน มีผลคะแนนค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 29.94 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์หรือไม่ถึงครึ่งในวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ที่เข้ารับการทดสอบเพื่อรับใบประกอบวิชาชีพครู และบุคลากรทางการศึกษาของคุรุสภา กระทรวงศึกษาธิการพบว่า มีผู้เข้ารับการทดสอบจำนวน 7,263 คน ซึ่งจำเป็นต้องรับการทดสอบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารปรากฏว่า มีผู้สอบผ่านเกณฑ์ในวิชาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนเพียง 2,893 คน เท่านั้น ซึ่งมีจำนวนไม่ถึงครึ่งของผู้สมัครทั้งหมด (คุรุสภา, 2564; ไทยโพสต์, 2564) ซึ่งข้อค้นพบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า นอกจากจะพบปัญหาเกี่ยวกับความสามารถด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของประชากรที่อยู่ในวัยเรียนแล้ว ในภาพรวมของประชาชนชาวไทยนั้น พบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ประสิทธิภาพในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างคนไทยนั้นอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน โดยเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ แล้ว ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 74 ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระดับต่ำมาก (EnglishFirstEducation, 2019) จากปัญหาที่กล่าวมา ทำให้ภาครัฐได้ดำเนินการอย่างเข้มข้นในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ โดยมีความพยายามที่จะสอนภาษาอังกฤษในแบบต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนคนไทยในหลากหลายรูปแบบ แต่หากพิจารณาผลลัพธ์แล้ว กลับกลายเป็นว่าคนไทยยังคงไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ทั้งที่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมาอย่างน้อย 12 ปี ผ่านระบบการศึกษาภาคบังคับของประเทศ ปัญหาที่ประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่นี้มีการศึกษา โดยพบว่า มีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทไทย อาทิ วิธีการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษที่ขาดการประยุกต์ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ทำให้ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของคนไทยมีแนวโน้มที่ค่อนข้างต่ำ (Chanaroke & Niemprapan, 2020; บุญนาค, 2018)

ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (Willingness to communicate in a second language) เป็นสาเหตุสำคัญที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการอธิบายเหตุผลที่มนุษย์ตัดสินใจที่จะเรียนรู้และเลือกสื่อสารภาษาที่สองนอกเหนือจากภาษาหลักที่มนุษย์ผู้นั้นใช้อยู่ซึ่งในบริบทนี้คือภาษาอังกฤษ โดยความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองได้รับการศึกษาและพัฒนาขึ้นครั้งแรกในประเทศแคนาดาโดยแมคอินไตย์และคณะ (MacIntyre et al., 1998) ซึ่งผลการศึกษานำมาสู่การสร้างองค์ประกอบเชิงโครงสร้างเพื่ออธิบายเหตุผลที่บุคคลเลือกสื่อสารด้วยภาษาที่สอง องค์ประกอบของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นประกอบด้วย 5 ปัจจัย อันส่งผลต่อ

พฤติกรรมสื่อสารภาษาที่สอง เริ่มตั้งแต่ 1) ปัจจัยด้านสังคมและส่วนตัว (Social and Individual Context: SaIC) 2) ปัจจัยด้านความรู้สึกและวิถีคิด (Affective-Cognitive Context: ACC) 3) ปัจจัยด้านแนวโน้มพฤติกรรมที่มีแรงจูงใจกำกับ (Motivational Propensities: MP) 4) ปัจจัยด้านสถานการณ์ในการใช้ (Situating Antecedents: SA) 5) ปัจจัยด้านความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมหรือความตั้งใจจะสื่อสารในภาษาที่สอง (Behavioral Intention: BA) (Fishbein & Ajzen, 2011; Gross, 2017) ซึ่งปัจจัยที่ 1 ถึง 5 เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุ 5 ชั้น ที่นำไปสู่ขั้นเกิดพฤติกรรมสื่อสารด้วยภาษาที่สอง (Communication behavior) โดยความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นได้รับการศึกษาอย่างแพร่หลายในประเทศที่อยู่ในทวีปเอเชีย เนื่องจากประเทศที่อยู่ในทวีปเอเชียส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารเช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน อินโดนีเซียและประเทศไทย (Kubanyiova & Yue, 2019; Lee et al., 2019; Pattapong, 2010; Yashima et al., 2016)

ถึงแม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว แต่จากการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับการประยุกต์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองสู่การปฏิบัติ พบว่า การศึกษาด้านนี้ยังมีจำนวนค่อนข้างจำกัด จากผลการสืบค้นบทความทางวิชาการที่เกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือหรือโปรแกรมเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ผ่านระบบค้นหาบทความวิชาการแบบเปิดให้เข้าถึง (Open access) ซึ่งเมื่อค้นค่าจากชื่องานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง โดยใช้คำค้น "Willingness to Communicate Second Language /Interventions or Programs or Activity or Activities" เพื่อเข้าสู่ฐานข้อมูลผ่านเว็บไซต์ <https://www.sciencedirect.com> ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของฐานข้อมูล Scopus โดยใช้เกณฑ์ค้นเวลาคือทุกช่วงเวลา และสืบค้นเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2564 พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 10 ชิ้น และไม่มีงานใดเลยที่ศึกษาในบริบทของประเทศไทย อย่างไรก็ตามในจำนวนงานวิจัยดังกล่าวมา พบว่ามีงานวิจัยที่ปรากฏจำนวน 3 รายการ ซึ่งเป็นการศึกษาที่เป็นการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษทั้งสิ้น และทั้งหมดเป็นการศึกษาของประเทศในทวีปเอเชียคือประเทศญี่ปุ่น 2 รายการและประเทศอิหร่าน 1 รายการ (Garvey & Eades, 2018; Munezane, 2014; Zarrinabadi et al., 2019) สะท้อนให้เห็นว่าองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติยังมีจำนวนค่อนข้างจำกัดอยู่ในปัจจุบัน

ในขณะเดียวกัน เมื่อดำเนินการค้นหาองค์ความรู้เกี่ยวกับโปรแกรมในการเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจากการใช้คำค้นเพื่อสืบค้นในระบบฐานข้อมูล TCI หรือ ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai-Journal Citation) โดยใช้คำค้น “Intervention + Willingness to Communicate” โดยค้นทุกช่วงเวลา เพื่อให้ทราบถึงการศึกษที่เกี่ยวกับการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่อาจมีอยู่ในประเทศไทย ผลปรากฏว่าไม่พบรายการงานวิจัยปรากฏ อย่างไรก็ตามเมื่อเปลี่ยนมาใช้คำค้น “Willingness to Communicate” โดยค้นทุกช่วงเวลา พบว่ามีบทความวิจัยทั้งสิ้น 8 รายการ และทั้ง 8 รายการ เป็นการศึกษาในบริบทไทย พบว่า วิธีการวิจัยที่ใช้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจทั้ง 7 รายการ อย่างไรก็ตาม พบว่า มีงานวิจัย 1 รายการที่เป็นการศึกษาเชิงการกระทำกับตัวแปร (Intervention) (Waluyo, 2020) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษซึ่งในการวิจัยฉบับนี้มีตัวแปรการกระทำคือ ระบบการสนับสนุนด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT support) และพบว่าระบบการสื่อสารคอมพิวเตอร์ไม่ได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษแต่อย่างใด ซึ่งข้อค้นพบที่ผู้วิจัยได้สืบค้นนั้น เป็นข้อค้นพบที่ยืนยันว่าโปรแกรมการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็นช่องว่างของความรู้ (Knowledge gap) ที่สำคัญที่ประเทศไทยควรเร่งการศึกษาและนำมาเพื่อประยุกต์ใช้แก่คนไทย เพื่อให้คนไทยเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ อันจะนำไปสู่การมีประสิทธิภาพด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550, 2550) เป็นหน่วยงานหนึ่งของกระทรวงวัฒนธรรม มีภารกิจในการจัดการศึกษาวิจัยและส่งเสริมวิชาการ ตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพไปจนถึงระดับอุดมศึกษาในสายวิชาชีพชั้นสูงทางศิลปกรรมศาสตร์ทั้งไทยและสากลในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2563) สำหรับการศึกษา ระดับปริญญาตรี มีการจัดการศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ 12 แห่งและใน 3 คณะวิชาทั่วประเทศ เกือบทั้งหมดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต ซึ่งทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตครูสอนนาฏศิลป์และดนตรี อีกทั้งขณะศึกษานักศึกษาส่วนหนึ่งจำเป็นต้องทำหน้าที่ในการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยในระดับนานาชาติ อย่างไรก็ตามมาตรฐานการศึกษาระดับปริญญาตรีผู้เรียนต้องผ่านมาตรฐานภาษาอังกฤษ อีกทั้งมาตรฐานการเป็นครูจำเป็นต้องผ่านมาตรฐานภาษาอังกฤษ (คุรุสภา, 2564) เช่นเดียวกัน ที่สำคัญการเผยแพร่วัฒนธรรมจำเป็นต้องสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ พื้นที่วิจัยเป็นหนึ่งในวิทยาลัยที่ดำเนินการผลิตบัณฑิตครูนาฏศิลป์และดนตรีเฉลี่ยปีละ 60 คน ที่มีทักษะความสามารถได้มาตรฐานดังกล่าว

ผู้วิจัยในฐานะบุคลากรที่ทำหน้าที่ด้านการศึกษาทั่วไป ทำหน้าที่โดยตรงในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและจิตวิทยาซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่สำคัญในการผลิตครูและบุคลากรด้านการถ่ายทอดความรู้และทักษะทางด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทยของพื้นที่วิจัยคือวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550, 2550) การสื่อสารภาษาอังกฤษมีความจำเป็นยิ่งยวดต่อนักศึกษาสถาบันแห่งนี้ เนื่องจากการสื่อสารศิลปะวัฒนธรรมไทยนั้นเป็นหัวข้อหนึ่งที่สำคัญอันเป็นโจทย์ของนักศึกษาในสังกัดจะต้องสื่อสารให้แก่ชาวต่างชาติ ต่างวัฒนธรรม อีกทั้งทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นหนึ่งในทักษะของศตวรรษที่ 21 (Esther Care 2017, Douglas Bourn 2018) ที่ประชากรโลกต้องมี และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางเพื่อใช้ในการสื่อสาร แต่เมื่อพิจารณาจากบริบทของหลักสูตรการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์แล้ว พบว่า หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษยังขาดการวางรูปแบบการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่ควรได้รับการส่งเสริม และเป็นสาเหตุจึงที่ทำให้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ไม่ประสบผลตามที่คาดหวังไว้เท่าใดนัก เพราะนักศึกษาจะไม่เกิดแนวโน้มที่จะมุ่งเข้าหากการสื่อสารภาษาอังกฤษ และการศึกษาคำนี้จะเป็นการเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษดังกล่าวให้เพิ่มมากขึ้นในวงวิชาการไทย

การศึกษาคำนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยภายใต้ปรัชญาการแสวงหาความรู้ด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ด้วยการประยุกต์ความรู้ทางจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์และอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ด้านการเรียนรู้ด้วยกระบวนการทัศนปฏิบัตินิยม (Pragmatism) ที่มุ่งเน้นแสวงหาความจริงที่สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประโยชน์ โดยเป็นแนวคิดที่สนับสนุนการใช้เทคนิควิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในการร่วมกันศึกษาคำตอบในปัญหาวิจัยเดียวกัน โดยเชื่อว่าคุณค่าความจริงเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ตายตัวและมีลักษณะที่เป็นพลวัตต่อเนื่อง ในการแสวงหาความรู้ความจริงจึงไม่อาจยึดติดวิธีการเข้าสู่ความจริงด้วยรูปแบบวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ โดยผู้วิจัยได้นำระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method Research) ในรูปแบบเชิงอธิบาย (Explanatory Design) (Cresswell & Plano. 2011) ด้วยเหตุผลที่รูปแบบการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง และรูปแบบการพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้มีการพัฒนามาอย่างหลากหลายในบริบทนานาชาติ ผู้วิจัยจึงได้นำเทคนิคการบูรณาการทฤษฎีที่มีความเหมาะสมในการสร้างโปรแกรมการเรียนรู้ โดยได้นำทฤษฎีทั้งด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ทางตะวันตกและทฤษฎีทางตะวันออกมาบูรณาการกัน จากนั้นจึงนำโปรแกรมทำการทดลองใช้โปรแกรม หลังจากการทดลอง

ผู้วิจัยจึงใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่ออธิบายผลของโปรแกรม กลไกการเรียนรู้จากโปรแกรม และ ค้นหาข้อมูลเชิงคุณภาพอื่น ๆ ที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาดังกล่าวและนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

โดยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการออกแบบโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็น 2 ส่วนคือ ส่วนของเป้าหมาย และส่วนของกระบวนการดำเนินการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งส่วนของเป้าหมายผู้วิจัยได้ศึกษาได้พบจุดร่วมที่เป็นเป้าหมายของ 3 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ทฤษฎีการกำหนดตนเอง แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความสำเร็จตามแนวพุทธศาสตร์ ซึ่งคือมีจุดร่วมของคือ แรงจูงใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของบุคคล ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

สำหรับส่วนของกระบวนการดำเนินการกิจกรรมการเรียนรู้ผู้วิจัยได้อาศัยโครงสร้างของการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ถูกใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่จะกำหนดภารกิจหรือกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทุกครั้ง โดยได้บูรณาการแนวคิดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้หลักผ่านด้วยการจัดกระบวนการเชิงจิตวิทยาตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อปรับเปลี่ยนแรงจูงใจใฝ่ความสำเร็จ 3 องค์ประกอบ (วรางคณา โสมะนันท์ & ไพศาล เข้มวงศ์, 2562) ร่วมกับแนวคิดโมเดลการพัฒนาแรงจูงใจระบบบุคคล (Self-System Model of Motivational Development: SSMMD) ซึ่งเป็นจัดกิจกรรมที่การตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Connell & Wellborn, 1991; Deci & Ryan, 2004, 2013) ซึ่งเป็นองค์ประกอบ 3 ประการของแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Ryan & Deci, 2018; อรพินทร์ ชุมชม, 2000) ที่มุ่งไปยังการจัดการเรียนรู้โดยจัดสภาพแวดล้อมภายนอกให้เหนี่ยวนำให้เกิดแนวโน้มพฤติกรรมในการสื่อสารภาษาอังกฤษของบุคคลด้วย

ผู้วิจัยคาดว่าโปรแกรมดังกล่าวนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ คือ การเพิ่มระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองให้สูงขึ้น จากนั้นจึง ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพโดยให้ผู้เข้าร่วมการทดลองเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในบุคคลว่าการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษหลังจากที่เข้ารับการทดลองแล้วมีลักษณะเป็นอย่างไร ประสพการณ์หลังจากได้รับการทดลองเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยความสำเร็จและอุปสรรคของโปรแกรมทดลองดังกล่าว ซึ่งผลการวิจัยผลานวิธีในครั้งนี้จะเป็นการสร้างองค์ความรู้ด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในรูปแบบใหม่ ด้วยการผสมผสานศาสตร์ทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้

ภาษาศาสตร์และพุทธศาสตร์ อันนำไปสู่การเกิดขึ้นขององค์ความรู้ใหม่ที่ทันสมัย มีคุณภาพ และมีความเหมาะสมกับบริบทพื้นที่วิจัยเป็นอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างควมตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาประสบการณ์และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเป็นประสบการณ์เดิมของผู้เข้าร่วมการทดลองและประสบการณ์หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการแล้ว

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้เกิดองค์ความรู้ของการศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในบริบทนักศึกษาไทย ซึ่งการศึกษาดังกล่าวนำไปสู่การสร้างโปรแกรมการเสริมสร้างควมตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยคาดว่าโปรแกรมดังกล่าวสามารถสร้างผลลัพธ์ที่ต้องการ คือ ระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นได้ หลังจากที่ได้ดำเนินการทดลองโปรแกรมการเรียนรู้ดังกล่าวแล้ว

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยผสมวิธี (Mixed Methods Research) รูปแบบเชิงอธิบาย (Explanatory Design) (Creswell & Clark, 2017) มีแบบแผนการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ โดยแต่ละระยะมีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยจะถูกศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างควมตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างควมตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

โดยมีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่หนึ่งนี้เป็นการศึกษาดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งในที่นี้คือการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research Design) ในแบบที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม (Non-Randomized Controlled Trial) (Bowling & Ebrahim, 2005, p. 85) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษตามปกติของวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง (กลุ่มควบคุม)

2. ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Judgmental Sampling) ที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ยินดีทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา อยู่ในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 40 และยินดีเป็นอาสาสมัครเข้าร่วมโปรแกรมฯ ซึ่งได้ถูกเลือกเพื่อเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน ตามเกณฑ์คะแนนและความสมัครใจ และอีกส่วนหนึ่งจะถูกเลือกแบบเจาะจงเพื่อเป็นกลุ่มควบคุมเพื่อใช้เปรียบเทียบจำนวน 20 คน

ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยในระยะที่สองเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interviews) โดยผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างมาร่วมกันสะท้อนผลว่าเกิดผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ประสบการณ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมเป็นอย่างไร การสะท้อนความรู้สึกต่อโปรแกรมและการสะท้อนการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดโปรแกรมเป็นอย่างไร เพื่อให้ทราบถึงผลการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยเชิงคุณภาพ

นักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมที่มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นหลังการเข้าร่วมโปรแกรมและอาสาเข้ารับการสัมภาษณ์ จำนวน 20 คน

นิยามปฏิบัติการ

1. ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หมายถึง แรงผลักดันให้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมหรือเกิดศักยภาพของพฤติกรรม (Watson & Skinner, 2004, pp. 243-244) ซึ่งในที่นี้คือการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพื่อความพึงพอใจ ความสุขและความสนุกเพลิดเพลินซึ่งเป็นการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา 3 ประการ อันได้แก่ การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถของตน และการได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Ryan & Deci, 2018, p. 101) ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งสามารถทดสอบได้ด้วยเครื่องมือวัดที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) มาปรับปรุงให้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในสังคมไทย มีลักษณะเป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ แบ่งเป็นความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2) ด้านการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ 3) ด้านการได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนระดับสูงหมายถึงมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสูงและมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมากกว่าผู้ตอบที่ได้คะแนนต่ำ

2. โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการบูรณาการทฤษฎี (Theoretical Integration) (Johnson & Kaslow, 2014, p. 80) เป็นแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการทฤษฎีการกำหนดตนเอง-(Connell & Wellborn, 1991; Deci & Ryan, 2013) ร่วมกับแนวคิดการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ (วรางคณา ไสมะนันท์ & ไพศาล เข้มวงศ์, 2562) และแนวคิดเกี่ยวกับ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (MacIntyre, 1999) เป็นหลัก รวมถึง เพื่อส่งเสริมเป้าหมายของโปรแกรมที่มุ่งให้เกิดความตระหนักและมีแนวโน้มที่จะตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

3. นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาและสาขาวิชาดนตรีศึกษา ของวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวม วิเคราะห์และประมวลเอกสาร แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ ซึ่งสามารถกำหนดเป็นหมวดหมู่ได้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

1.1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

1.1.1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

1.1.2. ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

1.2. ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT)

1.3. แนวคิดฉันท์หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation)

1.4. การสังเคราะห์ทฤษฎีการกำหนดตนเองกับฉันท์หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation) และความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to communication)

1.5. การเรียนรู้โดยการใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning)

1.6. แนวคิดการบูรณาการทางการศึกษาและการฝึกอบรม

1.7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

2. การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental study)

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews)

4. การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ดุลยพินิจ (Judgmental Sampling)

5. การวิจัยแบบผสมวิธี

6. กรอบแนวคิดการวิจัย

6.1. การวิจัยระยะที่ 1

6.2. การวิจัยระยะที่ 2

1.แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ พบว่า มีความพยายามในการนำแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกระทำกับสภาพแวดล้อมที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง รวมถึงการนำแนวคิดทางจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ในการเสริมสร้างให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างหลากหลาย โดยในส่วนนี้จะเป็นการนำเสนอทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) รวมถึงมีการนำเสนอการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาแนวทางการพัฒนาและเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอีกด้วย

1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ในการศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายของโปรแกรม คือ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น เพื่อเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้ทำการรวบรวม วิเคราะห์และประมวลเอกสารแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยผลการรวบรวมและการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.1 ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

ในการศึกษาทำความเข้าใจความหมายของคำว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ก่อนอื่นจะต้องทำความเข้าใจขององค์ประกอบของคำว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเสียก่อน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำดังกล่าวจะพบว่า มีคำต่าง ๆ หลายคำที่ประกอบสร้างขึ้นเป็นคำว่า “ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ” ดังนั้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการประมวลเอกสาร แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการอธิบายความหมายของคำว่า “ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ” ดังนี้

1) การสื่อสาร

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า หมายถึงวิธีการนำถ้อยคำ ข้อความ หรือหนังสือ เป็นต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรืออีกสถานที่หนึ่ง ในขณะที่ สมาคมจิตวิทยาอเมริกัน ได้ให้ความหมายของคำว่า “การสื่อสาร” (Communication) โดย “การสื่อสาร” หมายถึง การส่งผ่านข้อมูลซึ่งอาจอยู่ในรูปของวจนภาษา คือ ภาษาพูดหรือภาษาเขียน หรือ วจนภาษา หรือภาษาท่าทาง โดยพิจารณาว่า มนุษย์สื่อสารเพื่อการเชื่อมสัมพันธ์อันก่อนให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ ความรู้สึก และประสบการณ์ รวมไปถึงเป้าหมายเชิงสังคมและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (VandenBos & Association, 2015) สำหรับในเชิงพฤติกรรมศาสตร์นั้น ในหนังสือ บันทึกองค์ประกอบของพฤติกรรมศาสตร์ Notes on the Elements of Behavioral Science (E. O. Wilson, 1975; E.O. Wilson, 2000; Zumpe & Michael, 2012) ระบุว่า การสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกหนึ่งของสิ่งมีชีวิต(หรือเซลล์) หนึ่งทีไปปรับเปลี่ยนรูปแบบที่เป็นไปได้ของพฤติกรรมของอีกสิ่งมีชีวิต(หรืออีกเซลล์)หนึ่งในรูปแบบที่เป็น การปรับเปลี่ยนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายของผู้ที่กำลังสื่อสาร ในสาขาวิชาทางด้านประสาทวิทยาศาสตร์นั้น Noordzij et al. (2009) นักประสาทวิทยาศาสตร์ (neuroscience) ได้ให้นิยามของการสื่อสารของมนุษย์ (human communication) ไว้ว่า เป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเข้ารหัสและถอดรหัส (coding-decoding) ของระบบสัญลักษณ์ที่มีกฎหรือมีเงื่อนไข ซึ่งได้รับการสนับสนุนกระบวนการนี้โดยการใช้ระบบอวัยวะหลายส่วนของมนุษย์เอง ซึ่งจากความหมายของการสื่อสารในสาขาวิชาที่หลากหลาย ซึ่งช่วยให้เห็นภาพของการสื่อสารในมุมมองที่กว้างขวางมากขึ้นทั้งในศาสตร์ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และยังรวมไปถึงความหมายของการสื่อสารในเชิงวิทยาศาสตร์ ดังที่กล่าวในเบื้องต้น ความหมายของการสื่อสารสามารถนำเสนอในรูปแบบรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบความหมายของการสื่อสาร

ผู้นิยาม	สาขาวิชา	คำนิยาม
Noordzij et al. (2009)	ประสาทวิทยาศาสตร์	การเข้าไปมีส่วนร่วมในการเข้ารหัสและถอดรหัสของระบบสัญลักษณ์ที่มีกฎหรือมีเงื่อนไข ซึ่งได้รับการสนับสนุนกระบวนการนี้โดยการใช้ระบบอวัยวะหลายส่วนของมนุษย์

ตาราง 1 (ต่อ)

ผู้นิยาม	สาขาวิชา	คำนิยาม
Zumpe and Michael (2012)	พฤติกรรมศาสตร์	การแสดงออกหนึ่งของสิ่งมีชีวิต (หรือเซลล์) หนึ่งไปปรับ เปลี่ยนรูปแบบที่เป็นไปได้ของ พฤติกรรมของอีกสิ่งมีชีวิต (หรืออีกเซลล์) หนึ่ง ในรูปแบบที่เป็นการปรับเปลี่ยนฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายของผู้ที่กำลังสื่อสาร
VandenBos and Association (2015)	จิตวิทยา	การส่งผ่านข้อมูลซึ่งอาจอยู่ในรูปของวจน ภาษา คือ ภาษาพูดหรือภาษาเขียน หรือ วจนภาษา หรือภาษาท่าทาง โดยพิจารณาว่า มนุษย์สื่อสารเพื่อการเชื่อมสัมพันธ์อันก่อนให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ ความรู้สึก และประสบการณ์ รวมไปถึงจนถึง เป้าหมายเชิงสังคมและปฏิสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล
Williams (1993)	ภาษาศาสตร์	เป็นหน้าที่เบื้องต้นและเป็นหน้าที่พื้นฐานของ ภาษา และเป็นความสามารถของความเป็น มนุษย์ที่จะส่งผ่านความคิดไปสู่คนอื่นด้วยคำ ที่มีความหมาย
ราชบัณฑิตยสถาน (2556)	ภาษาไทย	วิธีการนำถ้อยคำ ข้อความ หรือหนังสือ เป็น ต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่ง ไปยังอีก บุคคลหนึ่งหรืออีกสถานที่หนึ่ง

“ภาษา” คือ ระบบการสื่อสารของมนุษย์ในขั้นพื้นฐานที่สุด ภาษาเป็นสิ่งที่ มนุษย์ใช้เครื่องมือเพื่อสื่อสารกับมนุษย์ผู้อื่น ระบบการสื่อสารนี้ได้รับการศึกษาและพบว่าอยู่ใน สิ่งมีชีวิตหลายสายพันธุ์ไม่ว่าจะเป็นผึ้ง สิงโตหรือโลมา อย่างไรก็ตามไม่มีระบบการสื่อสารของ สิ่งมีชีวิตใดที่เหมือนกับการสื่อสารของมนุษย์ (Hauser, 1996; Kuczaj II & Kirkpatrick, 1993) ภาษาของมนุษย์นั้นมีความซับซ้อน หลากหลาย และมีประสิทธิภาพ ภาษาหรือเครื่องมือสื่อสาร ของมนุษย์มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ (Symbol) มีระบบกฎเกณฑ์ (A rule-governed system) มี การผลิตให้เป็นผลผลิตทางภาษา (Productive) เช่น ประโยค คำพูด เสียง เป็นต้น ภาษาไม่ได้เป็น วิวัฒนาการทางความสามารถเพียงอย่างเดียวของมนุษย์ แต่การจะใช้ภาษาต้องอาศัยทักษะ

ความสามารถหลายอย่างซึ่งภาษาเป็นสิ่งที่ผู้พูดได้ผลิตขึ้นและสามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่พูดออกมาได้ด้วยวิธีการออกเสียงที่หลากหลาย (MacWhinney, 2005) ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่มนุษย์ด้วยกันจะสื่อสารกันโดยปราศจากภาษา อย่างไรก็ตามในบริบทสังคมเชิงกว้างไม่ได้ประกอบสร้างด้วยหน่วยสังคมเพียงหน่วยเดียว แต่จำเป็นต้องติดต่อกับหน่วยสังคมอื่น ๆ เพื่อการแลกเปลี่ยน การสื่อสารในภาษาอื่นจึงเริ่มเข้ามามีบทบาทในการสื่อสารไม่น้อยไปกว่าภาษาหลักของหน่วยสังคมนั้น

โดยสรุปแล้ว การสื่อสาร เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่มีขึ้นเพื่อใช้ในการส่งผ่านข้อมูล อันก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ ความรู้สึก ประสบการณ์ อันก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยมี ภาษา เป็นเครื่องมือสำหรับสร้างสัญลักษณ์ โดยมีระบบกฎเกณฑ์สำหรับใช้ในการผลิตสัญลักษณ์เหล่านั้นให้เกิดขึ้นเป็นผลผลิตทางภาษาที่มีความหมายได้

2) ความตั้งใจในการสื่อสาร

แนวคิดเรื่องความตั้งใจในการสื่อสารนี้ได้ถูกพัฒนาขึ้นจากแนวคิดของ McCroskey (McCroskey & Baer, 1985) เพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแนวคิดเรื่องความตั้งใจในการสื่อสารนี้ถูกพัฒนาจากตัวแปรที่มาจากแนวคิดความไม่ตั้งใจในการสื่อสาร (Unwillingness to communicate) ของ Burgoon (1976) อีกทีหนึ่ง เพราะก่อนที่จะเข้าใจว่าทำไมบุคคลถึงตั้งใจที่จะสื่อสารจำเป็นต้องเข้าใจสาเหตุว่าทำไมบุคคลจึงไม่ตั้งใจที่จะสื่อสารและแนวคิดความไม่ตั้งใจในการสื่อสาร Burgoon (1976) ก็ได้ให้นิยามว่า หมายถึง การจูงใจเพื่อลดคุณค่าของการสื่อสารและหลีกเลี่ยงสถานการณ์ของการสื่อสาร หรืออีกนัยหนึ่งมันคือความเกียจคร้าน (Reticence) ที่บุคคลเป็นและทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงที่จะสื่อสาร ซึ่งสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่ตั้งใจในการสื่อสารเกิดจากปัจจัยหลายประการ อันได้แก่ 1) การขาดสังคม (Anomie) และความรู้สึกแปลกแยก (Alienation) อาการขาดสังคมเป็นอาการทางจิตสังคมลักษณะหนึ่ง บุคคลที่แปลกแยกจะล้มเหลวในการปรับตัวให้เข้ากับบรรทัดฐานสังคมหรือไม่สามารถนำเอาคุณค่าบรรทัดฐานสังคมเข้ามาในตัวได้ ซึ่งส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย ขาดพลัง อ่างว่าง แยกตัวเองและรู้สึกแปลกแยกจากสังคม (alienated from society) (Burgoon, 1976) 2) บุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert) บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีแนวโน้มที่จะมีกิจกรรมทางสังคมน้อย ดังนั้นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจึงมักไม่ถูกรังขอให้ต้องสื่อสารบ่อยนัก โดยส่วนใหญ่คนกลุ่มนี้จะหลีกเลี่ยงการสื่อสารกับผู้อื่น ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบกล้าแสดงออก (extrovert) มักจะเป็นฝ่าย

เรียกร้องการสื่อสารที่จะอำนวยความสะดวกให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นบุคคลกลุ่มกล้าแสดงออกจึงให้ความสำคัญอย่างมากกับการสื่อสาร (Peter D MacIntyre, Babin, & Clément, 1999) 3) การขาดความเคารพนับถือในตนเอง (Lack of Self-Esteem) ความเคารพนับถือในตัวเองถูกพบว่ามีความสัมพันธ์กับความไม่ตั้งใจในการสื่อสาร โดยบุคคลที่มีภาวะความเคารพนับถือในตนเองต่ำจะมีความไม่ตั้งใจในการสื่อสารสูง บุคคลจะล้มเหลวในการปรับตัว และแสดงพฤติกรรมต่อต้าน นอกจากนี้ยังพบว่าเป็นบุคคลที่ยอมตามและโน้มน้าวได้ง่าย และไม่มีความศรัทธาในความคิดเห็นของตัวเอง จึงก่อให้เกิดประสบการณ์ไม่ดีเกี่ยวกับการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ เหตุผลคือ คนกลุ่มนี้จะหลีกเลี่ยงการสื่อสารเพราะบุคคลคาดหวังว่าจะถูกปฏิเสธหรือวิพากษ์วิจารณ์ความสามารถในการสื่อสารของพวกเขา 4) ความหวาดหวั่นในการสื่อสารและความเกียจคร้านในการสื่อสาร (Communication Apprehension and Reticence) ความหวาดหวั่นต่อการสื่อสาร หมายถึง ความวิตกกังวล (anxiety) ที่สัมพันธ์โดยตรงกับสถานการณ์ในการสื่อสาร ในขณะที่ความเกียจคร้าน (Reticence) หมายถึง ความวิตกกังวลมากจนเกินเหตุเกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสื่อสารด้วยการพูดจนแสดงออกมาและมีสาเหตุมาจากสถานการณ์ในการสื่อสาร ซึ่งไม่ใช่สถานการณ์เฉพาะ ความหวาดหวั่นต่อการสื่อสารเป็นความวิตกกังวลต่อทุกสถานการณ์ที่จะต้องมีการสื่อสารระหว่างบุคคลในทุกบริบท

อย่างไรก็ตามจากนิยามของความไม่ตั้งใจในการสื่อสารนี้เองทำให้ McCroskey and Baer (1985) ได้พัฒนาแนวคิดใหม่ขึ้นในทางตรงกันข้ามในเชิงที่สร้างสรรค์ว่าเนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีแบบวัดที่จะสามารถวัดความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจในการสื่อสารที่สะท้อนแนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรม (Behavioral tendency) ในการสื่อสาร อีกทั้งเป็นเพียงการวัดในแง่มุมมองของบุคลิกภาพเฉพาะบุคคลไม่ได้มีความตรงเชิงเนื้อหาที่สอดคล้องกับความตั้งใจในการสื่อสารจริงๆ เพราะความตั้งใจในการสื่อสารนั้นจำเป็นต้องพิจารณาสถานการณ์และบริบทไม่ใช่พิจารณาแค่บุคลิกภาพ (Traits and personalities) อีกทั้งคำว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร มีความหมายในเชิงบวกมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรความไม่ตั้งใจในการสื่อสาร (Unwillingness to communicate) ดังนั้น ตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to communicate) จึงถูกพัฒนาขึ้นพร้อมกับการพัฒนาแบบวัดตัวแปรนี้บนฐานของสถานการณ์ในการใช้การสื่อสารด้วย นั่นเป็นที่มาของคำว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร ซึ่งมีความหมายเชิงบวกว่าความเป็นไปได้ในการที่บุคคลจะเลือกที่จะเริ่มต้นการสื่อสารและคงไว้ซึ่งการสื่อสารนั้น เมื่อโอกาสแห่งการสื่อสารนั้นมาถึงตน (J. C. McCroskey & V. P. Richmond, 1991) ซึ่งองค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญต่อความตั้งใจตามแนวคิดของพวกเขา ได้แก่ ความวิตกกังวล (Anxiety) และ

แรงจูงใจ (Motivation) ซึ่งจะส่งผลการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความหวาดหวั่นที่มีต่อการสื่อสารเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องมีการสื่อสารกับบุคคลอื่น (McCroskey & Baer, 1985; J. C. McCroskey & V. P. Richmond, 1991) อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันดีว่าความตั้งใจในการสื่อสารเกี่ยวข้องกับตัวแปรเชิงสถานการณ์ (Situational variables) ซึ่งเชื่อมโยงเป็นอันดับแรกกับคุณลักษณะของบุคคล (Trait) ว่าจะเผชิญหน้า (Approach) หรือจะหลีกเลี่ยง (Avoid) ท่ามกลางสถานการณ์นั้น ๆ (J. C. McCroskey & V. P. Richmond, 1991)

โดยสรุปแล้ว การศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสาร ถือเป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงความสำคัญและองค์ประกอบของความตั้งใจในการสื่อสาร ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการสื่อสารเป็นปัจจัยที่สอดคล้องกับปัจจัยทางจิตวิทยา ซึ่งจากวิจัยที่ได้กล่าวถึงปัจจัย อาทิ ความวิตกกังวล (Anxiety) หรือแรงจูงใจ (Motivation) คุณลักษณะของบุคคล (Trait) และปัจจัยเชิงสถานการณ์ ซึ่งพบว่าเป็นองค์ประกอบของปัจจัยทางจิตวิทยาเช่นเดียวกัน จึงทำให้การศึกษาในเรื่องความตั้งใจในการสื่อสารนั้นมีความสอดคล้องหรือประยุกต์แนวทางการศึกษาในมุมมองจิตวิทยาการเรียนรู้มาเพื่อเสริมการอธิบายความตั้งใจในการสื่อสารได้ (Fatima, Ismail, Pathan, & Memon, 2020; Joe, Hiver, & Al-Hoorie, 2017; Piechurska-Kuciel, 2018; Zhou, Xi, & Lochtmann, 2020) อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันดีว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to communicate) น่าจะมีความเชื่อมโยงในลักษณะเดียวกันกับบริบทภาษาที่สอง (Second language) ซึ่งหมายถึง ภาษาใด ๆ ที่บุคคลเรียนรู้หรือรับมาหลังจากเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง (First language: L1) และภาษาที่สองนี้ถูกเรียนรู้นอกเหนือจากภาษาแม่หรือภาษาหลักของบุคคลซึ่งอาจมีภาษาเดียวหรือหลายภาษา (Council of Europe, 2001) ซึ่งเช่นเดียวกันกับภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง แน่แน่นอนว่าการสื่อสารภาษาสองจะเกิดขึ้นในปัจจัยและบริบทที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงเกิดเป็นตัวแปรของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (Willingness to communicate in second language) ก็จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับความพร้อม (Readiness) ในการที่จะเริ่มต้นการสื่อสารและคงไว้ (Engage) ซึ่งการสื่อสารนั้น (Peter D MacIntyre et al., 1999)

3) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

ความตั้งใจในการสื่อสารกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นมีความเกี่ยวข้องกันแต่โดยหลักการแล้วมีความแตกต่างกัน โดยที่ความตั้งใจในการสื่อสารมีโครงสร้างโดยทั่วไปที่หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลจะคงการสื่อสารในบริบทและสถานการณ์ไว้ไม่ว่าจะเป็น

ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองก็ตาม (Peter D. MacIntyre et al., 1998) ซึ่งความตั้งใจในการสื่อสารนั้นจะได้รับอิทธิพลจากตัวแปรที่หลากหลาย เช่น คุณลักษณะส่วนบุคคล (Individual characteristics) ปัจจัยเชิงสังคมและวัฒนธรรม (Social and cultural factors) ปัจจัยสถานการณ์ (Situational variables) (P. D. MacIntyre, 2007) ในทางตรงกันข้าม ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง นั้นเน้นไปที่แรงจูงใจ (Motivation) ของบุคคลในการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งแตกต่างจากความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่หนึ่ง (Willingness to communicate in first language: WTCL1) ซึ่งความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นดูเหมือนจะเป็นหัวใจสำคัญในการรับภาษาที่สอง (Second language acquisition) ในฐานะที่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในเชิงที่เป็นปัจจัยนำเข้าและปัจจัยในการฝึกภาษาที่ทำให้ผู้เรียนค้นหาคำสื่อสารภาษาที่สองและยังคงการสื่อสารภาษาที่สองเอาไว้ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าทั้งสองตัวแปรนี้หมายถึงแรงจูงใจในการสื่อสารแต่มีความแตกต่างกันตรงที่ ความตั้งใจในการสื่อสารนั้นโครงสร้างทั่วไปห้อมล้อมด้วยการสื่อสารทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ในขณะที่ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นเน้นเฉพาะที่บริบทของภาษาที่สองเท่านั้นเอง

โดยปกติแล้วผู้เรียนภาษาที่สองส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงที่จะสื่อสารภาษาที่สอง (Zoltán Dörnyei, 2003) นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาที่สองเองก็อาจจะไม่ยอมใช้อุปกรณ์ที่มีในการเรียนรู้ภาษาผ่านการสื่อสารในชีวิตจริง (Kang, 2005) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสอนภาษาสมัยใหม่และการเน้นการสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ แต่ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะสามารถสื่อสารภาษาที่สองในชั้นเรียนได้ แต่ก็ไม่สามารถที่จะสื่อสารในสภาพจริงหรือในห้องเรียนได้อยู่ดี (Peter D. MacIntyre et al., 1998) จากการศึกษา พบว่า ผู้เรียนที่มีความตั้งใจในการสื่อสารที่สอง(WTC) ในระดับสูงจะมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาที่สอง (L2) ในการสื่อสารจริงและมีการใช้งานภาษา ในลักษณะที่ผู้เรียนเองกำกับตนเองให้ใช้ความสามารถของตัวเองทั้งหมดอย่างอิสระในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้ยังเชื่อว่าผู้เรียนที่มีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองที่สูงจะเป็นผู้ที่พยายามเข้าไปมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกชั้นเรียน (Kang, 2005) ดังนั้นความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองจึงถือเป็น “เป้าหมายสูงสุดของการสอน” (“Ultimate goal of instruction”) ภาษา (Z. Dörnyei, 2014a)

ดังที่กล่าวมาข้างต้น ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นแตกต่างจากความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่หนึ่งอย่างเห็นได้ชัด (Z. Dörnyei, 2014a) ดังนั้น คุณลักษณะที่ใช้อธิบายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่หนึ่งจึงไม่เหมือนกันกับคุณลักษณะของความตั้งใจในการ

สื่อสารภาษาที่สอง ซึ่ง Peter D. MacIntyre et al. (1998) ได้ให้หมายถึงว่า คือ ความพร้อมในการเข้าสู่อการสนทนาในสภาพแวดล้อมมีความเฉพาะทางด้านเวลา บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ต้องใช้ภาษาที่สองนั้น ในขณะที่ Kang (2005) อธิบายว่า ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง คือ แนวโน้มที่บุคคลหนึ่งจะตั้งใจ (Volitional) มุ่งไปสู่การคงพฤติกรรมแสดงออกการสื่อสารภาษาที่สองไว้อย่างกระตือรือร้นในสถานการณ์ที่เฉพาะและแปรเปลี่ยนไปตามคู่สนทนา ตามประเด็นในการสนทนา ตามบริบทของการสนทนา ท่ามกลางตัวแปรเชิงสถานการณ์ที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้จากความหมายที่ยกมานี้จะเห็นได้ว่าความแตกต่างระหว่างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองต่างกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่หนึ่ง อาจอยู่ที่ต้องอาศัยวิธีการที่ต้องมีประสบการณ์ว่าตัวแปรที่กล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สถานที่ สถานการณ์ประเด็นปฏิสัมพันธ์ต่อกันที่มากกว่าเมื่อเทียบกับกัน

Peter D MacIntyre and Legatto (2011) เสนอว่า นอกจากความสามารถในการใช้ภาษาที่สองแล้ว ควรให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง อาทิ วัฒนธรรม ระบบการเมือง สังคม อัตลักษณ์ส่วนบุคคล แรงจูงใจ และระบบการเรียนการสอน เป็นต้น ซึ่งส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง เช่น บุคลิกภาพ อายุ เพศ แรงจูงใจ เจตคติ ความเชื่อมั่นในตนเอง ท่าทีเชิงจิตวิทยาที่มีต่อวัฒนธรรม (international stance) ของภาษาที่กำลังเรียนรู้นั้น แนวโน้มความคิดความรู้สึกและการแสดงออกเชิงวัฒนธรรม (Cultural orientation) ที่ถูกจำกัด

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองจะส่งผลสำคัญ คือ ก่อให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาวิจัย เพื่อทำความเข้าใจตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง อย่างไรก็ตามในบริบทสังคมของประเทศไทยที่มีความแตกต่างจากประเทศอื่น ดังนั้นความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองของผู้เรียนไทยย่อมต้องมีความแตกต่างในเชิงอัตลักษณ์เฉพาะของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาไทยเพราะมีความแตกต่างกันทางภูมิหลังทางชนชาติ (Ethnicities) และภายในประเทศไทยเองแน่นอนว่าย่อมมีวัฒนธรรม (Culture) และขนบธรรมเนียมประเพณี (Customs) ที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้อัตลักษณ์ของแต่ละคนแตกต่างกันไปอีก อีกทั้งผู้เรียนแต่ละคนยังมีแรงจูงใจที่ต่างกัน ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะบริบทที่สำคัญของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

4) สรุป

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ความตั้งใจในการสื่อสารนั้นมีการศึกษาที่ยาวนานพอสมควร ซึ่งแนวคิดเรื่องความตั้งใจในการสื่อสารนี้ได้ถูกพัฒนาขึ้นเพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยแนวคิดของ (McCroskey & Baer, 1985) ซึ่งพัฒนาตัวแปรนี้มาจากความไม่ตั้งใจในการสื่อสาร (Unwillingness to communicate) ของ Burgoon (1976) อีกทีหนึ่ง และทำให้ McCroskey and Baer (1985) พัฒนาแนวคิดใหม่ เกิดเป็นคำว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to Communicate) ซึ่งองค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญต่อความตั้งใจในการสื่อสารตามแนวคิดนี้ คือ ความวิตกกังวล (Anxiety) และแรงจูงใจ (Motivation) ซึ่งจะส่งผลการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารและความหวาดหวั่นของบุคคลที่มีต่อการสื่อสารเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องมีการสื่อสารกับบุคคลอื่น (McCroskey & Baer, 1985; J. C. McCroskey & V. P. Richmond, 1991) และความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเกี่ยวข้องกับตัวแปรเชิงสถานการณ์ (Situational variables) ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับลักษณะของบุคคล (Trait) ว่าเป็นคนที่ชอบเผชิญหน้า (Approach) หรือมักหลีกเลี่ยง (Avoid) เมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ (J. C. McCroskey & V. P. Richmond, 1991) ซึ่งความตั้งใจในการสื่อสารกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน และความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองก็จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรมการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับความพร้อมในการเริ่มต้นการสื่อสารและคง (Engage) การสื่อสารไว้ (Peter D MacIntyre et al., 1999)

1.1.2 ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

เนื่องจากความตั้งใจในการสื่อสารโดยทั่วไป กับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นมีบริบทที่แตกต่างกันซึ่งอาจสร้างความคลาดเคลื่อนได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจบริบทของคำว่าภาษาที่สองเสียก่อน ซึ่งภาษาที่สอง (Second language: L2) หมายถึง ภาษาใดภาษาหนึ่งที่บุคคลเรียนรู้หรือรับหลังจากภาษาที่หนึ่ง (First language: L1) ซึ่งมาตรฐานสากลในการอธิบายความสามารถทางภาษาแห่งยุโรป (Common European Framework of Reference for Language) ซึ่งเป็นมาตรฐานสำคัญของโลกในการเป็นมาตรฐานในการเรียนการสอนภาษาได้ให้ ความหมายของ ภาษาที่สองว่าเป็น ภาษาหนึ่งภาษาใดที่ถูกเรียน นอกเหนือจากภาษาที่หนึ่งของบุคคลซึ่งภาษาที่หนึ่งนี้อาจมีภาษาเดียวหรือหลายภาษา (Council of Europe, 2001) สำหรับประเทศไทยนั้น ภาษาที่สองของไทยคือภาษาอังกฤษ (Central Intelligence Agency, 2021) ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษนั้นถูกสอนและพูดเป็นภาษาที่สองใน

ประเทศไทย ซึ่งในพื้นที่เมืองและคนรุ่นใหม่ก็ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร อีกทั้งรัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาภาษาอังกฤษอย่างมากและเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการแข่งขันในระดับนานาชาติของประเทศไทยได้ ภาษาอังกฤษยังถูกใช้เป็นภาษาเพื่อการสื่อสารสากลในทางธุรกิจในประเทศไทย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นหัวใจสำคัญในการได้งานและการขับเคลื่อนทางสังคม (The Office of National Higher Education Science Research and Innovation Policy Council, 2022) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พอจะสามารถสรุปได้ว่าการศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองในบริบทของประเทศไทยนั้นจึงหมายถึงการศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Willingness to communicate in English as a second language)

1) นิยามความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาและทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรหลักของงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษ “Willingness to communicate” ซึ่งปรากฏคำภาษาไทยที่แปลแทนคำ “ความเต็มใจ” แทนคำภาษาอังกฤษ “Willingness” (กานต์พจี รัตนแสง & พรพิมล ศุขะวาที, 2021; กำไลทิพย์ ปัตตะพงศ์, 2554, 2558b; เกศราภรณ์ เขียวรอด, 2563; Chotipaktanasook, 2014; Khiawrod, 2020) อย่างไรก็ตามเมื่อมีข้อโต้แย้งระหว่างการแปลคำ “Willingness” ด้วยคำว่า “ความตั้งใจ” กับ “ความเต็มใจ” ซึ่งเมื่อศึกษาจากหลักแนวคิดของ Peter D. MacIntyre et al. (1998) พบว่า “Willingness to communicate” มีลักษณะเป็นความรู้สึกและแรงจูงใจของบุคคลที่จะพาตัวเองมุ่งสู่การสื่อสารภาษาที่สอง อีกทั้งเมื่อพิจารณาในเชิงนิรุกติศาสตร์นั้น พจนานุกรมของ (สอ เสถบุตร, 2540, 2559) ก็จะมีคำว่า “Will” ซึ่งหมายถึง ตั้งใจ มุ่งมั่น ซึ่งเป็นรากของคำว่า “Willingness” ซึ่งเมื่อตรวจสอบจากพจนานุกรมเล่มเดียวกันก็พบว่า “Willingness” หมายถึง ความตั้งใจ ซึ่งมีความหมายสอดคล้องกับคำว่า แรงจูงใจ ในเชิงจิตวิทยา ดังนั้น จากที่กล่าวมานี้ จึงสมควรใช้คำว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร แทนคำภาษาอังกฤษ “Willingness to communicate”

อย่างไรก็ตามจากที่กล่าวมาว่า ความตั้งใจในการสื่อสาร มีลักษณะที่อาจหมายถึงแรงจูงใจในการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องระหว่างคำว่า ความตั้งใจ และแรงจูงใจ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคำนิยามของตัวแปร ซึ่งพบว่า พจนานุกรมของ Merriam-Webster (2016) ได้ให้นิยามของ ความตั้งใจ (Willingness) ว่าหมายถึง ความสมัครใจ หรือความอยากที่มีอยู่ภายในใจ อีกทั้งพจนานุกรม Oxford Learner’s Dictionary (2014) ได้ให้

ความหมายของคำ ความตั้งใจ (Willingness) ว่าหมายถึง คุณลักษณะของการมีความสุขและความพร้อมที่จะทำอะไรบางอย่าง จะเห็นได้ว่าความตั้งใจเป็นคุณลักษณะภายในจิตใจของบุคคลที่พร้อมหรืออยากจะทำเพื่อให้เกิดความสุขและความพอใจ

ในทางกลับกันเมื่อค้นหาความหมายของคำว่า “Motivation” ก็พบว่า “แรงจูงใจ” หมายถึง “ความตั้งใจ” ดังเช่นพจนานุกรมสมาคมจิตวิทยาแห่งอเมริกัน (2015) ได้ให้ความหมายหนึ่งของ Motivation ว่าหมายถึง ความตั้งใจ (Willingness) ของบุคคลที่จะแสดงความพยายามทั้งทางใจและทางกายในการพยายามให้ถึงความต้องการซึ่งคือเป้าหมายหรือผลลัพธ์ ในขณะที่พจนานุกรมจิตวิทยาเคมบริดจ์ (2009) ได้นิยาม ความหมายของ Motivation ว่าหมายถึง ความตั้งใจ (Willingness) ที่จะพยายามบรรลุเป้าหมาย ส่วนพจนานุกรม Oxford Learner’s Dictionary (2014) ได้ให้ความหมาย ของคำว่า Motivation ว่า หมายถึง เหตุผลที่บุคคลทำบางสิ่งหรือแสดงพฤติกรรมบางอย่างในวิถีทางที่เฉพาะ

จะเห็นได้ว่า คำว่า “แรงจูงใจ” (Motivation) ก็มีนิยามความหมายที่มีการระบุไว้อย่างชัดเจนว่า คือ ความตั้งใจ (Willingness) อีกทั้งเป็นความตั้งใจที่เป็นแรงขับภายในจิตใจที่มาจากความพยายามบรรลุเป้าหมายเฉพาะบางอย่าง จากความหมายดังกล่าวข้างต้น ซึ่งจะเห็นว่าการใช้คำว่าความตั้งใจสามารถใช้แทนคำว่าแรงจูงใจได้อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงมีเหตุผลที่การวิจัยครั้งนี้จะให้นิยาม ความตั้งใจ ว่าคือ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคล โดยได้อาศัยแนวคิดแรงจูงใจภายในทางจิตวิทยา โดยเมื่อพิจารณาจากแนวคิดแรงจูงใจภายในตามแนวคิดทางจิตวิทยานั้นพบว่า แนวคิดของ Deci & Ryan (2000) เป็นแนวคิดที่ระบุความหมายที่ตรงกับคำนิยามของความตั้งใจมาเพื่อเป็นคำนิยามและใช้คำว่าความตั้งใจแทนคำว่าแรงจูงใจภายในเพื่อให้เกิดความเข้าใจและบูรณาการสองศาสตร์ทั้งศาสตร์ด้านการสอนภาษาอังกฤษและศาสตร์จิตวิทยาการเรียนรู้เข้าใจด้วยกัน ซึ่งคำว่าแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) E. L. Deci and Ryan (2004) ได้นิยามแรงจูงใจภายในว่าเป็น แรงผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างมีเป้าหมายอย่างอิสระ (Free Choice) และเป็นความต้องการของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดจากความสนใจของตนเอง โดยต้องการและรับรู้ในการใช้ความสามารถของตนเอง มีอิสระที่จะกำหนดด้วยตนเองมากระตุ้นให้กระทำ ปราศจากรางวัลหรือการบีบบังคับ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้ถูกพัฒนาเป็นทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นแรงขับที่ส่งผลให้บุคคลเกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย โดยแรงจูงใจที่เหมาะสมและควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นในบุคคลคือแรงจูงใจภายในการวัดและประเมินแรงจูงใจภายใน Bakar et al. (2010, p. 4906) คนที่มีแรงจูงใจสูงจะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่

ยอมแพ้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศซึ่งเป็นตัวแปรและเป็นพลังภายในสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนและการทำงาน นอกจากนี้ แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม จึงเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมให้ร่างกายกระทำพฤติกรรม อย่างมีทิศทางในการแสดงพฤติกรรมอย่างไร แบบใด (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2546) ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า แรงจูงใจ คือ สภาวะที่เป็นแรงกระตุ้น พลังหรือกระบวนการสร้างแรงกระตุ้นที่นำผลกดดัน ให้บุคคลเกิดพฤติกรรมหรือแสดงพฤติกรรมออกมา ทั้งที่เป็นพฤติกรรมโดยสัญชาตญาณและพฤติกรรมจากการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่แรงจูงใจนั้นต้องการ

เมื่อนำความหมายที่ได้มาพิจารณาของภาษาที่สองในบริบทของสังคมไทยดังกล่าวมาข้างต้น ซึ่งคนไทยนั้นสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ จึงสามารถสรุปความหมายของ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นความหมายที่สอดคล้องกันในเชิงบูรณาการได้ว่า หมายถึง แรงผลักดันให้เกิดการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพื่อความพึงพอใจ ความสุขและความสนุกเพลิดเพลิน ซึ่งเกิดจากการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา อันได้แก่ ความเป็นอิสระ (Autonomy) จากผลลัพธ์หรือรางวัลภายนอก การตระหนักถึงความสามารถของตน(Competence) และการได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น(Relatedness) ซึ่งในทางปฏิบัติสำหรับการวิจัยนี้จะวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป โดยผู้วิจัยได้ใช้นิยามของความตั้งใจเหมือนกับแรงจูงใจภายในตามแนวคิดของ Deci & Ryan (2000) ที่ระบุว่า แรงจูงใจภายในหมายถึง แรงผลักดันในการแสดงพฤติกรรมบางอย่าง เพื่อความพึงพอใจ ความสุขและความสนุกเพลิดเพลิน (Ogawa, 2012; R.M. Ryan & Deci, 2000) โดยการจัดกิจกรรมที่เพิ่มระดับแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษหรือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั้น ทำได้ด้วยการสร้างให้เกิดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและความสนุกเพลิดเพลิน โดยอาศัยการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา อันได้แก่ ความเป็นอิสระ จากผลลัพธ์หรือรางวัลภายนอก การรับรู้ความสามารถของตน การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Edward L Deci & Vansteenkiste, 2003)

2) องค์ประกอบของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

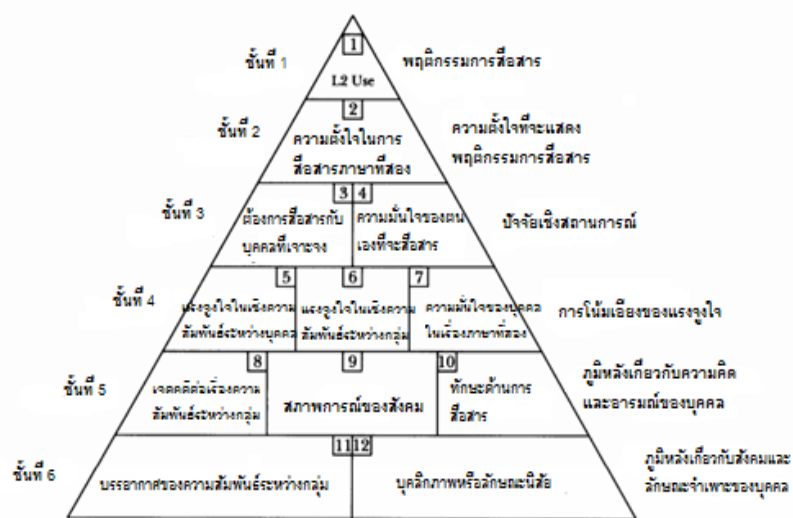
McCroskey and Baer (1985) ได้พยายามอธิบายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง เพื่อใช้สำหรับการอธิบายถึงความตั้งใจของมนุษย์ที่จะใช้ภาษาอื่นที่ต่างไปจากภาษาแม่ที่ตนเองใช้ และ Peter D. MacIntyre et al. (1998) ได้ศึกษาและพัฒนาแนวคิดและนิยามของ

ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง โดยให้ความหมายว่า หมายถึง ความพร้อมในการเข้าสู่บทสนทนาในสภาพแวดล้อมที่เฉพาะเจาะจงทั้งช่วงเวลา บุคคล หรือกลุ่มบุคคลซึ่งกำลังใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ซึ่งนอกจากจะให้นิยามแล้ว ยังได้พัฒนาโมเดลของปัจจัยหรือตัวแปรที่ประกอบสร้างความตั้งใจในการสื่อสารที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรปัจจัยทางความคิด-อารมณ์ (cognitive-affective) กับตัวแปรเชิงสังคม (social) ในการสื่อสารด้วยภาษาที่สองซึ่งเชื่อว่าผู้เรียนจะอาศัยโอกาสในการที่จะได้ครองหรือคงการสนทนาในภาษาที่สองไว้หากบุคคลมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

นอกจาก Peter D. MacIntyre et al. (1998) จะพัฒนานิยามของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่มีความครอบคลุมแล้ว กลุ่มนักวิจัยนี้ยังได้พัฒนาโมเดลพีระมิดแสดงช่วงชั้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการสื่อสารภาษาที่สอง (The Pyramid Model of Willingness to Communicate) (P. Macintyre, 2007) ซึ่งจากโมเดลดังกล่าวนี้พบว่าปัจจัยต่าง ๆ ถูกจัดกลุ่มออกเป็น 6 กลุ่มในรูปของช่วงชั้น (layers) ซึ่งทั้ง 6 ชั้นถูกจัดระบบให้อยู่ใน 2 กลุ่ม กล่าวคือ ชั้นที่ 1 ชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 จะถูกจัดอยู่ในหมวดสถานการณ์แบบเฉียบพลันและส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองของบุคคล ในขณะที่อีกหมวดหนึ่งที่เหลือซึ่งประกอบด้วย ชั้นที่ 4 ชั้นที่ 5 และชั้นที่ 6 เป็นปัจจัยคงที่มีต่อความตั้งใจในการสื่อสารที่มีในตัวบุคคล อีกทั้งในแต่ละช่วงชั้นมีความหมายที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารทั้งสิ้น นอกจากนี้ในชั้นที่ 4 ชั้นที่ 5 และชั้นที่ 6 ได้ถูกแบ่งปัจจัยเชิงบริบทแวดล้อมกับปัจจัยส่วนบุคคลในลักษณะแบ่งเป็นกลุ่มข้าง ๆ กันแบบหน้ากระดานเท่าเทียมกัน

ซึ่งองค์ประกอบปัจจัย 5 ปัจจัย อันส่งผลต่อพฤติกรรมการสื่อสารในภาษาที่สองด้วยภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของโมเดลพีระมิดนี้ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านบริบทเชิงสังคมและปัจเจก (Social and Individual Context) ซึ่งปัจจัยด้านนี้คือบริบทเชิงการสื่อสารซึ่งเป็นคำที่กินความกว้างซึ่งประกอบด้วย intergroup climate หมายถึง คู่สนทนาของบุคคล (Interlocutors) มีส่วนที่จะเป็นบริบทห้อมล้อมบุคคล เช่น อยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ หรือต้องเผชิญหน้ากับคนต่างชาติซึ่งมีบุคลิกภาพ หรือมีคุณลักษณะบางอย่างประจำชาติ มีภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองอย่างไร ระยะห่างในการสื่อสาร ความสนิทสนมใกล้ชิดทำได้มากน้อยขนาดไหน นี้คือบริบทเชิงสังคม และบริบทปัจเจกปัจจัยด้านนี้หมายถึงบุคลิกภาพของบุคคลซึ่งหมายถึงแนวโน้มที่บุคคลจะมีรูปแบบพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น บุคคลที่ชอบเปิดเผยตนเองแสดงตน (Extrovert) หรือบุคคลที่ไม่ชอบเปิดเผยหรือแสดงตน (Introvert) เหล่านี้เป็นต้น ในขั้นต่อมาคือ 2) ปัจจัยด้านบริบทเชิงความรู้สึกและการคิด (Affective-Cognitive

Context) ซึ่งเป็นบริบทหรือสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ส่งผลต่อความคิดหรือความรู้สึก ในที่นี้คือสังคม วัฒนธรรมของบุคคล ขนบทำเนียมที่ยึดถือของชุมชนที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เพราะทำให้บุคคลเกิดความกลัวที่จะฝึกทักท้วงสังคม เป็นชนบ รวมไปถึงประสพการณ์ในชีวิตที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนด้านความคิดบริบทคือสิ่งที่สะท้อนความสามารถของบุคคล เช่น ความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ การออกเสียง ไวยากรณ์ ซึ่งรวมแล้วเป็นปัจจัยแวดล้อมเชิงภาษาศาสตร์ของบุคคลที่เชื้อให้บุคคลคิดเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น ๆ

ภาพประกอบ 1 โมเดลพีรามิดของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

ที่มา: MacIntyre et al. (1998, p. 547)

ลำดับต่อมาคือช่วงชั้นที่ 3) ปัจจัยด้านความแน่วโน้มหรือโน้มเอียงโดยมีแรงจูงใจกำกับ (Motivational Propensities) ปัจจัยด้านนี้มีองค์ประกอบที่สำคัญคือแรงจูงใจระหว่างบุคคลซึ่งสังเกตได้จากอวัจนภาษา ภาษา น้ำเสียง ท่าทาง โดยบุคคลมีแนวโน้มที่จะควบคุมตนเองเพื่อให้เกิดน้ำเสียงหรืออวัจนภาษาที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารได้ อีกประการหนึ่งคือความพึงใจหรือความน่าสนใจของผู้สนทนาหากผู้สนทนามีความน่าสนใจ สัมพันธภาพที่มีระหว่างบุคคลและผู้สนทนาของเขา นอกจากนี้ความรู้สึกว่าตนเองมีส่วนร่วมในสังคมหรือชุมชนที่ใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงความเชื่อในความสามารถของบุคคลก็เป็นปัจจัยย่อยขององค์ประกอบด้านแรงจูงใจของบุคคล ในขั้นถัดมาคือ 4) ปัจจัยด้านสถานการณ์ในการใช้ (Situational Antecedents) ปัจจัยด้านนี้เกิดจากปัจจัยก่อนหน้าก็คือแรงจูงใจระหว่างกลุ่มและแรงจูงใจส่วน

บุคคล สิ่งสำคัญคือการรับรู้เกี่ยวกับคู่สนทนา (interlocutors) ว่ามีท่าทีที่ผ่อนคลายในการใช้ภาษาที่สอง ใ้บรรลุป้าหมายที่ตั้งไว้ของบุคคลหรือไม่ ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างดี ปัจจัยสถานการณ์อีกด้านหนึ่งเกิดขึ้นในตัวบุคคลซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องกับ ความเชื่อมั่นในความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของบุคคล และการไม่วิตกกังวล ซึ่งเป็น สถานการณ์ที่จะเอื้อให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะสื่อสารภาษาที่สองเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น และ ปัจจัยสุดท้ายคือ 5) ปัจจัยด้านความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมหรือความตั้งใจสื่อสารในภาษาที่สอง (Behavioral Intention) สำหรับปัจจัยด้านนี้ หมายถึง ความพร้อมในการใช้ภาษาที่สองเป็น ภาษาอังกฤษในการที่จะเข้าสู่การสนทนาหรือการใช้ภาษาในช่วงเวลาและสถานการณ์เฉพาะ กับ บุคคลเฉพาะ ยกตัวอย่างเช่น หากครูต้องการอาสาสมัครให้นักศึกษาออกมาแสดงการสนทนาเป็น ภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่ยกมือ มีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเป็น ภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาโมเดลพีรามิดของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษจะพบว่า ปัจจัยที่ 1 ถึง 5 เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุ 5 ชั้น ที่นำไปสู่ขั้นเกิดพฤติกรรม การสื่อสารด้วยภาษาที่สอง (Communication Behavior) ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่มาจากปัจจัยเชิงสาเหตุ เกิดขึ้นด้านล่างของตัวแปรทั้งหมดในโมเดลดังกล่าวนี้ ซึ่งนัยของพฤติกรรมสื่อสารอาจรวมถึง พฤติกรรมการพูดภาษาที่สองในชั้นเรียน การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การดูรายการโทรทัศน์ ภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เป็นต้น (Peter D. MacIntyre et al., 1998) อย่างไรก็ตาม ได้มีการศึกษาวิจัยเพื่อตรวจสอบความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทยและพบว่า ปัจจัยเชิงจิตวิทยาและปัจจัยเชิง ปัจเจกบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยที่ประกอบไปด้วยความรู้สึก อคติทัศนคติ การรับรู้ความสามารถแห่งตน ความเชื่อมั่น อิทธิพลของสังคมรอบตัวที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ บริบทของห้องเรียน เช่น รูปแบบการ จัดการเรียนการสอน และบริบททางวัฒนธรรม เช่น นิสัยชี้เกรงใจ สถานะของผู้สอนที่สูงกว่าผู้เรียน เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษานี้ทำให้เห็นว่า ความตั้งใจในการสื่อสารมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับ ปัจจัยเชิงจิตวิทยา อีกทั้งความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษยังมี นัยคล้ายกันกับแรงจูงใจภายในที่มีต่อการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษถึงแม้ว่าจะมี ความแตกต่างกันเล็กน้อยคือการมองจากภายในบุคคล กับการมองการมีปฏิสัมพันธ์ภายนอก ดังนั้น เพื่อเป็นการขยายขอบเขตของการศึกษาเพื่อให้สามารถอธิบายความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยการพิจารณาความตั้งใจในการสื่อสารด้วยแนวคิดทางจิตวิทยา

จะช่วยทำให้สามารถอธิบายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างลุ่มลึกและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น อีกทั้งพบว่ามีการศึกษาที่อาศัยทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) มาอธิบายและพยายามศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในหลากหลายบริบท (Hashimoto, 2002; Karbakhsh & Ahmadi Safa, 2020; Kyoko, 2012; Ma, 2009)

3) แนวคิดแรงจูงใจในการรับภาษาที่สอง (Second Language Motivation)

แนวคิดเรื่องแรงจูงใจในการรับภาษาที่สองและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษแม้ว่าจะมีความใกล้เคียงกันแต่เป็นคนละแนวคิด อย่างไรก็ตามการศึกษาระบบแรงจูงใจในการรับภาษาที่สองเป็นสิ่งที่ช่วยอธิบายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองอันจะส่งผลให้มีพฤติกรรมการสื่อสารภาษาที่สองได้ ซึ่ง Z. Dörnyei and Ushioda (2021, p. 2) ได้ให้นิยามของแรงจูงใจในการรับภาษาที่สองว่า หมายถึง ระดับของทัศนคติซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีทัศนคติเชิงความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองและมีถูกจูงใจให้แสดงความพยายามและความตั้งใจที่จะคงทัศนคติที่จะทำทลายต่อความยากของภาษาที่สองไว้ Robert C Gardner, Lalonde, and Moorcroft (1985) ได้ศึกษาวิจัยแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ให้นิยามของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า หมายถึง “ขอบเขตของสิ่งที่คุณคิดปฏิบัติหรือมุ่งมั่นเพื่อที่จะเรียนรู้ภาษาเนื่องจากความปรารถนาที่จะทำเช่นนั้นและพึงพอใจกับประสบการณ์อันเกิดจากกิจกรรมการเรียนรู้ภาษานี้” ซึ่งแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ประการที่หนึ่ง คือ ความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมาย ประการที่สอง คือ ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ภาษาที่สอง และประการที่สาม คือ ความพึงพอใจกับงานกิจกรรมการเรียนรู้ภาษานั้น TREMBLAY and GARDNER (1995) ก็ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างต่อเนื่องโดยเน้นไปที่กระบวนการทางจิตวิทยามากขึ้น และได้ให้นิยามของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า คือ ความซับซ้อนของแรงจูงใจอันเกี่ยวข้องกับตัวแปรพฤติกรรมกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาหลายประการ เช่น ความเด่นชัดของเป้าหมาย (Goal salience) แรงจูงใจภายใน (Valence) การเชื่อในความสามารถแห่งตน (Self-Efficacy) เช่นเดียวกันกับการระบุแหล่งที่มาเชิงการปรับตัว ซึ่งในนิยามนี้มีแนวคิดที่ว่า เจตคติของผู้เรียนต่อภาษารวมถึงการใช้ภาษาไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองแต่เจตคติจะถูกวัดในฐานะที่เป็นตัวแปรเหตุของแรงจูงใจและเจตคติจะอยู่ภายนอกองค์ประกอบหลักของแนวคิด นอกจากนี้แนวคิดของแรงจูงใจในการรับภาษาที่สองซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดของนักวิจัยทางด้านการศึกษาแล้วแนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ในมุมมองทางจิตวิทยาก็อาจเป็นแนวคิดที่สมควร

ได้รับการพิจารณาในการอธิบายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง อย่างเช่นแนวคิดของทฤษฎีความคาดหวัง-คุณค่าและแนวคิดอื่น ๆ เกี่ยวกับจิตวิทยาของแรงจูงใจ

4) แนวคิดการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA)

กระบวนการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA) เป็นหนึ่งในทฤษฎีภาษาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อวงการด้านการสอนภาษาต่างประเทศ และหนึ่งในทฤษฎีที่เป็นที่รู้จักของนักภาษาศาสตร์ทั่วโลกคือทฤษฎี ไวยากรณ์สากล (Chomsky, 2017; Cook, 1985) ซึ่งได้อธิบายว่า การรับภาษา (Language acquisition) กับ การเรียนรู้ภาษา (Language learning) นั้นแตกต่างกันแม้ว่าจะมีส่วนที่คล้ายคลึงกันคือช่วยเพิ่มสมรรถนะทางภาษา (Language competence) ความแตกต่างระหว่างการรับภาษาและการเรียนรู้ภาษาคือ การรับภาษาเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว (Unconscious) ซึ่งการรับภาษาเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์หรือสัมผัสกับภาษาเป้าหมายหรือภาษานั้น ๆ (Target language) การที่พ่อแม่ คนรอบตัวเด็กดัดแปลงภาษาให้ง่าย ทำให้เด็กสามารถรับภาษาได้ดี โดยที่ไม่จำเป็นต้องสอนหลักไวยากรณ์อะไรโดยตรง (Explicit teaching) และเด็กคนนั้นก็ไม่ต้องกังวลข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ในขณะที่การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่ทำได้โดยรู้ตัว (Conscious) มีการอธิบายกฎเกณฑ์ภาษาอย่างชัดเจนโดยมีครูเป็นผู้แนะนำ นอกจากนี้ ชอมสกี (Chomsky, 2017) เสนอว่า หลักไวยากรณ์สากล (Universal grammar) เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ในการเรียนรู้ภาษาโดยมีหลักการเบื้องต้นคือการเทียบต้นแบบภาษา ว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันอย่างไร เช่น ระบบการเรียงคำ ระบบการออกเสียง คลังคำศัพท์ ซึ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวรับภาษาในสมองของมนุษย์ มีเชื่อว่าการเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง โดยชอมสกี คัดค้านแนวคิดของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่าคนเราจะแสดงพฤติกรรมเมื่อมีสิ่งเร้าเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า แต่เขามองว่า การรับภาษาของมนุษย์และกระบวนการของไวยากรณ์สากล เกิดขึ้นได้ภาวะไร้สิ่งเร้า (the poverty of stimulus) เป็นเองตามธรรมชาติ ตามแนวคิดการรับภาษาที่สองของชอมสกี บุคคลมีแนวโน้มที่จะถ่ายโอน (transfer) ภาษาแม่สู่ภาษาเป้าหมาย เช่น หากบุคคลเป็นคนไทย มักพบว่าในกระบวนการที่บุคคลจะรับภาษาอังกฤษเข้ามาในระบบสมอง จะเกิดพฤติกรรมการแสดงออกด้วยการพูดภาษาไทยปนอังกฤษ ซึ่งกระบวนการนี้เราเรียกว่า กระบวนการเคลื่อนระหว่างภาษา (Interlanguage) ซึ่งจะเกิดขึ้นในระยะเริ่มแรกของการรับภาษา

5) การวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ความรู้สึกหรือความคิดนั้นมีลักษณะเป็นตัวแปรที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง ซึ่งในที่นี้ก็รวมถึงแรงจูงใจหรือความตั้งใจด้วย เพราะเป็นตัวแปรเชิงจิตวิทยาซึ่งมีลักษณะที่เป็นภาวะสันนิษฐาน (Construct) การวัดต้องทำโดยคาดการณ์สิ่งที่อยู่ภายในจิตผ่านการตอบสนองต่อสิ่งเร้าบางอย่าง ซึ่ง ภาวะสันนิษฐานนี้ หมายถึงผลผลิตที่เกิดจากการรวมตัวกันของส่วนย่อยจนเกิดเป็นสิ่งที่สังเกตได้ เช่น ความคิด ความรู้สึก เจตคติ เหล่านี้เป็นภาวะสันนิษฐานที่จะต้องมีการวัดด้วยเครื่องมือ เช่น การถามหรือข้อคำถาม หรือข้อความที่ระบุคุณลักษณะย่อย ๆ เพื่อให้บุคคลตอบสนองและนำผลของการตอบสนองมาวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์สิ่งที่ต้องการจะวัดบนฐานความเชื่อ แนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้สันนิษฐาน (Boyle, Saklofske, & Matthews, 2014, p. 257; Osterlind, 2012, p. 36) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นตัวแปรเชิงจิตวิทยาซึ่งมีลักษณะเป็นความคิดและความรู้สึกของบุคคลที่มีแนวโน้มหรือทิศทางที่อาจเกิดพฤติกรรม ได้ซึ่งในทางพฤติกรรมศาสตร์จะพิจารณาตัวแปรลักษณะนี้ว่าเป็น ศักยภาพของพฤติกรรม (Behavior potential) ซึ่งคือ โอกาสที่พฤติกรรมใด ๆ จะเกิดในสถานการณ์ที่กำหนดหรือในสถานการณ์ใด ๆ ก็ตาม (Watson & Skinner, 2004, pp. 243-244) ดังที่กล่าวมาข้างต้น ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจึงเป็นศักยภาพของพฤติกรรมลักษณะหนึ่งที่มีลักษณะเป็นภาวะสันนิษฐานที่ต้องอาศัยเครื่องมือทางจิตวิทยาในการวัด สำหรับการวิจัยในครั้งนี้การพัฒนาแบบวัดที่มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและธรรมชาติของตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจึงเป็นอีกเป้าหมายหนึ่ง เพราะจะทำให้ได้แบบวัดที่มีคุณภาพเพื่อใช้ในการรวบรวมสารสนเทศเกี่ยวกับผู้เรียนเพื่อมาช่วยให้ผู้สอนเอื้ออำนวยกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้พัฒนาตนเองอย่างเหมาะสมตามบริบทของสังคมไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารในหลากหลายบริบท หลากหลายรูปแบบ

การวัดความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองได้รับการศึกษาและมีการพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองอย่างหลากหลาย และได้ถูกริเริ่มและพัฒนาขึ้นครั้งแรกโดยอยู่ในรูปของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to Communicate Scale) ขึ้นก่อน (J. McCroskey & V. Richmond, 1991) จากนั้นจึงเกิดแบบวัดที่ถูกพัฒนาขึ้นใช้ในบริบทของการใช้ภาษาที่สองในเวลาต่อมาซึ่งเป็นครั้งแรกที่ได้พัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองในชั้นเรียน โดยแบ่งเป็น 4 ด้านดังนี้ คือ ด้านการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และด้านความ

เข้าใจในชั้นเรียน ซึ่งแบบนี้ถูกพัฒนาขึ้นโดย Peter D MacIntyre, Baker, Clément, and Conrod (2001) ซึ่งนับเป็นระยะแรกของการศึกษาตัวแปรนี้

จากนั้นได้มีการศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองในบริบทที่หลากหลายมากขึ้นโดยไม่ได้จำกัดอยู่ในบริบทในห้องเรียนเท่านั้นเพื่อให้ได้ขอบเขตที่กว้างมากขึ้น ดังเช่น แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเป็นภาษาอังกฤษ (Second-Language Willingness to Communicate Scale: L2 WTC Scale) (Weaver, 2005) ที่ลดทอนและรวมเป็นบริบทโดยกว้าง มากไปกว่านั้นยังได้มีนักวิจัยที่สนใจศึกษากลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างจากแค่ผู้เรียน นั่นคือ ผู้สอนและมีมุมมองว่าผู้สอนที่ทำหน้าที่สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองจะมีความตั้งใจอย่างไร และได้พัฒนามาตรวัดความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองเพื่อการสอน (Instructional Willingness to Communicate Scale: IWTC Scale)(Khatib & Nourzadeh, 2015)

สำหรับบริบทพื้นที่ซึ่งมีความเฉพาะในเชิงสังคมวัฒนธรรม ภูมิศาสตร์ก็ย่อมมีคุณลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารที่แตกต่างกัน ดังเช่นการพัฒนาแบบวัดในบริบทของประเทศโปแลนด์ ซึ่ง Mystkowska-Wiertelak and Pawlak (2016) ได้พัฒนาแบบวัดความเต็มใจในการสื่อสาร Polish L2 WTC Questionnaire เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนโปแลนด์ โดยเฉพาะ เช่นเดียวกันกับในบริบทสังคมไทยที่มีลักษณะเชิงสังคมในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่แตกต่างออกไป กำไลทิพย์ บัตตะพงษ์ (2554) ก็ได้พัฒนาแบบสอบถามความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในบริบทของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาไทยโดยเชื่อว่าความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สองขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบทแวดล้อม ซึ่งสำหรับบริบทสังคมไทยมีความแตกต่างเพราะประเทศไทยมีภาษาทางการเพียงภาษาเดียว (Monolingual context) อีกทั้งได้รับอิทธิพลจากการศึกษาบริบทของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในมุมมองที่ว่าความตั้งใจในการสื่อสารเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่ควบคุมซึ่งเริ่มต้นมาตั้งแต่ความปรารถนาที่จะสื่อสาร (Desire to communicate) ซึ่งแตกต่างกันตรงที่ ความปรารถนาในการสื่อสารจะพิจารณาถึงทางเลือกหรือความชอบ ในขณะที่ความตั้งใจจะหมายถึงความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรม และพวกเขายังได้พิจารณาความปรารถนาในการสื่อสารจะถูกยับยั้งโดยปัจจัยเชิงวัฒนธรรม 4 ประการ (Wen & Clément, 2003) ดังนั้นจึงได้ทำการศึกษาและได้พัฒนาและแบ่งโครงสร้างการวัดออกเป็น 4 บริบทที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการสื่อสารในภาษาที่สอง ได้แก่ บริบททางวัฒนธรรม (Cultural context) บริบทห้องเรียน (Classroom context) บริบททางสังคม-จิตวิทยา (social-

psychological context) และบริบททางสังคม-ปัจเจกบุคคล (Social-individual context) และผลจากการศึกษานี้เองทำให้พบว่า ปัจจัยเชิงจิตวิทยาและภูมิหลังส่วนบุคคลเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Pattapong, 2010) จากข้อมูลดังกล่าวนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ S. Ryan (2008) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษและพบว่าแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเป็นปัจจัยสำคัญในบริบทของผู้เรียนในประเทศญี่ปุ่นในการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ข้อมูลของแบบวัดดังกล่าวข้างต้นจำนวน 7 ฉบับสามารถนำมาวิเคราะห์แจกแจงองค์ประกอบ ลักษณะแบบวัด จำนวนข้อเพื่อศึกษาและพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับการวิจัยครั้งนี้ รายละเอียดปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 การแจกแจงคุณลักษณะและองค์ประกอบของแบบวัดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ชื่อเครื่องมือวัด	ลักษณะของเครื่องมือ	โครงสร้างและองค์ประกอบ
Willingness to Communicate Scale (McCroskey & Richmond, 1991)	มาตรวัดแบบให้คะแนน ตั้งแต่ 0-100 จำนวน 20 ข้อ ในบริบทภาษาที่หนึ่ง	มี 7 ด้าน ได้แก่ - ในที่สาธารณะ 3 ข้อ - ในการประชุม 3 ข้อ - กับกลุ่ม 3 ข้อ - กับการสนทนาคู่ 3 ข้อ - กับประสบการณ์การสื่อสาร 4 ข้อ - กับเพื่อน 4 ข้อ
Willingness to Communicate inside the Classroom and Willingness to Communicate outside the classroom (MacIntyre et al., 2001)	มาตรวัด 5 ระดับ จำนวน 54 ข้อ บริบทภาษาที่สองในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน	มี 2 ด้าน ได้แก่ - ในห้องเรียน 27 ข้อ ด้านย่อยการพูด อ่าน เขียน และความเข้าใจ - นอกห้องเรียน 27 ข้อ ด้านย่อยการพูด อ่าน เขียน และความเข้าใจ

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อเครื่องมือวัด	ลักษณะของเครื่องมือ	โครงสร้างและองค์ประกอบ
Second Language	มาตรวัด	มี 2 ด้าน ได้แก่
Willingness to	จำนวน 34 ข้อ	- ด้านการพูด 17 ข้อ
Communicate Scale (L2	บริบทที่มีความกว้างและ	- ด้านการเขียน 17 ข้อ
WTC Scale) (Weaver,	ทั่วไปมากขึ้น	
2005)		
Instructional Willingness	มาตรวัด 5 ระดับ	มี 6 ด้าน ได้แก่
to Communicate Scale	จำนวน 27 ข้อ ในบริบทของ	- ความเชื่อมั่นตนเองในการสื่อสาร
(IWTC Scale) (Khatib &	ครูอาจารย์ผู้สอน	- การปรับตัวให้เข้ากับชั้นเรียน
Nourzadeh, 2015)		- สถานการณ์ในการใช้ภาษาที่สอง
		- สิ่งจูงใจเฉพาะ
		- ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ภาษา
		- พฤติกรรมการสื่อสารนอกชั้นเรียน
Polish L2 WTC	มาตรวัด 6 ระดับ	มี 8 ด้าน ได้แก่
Questionnaire	จำนวน 102 ข้อ	- ความตั้งใจในการพูดในชั้นเรียน
Mystkowska-Wiertelak	ในบริบทการสื่อสารภาษาที่	- ความตั้งใจในการสื่อสารนอกห้องเรียน
and Pawlak (2016)	สองในสังคมผู้เรียน	- ความมั่นใจในการสื่อสาร
	โปแลนด์	- ความเชื่อของผู้เรียน
		- สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน
		- การวางตัวในเชิงนานาชาติ
		- ตัวตนในอุดมคติทางภาษาที่สอง
		- ตัวตนที่ควรเป็นในภาษาที่สอง
WTC Questionnaire in	มาตรวัด 4 ระดับ	มี 4 ด้าน ได้แก่
English Pattapong (2010)	จำนวน 25 ข้อ	- บริบททางวัฒนธรรม
	ในบริบทการสื่อสารภาษาที่	- บริบททางสังคมเชิงปัจเจก
	สองด้วยภาษาอังกฤษใน	- บริบทในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ
	สังคมผู้เรียนอุดมศึกษาไทย	- บริบททางสังคมเชิงจิตวิทยา
Motivational Factor	มาตรวัด 6 ระดับ	มี 18 องค์ประกอบ ได้แก่
Questionnaire (MFQ) (Ryan,	จำนวน 100 ข้อ	- ความสนใจทางวัฒนธรรม
2008, pp. 289-292)292)	ในบริบทนักเรียน นักศึกษา	- เจตคติต่อชุมชนภาษาที่สอง

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อเครื่องมือวัด	ลักษณะของเครื่องมือ	โครงสร้างและองค์ประกอบ
	ชาวญี่ปุ่นที่ใช้ภาษาที่สอง ด้วยภาษา อังกฤษ และ แนวคิดแรงจูงใจ	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ - การติดต่อระหว่างประเทศ - ความสนใจในภาษาต่างประเทศ - การเข้าอกเข้าใจผู้อื่นที่เป็นชาวต่างชาติ- ความกลัวการถูกกลั่นทางวัฒนธรรม - การยึดวัฒนธรรมของตนเป็นใหญ่ - การปรับตัวเพื่อการท่องเที่ยว - ความวิตกกังวลต่อภาษาอังกฤษ - เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ - สภาพแวดล้อมทางสังคม - กำลังใจจากผู้ปกครอง - ตัวตนในอุดมคติในการใช้ภาษาที่สอง - ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่หนึ่ง - ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง - ความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนรู้

จากตารางแสดงให้เห็นพัฒนาการของเครื่องมือวัดตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษพอสังเขปนับตั้งแต่แนวคิดของความตั้งใจในการสื่อสาร มาจนถึงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง โดยมีการพัฒนาแบบในกลุ่มที่พัฒนาให้สอดคล้องบริบทสังคมที่แตกต่างกัน ไปเช่นพื้นที่วิจัย จนถึงกรนำแนวคิดเชิงจิตวิทยาเข้ามามีส่วนในการวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถพิสูจน์คุณลักษณะเชิงจิตวิทยาบางอย่างที่มีความละเอียดและองค์ประกอบที่กว้างขวางมากขึ้นตามลำดับเพื่อขยายขอบเขต ในขณะที่เดียวกันก็มีความลุ่มลึกที่เฉพาะเจาะจงด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ดีแรงจูงใจถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนามาตรวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Pattapong, 2010) หนึ่งในทฤษฎีสำคัญทางจิตวิทยาเชิงการคิดและพฤติกรรมที่ถูกกล่าวถึง และยังถูกนำมาพัฒนาเป็นโครงสร้างของเครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารที่สองด้วยภาษาอังกฤษ คือ ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) (Edward L Deci & Vansteenkiste, 2003) จากการสืบค้นทำให้พบว่า

ได้มีความพยายามใช้แนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองในการพัฒนาเครื่องมือวัดตัวแปรด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ Kyoko (2012) ได้พัฒนาแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนฐานคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง เพื่อศึกษาว่าเหตุใดผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจึงอยากเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดแรงจูงใจเชิงวิชาการ (Academic Motivation Scale) เพื่อนำมาวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่งจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีองค์ประกอบสำคัญเป็นการวัดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) การกำกับจากภายนอก (Extrinsic regulation) ไปจนถึงการไร้แรงจูงใจ (Amotivation) รวมทั้งสิ้น 28 ข้อ

ไม่เพียงแต่แนวคิดของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง Autonomous motivation ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และ การกำกับด้วยแรงจูงใจจากภายนอก (Extrinsic identify regulation) ซึ่งเป็นทฤษฎีย่อย (Mini theory) ของทฤษฎีการกำหนดตนเอง จะถูกนำมาพัฒนาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัด แต่พบว่าแนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) (E. L. Deci & Ryan, 2004; E. L. Deci & R. M. Ryan, 2013) ซึ่งเป็นทฤษฎีย่อยของทฤษฎีการกำหนดตนเอง ก็ถูกนำมาพัฒนาเป็นแนวคิดในการวัดแรงจูงใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน Ma (2009) ได้พัฒนาแบบวัดแรงจูงใจที่มีต่อภาระงานในการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งในที่นี้คือภาษาอังกฤษซึ่งแบบวัดของเขาส่วนหนึ่งตั้งอยู่บนฐานของแนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาในทฤษฎีการกำหนดตนเอง โดยมีลักษณะเป็นมาตรวัด 7 ระดับ มีด้วยกัน 8 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ทางเลือก (Perceived choice) การรับรู้ความสามารถ (Perceived competence) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) การมีสิ่งกำกับ (Identified Regulation) การกำกับจากภายนอก (External regulation) และการไม่มีแรงจูงใจ (Amotivation) รวม 24 ข้อ ซึ่งแบบวัดทั้ง 2 ฉบับสามารถนำเสนอได้ดังตารางที่ 3

ตาราง 3 คุณลักษณะและองค์ประกอบของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory)

ชื่อเครื่องมือวัด	ลักษณะของเครื่องมือ	โครงสร้างและองค์ประกอบ
Task Motivation	มาตรวัด 7 ระดับ	ประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่
Questionnaire (English	จำนวน 24 ข้อ	- การรับรู้ทางเลือก
Version) (Ma, 2009)	ในบริบทผู้เรียน	- การรับรู้ความสามารถ

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อเครื่องมือวัด	ลักษณะของเครื่องมือ	โครงสร้างและองค์ประกอบ
	ภาษาอังกฤษชาว เกาหลีใต้	- การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น - แรงจูงใจภายใน - การกำกับจากภายใน - การกำกับจากภายนอก - การไม่มีแรงจูงใจ- ความตั้งใจที่จะคง พฤติกรรมไว้
The English as a Foreign Language Learning Motivation Questionnaire (Kyoko, 2012)	มาตรวัด 6 ระดับ จำนวน 28 ข้อ ในบริบทผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศชาว ญี่ปุ่น	ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ - แรงจูงใจภายในเพื่อพัฒนาตน - แรงจูงใจภายในเพื่อการอ่าน - การกำกับจากผลดีภายนอก - การกำกับจากผลเสียภายนอก - การกำกับจากภายนอก - การไม่มีแรงจูงใจ

จากตารางจะเห็นว่าแนวคิดของแรงจูงใจภายใน Intrinsic Motivation ได้ถูกนำมาเป็นโครงสร้างในการวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งดูได้จากงานของ Kyoko (2012) มากไปกว่านั้น ในงานของ Ma (2009) แนวคิดการตอบสนองของความต้อการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) ก็ได้ถูกนำมาเป็นโครงสร้างในการวัดแรงจูงใจในการศึกษาด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทฤษฎีการกำหนดตนเองเข้ามามีบทบาทสำคัญในตัวแปรด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

6) การพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษตามแนวคิดจิตวิทยาแรงจูงใจในบริบทของสังคมไทย

สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการกำหนดตนเองเพื่อมาพัฒนาเป็นโครงสร้างในการวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุผลประการแรกที่ว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมีนิยามที่ใกล้เคียงกับแรงจูงใจภายในตามแนวคิดทางจิตวิทยาและยังพบว่าปัจจัยด้านจิตวิทยาและสังคมเป็นปัจจัยสาเหตุหลักให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ประการต่อมาพบว่า มีหลักฐานแสดงการพัฒนาเครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยทฤษฎี

แรงจูงใจ โดยการวิจัยด้านความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นมีการนำแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองซึ่งเป็นทฤษฎีในกลุ่มพฤติกรรมปัญญานิยม (Cognitive behavior approach) ที่มุ่งอธิบายแรงจูงใจอันเป็นสาเหตุของพฤติกรรมซึ่งในการวิจัยนี้คือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Kyoko, 2012; Ma, 2009) ดังนั้น จากการวิเคราะห์และสังเกต พบว่าแนวคิดของการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs)(R.M. Ryan & Deci, 2018) ซึ่งเป็นทฤษฎีย่อย ของทฤษฎีการกำหนดตนเอง มีความเหมาะสมและเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยทฤษฎีจิตวิทยา โดยความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาประกอบด้วย 3 องค์ประกอบที่ส่งเสริมให้บุคคลความเจริญของงานความสุขความพึงพอใจ อันได้แก่ 1) การรับรู้ทางเลือกหรือความอิสระ (Perceive choice หรือ Autonomy) 2) การรับรู้ความสามารถของตน (Perceive competence) และ 3) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ซึ่งผู้วิจัยได้นำโครงสร้างของแนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยานี้มาผสานกับองค์ประกอบของสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นประกอบด้วยภาระงาน (Task) การสื่อสาร 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด ทำให้ผู้วิจัยได้กรอบคิดในการพัฒนา แบบวัดที่มีลักษณะเป็นมาตรวัด 5 ระดับ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) การได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Autonomy in communicate in English as a second language) 2) การรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Competence in communicate in English as a second language) และ 3) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (Relatedness in communicate in English as a second language) โดยแต่ละด้านจะมีข้อคำถามย่อยที่ระบุ การฟัง การอ่าน การเขียนและการพูดตามลำดับ อีกทั้งยังพัฒนาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาชาวไทย และให้ชื่อแบบวัดนี้ว่า แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาซึ่งนำเสนอในภาคผนวก

7) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง และจากการศึกษาวิจัยปรากฏข้อค้นพบที่สนใจที่หลากหลาย ซึ่งจากการค้นคว้าพบว่า มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (L2 WTC) ส่งผลต่อการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกห้องเรียน และการใช้ภาษาต่างประเทศที่

มากขึ้นเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง (Biria & Jouybar, 2016; Imran & Ghani, 2014)

Yashima (2002) ได้ทำการศึกษา ความตั้งใจในการสื่อสารเป็นภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชาวญี่ปุ่น จำนวน 297 คน และได้สร้างโมเดลสมการโครงสร้างขึ้น โดยโมเดลดังกล่าวได้พัฒนามาจากแนวคิดที่เกี่ยวข้อง และพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ คือ 1) ทักษะคติ (Attitude) 2) แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (L2 Learning Motivation) 3) ทักษะการใช้ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (L2 Proficiency) และ ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ (L2 Communication Confidence) โดย พบว่า ทักษะคติในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจะส่งผลโดยตรงกับความเต็มใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และส่งผลโดยตรงต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในขณะที่แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จะส่งผลต่อทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษจะส่งผลต่อความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และสุดท้ายความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ก็จะส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ดีได้มีการศึกษาเพื่ออ้างอิงผลจากการศึกษาของ Yashima (2002) อย่างเช่น จากการศึกษา แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาระดับเตรียมอุดมศึกษาของประเทศมาเลเซีย จำนวน 109 คน ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุตัวแปรของ Mulyono and Saskia (2021) ซึ่งพบว่า แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสามารถทำนายความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 48.8 ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Yashima (2002) โดยงานวิจัยชิ้นนี้เสนอแนะให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยการเสริมประเด็นเรื่องแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมถึงการส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสสื่อสารระหว่างกันในคาบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

นอกจากนี้ Said, Rita, Sri Arfani, Basri, and Weda (2021) ยังได้ทำการศึกษาปัจจัยทางจิตพิสัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมและนักศึกษามหาวิทยาลัยชาวอินโดนีเซียจำนวน 436 คน พบว่า ตัวแปรจิตพิสัยเช่น ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงความไม่ย่อท้อ (grit) ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกับงานของ (Yashima, 2002)

โดยสรุปแล้ว ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้ถูกศึกษาอย่างแพร่หลายในต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษและพบว่าปัจจัยทางจิตวิทยามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษให้เพิ่มขึ้น

1.2 ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT)

ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) ได้รับการพิจารณาว่ามีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) เพราะทฤษฎีการกำหนดตนเองเน้นบทบาทของปัจจัยทางสังคมและการคิดในการปรับแต่งพฤติกรรมและกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และความผาสุก (Well-being) ซึ่งทฤษฎีนี้เชื่อว่าบุคคลที่รู้สึกได้เป็นตัวเอง (Autonomous) รู้สึกถึงความสามารถตนเอง (Competent) และรู้สึกเชื่อมโยงกับผู้อื่น (Relatedness) มีแนวโน้มที่จะคงอยู่กับพฤติกรรมที่ถูกมองว่ามีคุณค่า (values) และน่าสนใจ (Interests) (E. L. Deci & R. M. Ryan, 2013) ในทางเดียวกันทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ปัญญาสังคมก็เน้นบทบาทของปัจจัยทางสังคมและการคิดของบุคคลที่มีต่อการเรียนรู้และที่มีต่อพฤติกรรม ซึ่งกลุ่มทฤษฎีนี้หลักที่สำคัญคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของแบนดูรา (Bandura's social cognitive learning theory: SCLT) ซึ่งให้ความสำคัญกับการสังเกต (Observation) การมีตัวแบบการเลียนแบบ (Modeling) การเชื่อในความสามารถแห่งตน (Self-Efficacy) ในกระบวนการเรียนรู้และการเกิดพฤติกรรม (A. Bandura, 1986, 2017)

Stupnisky, Perry, Hall, and Guay (2012) พบว่า การรับรู้ความสามารถแห่งตนเป็นปัจจัยที่อยู่ในทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ปัญญาสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) และการรับรู้ความสามารถ (Competence) ซึ่งอยู่ในทฤษฎีการกำหนดตนเอง ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย นอกจากนั้น ยังพบอีกว่า การรับรู้ความสามารถแห่งตน การคาดหวังผลลัพธ์ และการสนับสนุนทางสังคม มีความเชื่อมโยงกับแรงจูงใจภายในซึ่งเป็นโครงสร้างสำคัญในทฤษฎีการกำหนดตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา (Chularut & DeBacker, 2004; Mizumoto, 2013) ที่กล่าวมานี้เป็นการเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ของทฤษฎีการกำหนดตนเองซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่สามารถจัดกลุ่มอยู่ในกลุ่มทฤษฎีด้านปัญญาสังคมเพราะมีผลการศึกษาที่สนับสนุนความเชื่อมโยง สามารถเข้ากันได้และมีจุดเน้นร่วมกัน ดังกล่าวมาข้างต้น

ความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs)

ความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) เป็นแนวคิดทฤษฎีย่อย (Sub-theory) ของทฤษฎีการกำหนดตนเอง เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าการกำหนดตนเองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายใน การรักษาแรงจูงใจของตนเองให้คงอยู่ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้าภายใน (E. L. Deci & Ryan, 2004; E. L. Deci & R. M. Ryan, 2013) การถูกจูงใจอันเกิดจากแรงขับภายใน เราเรียกว่า การกำกับตนเองหรือการกำหนดตนเอง (Self-Determined) ตามชื่อทฤษฎี ซึ่งการกำหนดตัวเองมุ่งเพื่อให้เกิดแรงจูงใจจากภายในบุคคลลักษณะหนึ่งเรียกว่า แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) ที่มีสิทธิ์จะเลือกสิ่งต่าง ๆ ได้เอง มีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ ซึ่งเมื่อมีแรงจูงใจลักษณะนี้แล้วจะทำให้บุคคลโดยเฉพาะผู้เรียนเกิดความยึดมั่นผูกพันในพฤติกรรมหรือความคิด ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสุขภาวะที่ดี (Richard M Ryan & Deci, 2020) และบุคคลจะเกิดการกำหนดตนเองได้นั้นจำเป็นต้องได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) ตามทฤษฎีนี้ 3 ประการ ซึ่งเป็นหัวใจหลักของทฤษฎีนี้อันจะทำให้เกิดความพึงพอใจและนำไปสู่ประสิทธิภาพในการบรรลุเป้าหมาย (Goal) ซึ่งองค์ประกอบของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยานี้ ได้แก่ 1) การรับรู้ทางเลือก (Perceived choice) หรือการรับรู้ความอิสระ (Autonomy) ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการได้เป็นตัวเอง 2) การรับรู้ความสามารถ (Perceived competence) ซึ่งบุคคลเชื่อว่าตนเองสามารถทำภารกิจนั้น ๆ ได้ และ 3) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (psychological relatedness) หรือการรับรู้ว่ายังมีเพื่อน มีผู้ร่วมทำภารกิจเดียวกัน หรือการได้มีปฏิสัมพันธ์กัน

ตามทฤษฎีการกำหนดตนเองนั้น การกำหนดตนเองเป็นความสามารถที่อยู่ภายในของบุคคลในการที่จะควบคุมพฤติกรรมและตอบสนองความต้องการความพอใจของตน (Competence)

การรับรู้ตนเองว่าตนเองนี้แหละที่เป็นสาเหตุแห่งการบรรลุเป้าหมาย (Autonomy) ซึ่งจะถูกโน้มน้าวไปสู่ความเหมือนกับผู้อื่น (Relatedness) นอกจากนี้ยังกล่าวได้อีกว่า การรับรู้อำนาจเหนือตนหรือความอิสระ (Autonomy) มีส่วนเชื่อมโยงกับการกำหนดตนเอง ซึ่งส่งผลต่อการกำหนดทิศทางในการมุ่งไปสู่เป้าหมายและความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในเป้าหมาย (R.M. Ryan & Deci, 2006) และเมื่อพิจารณาจากการศึกษาด้านความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ พบว่า การกำกับตนเองจะส่งผลผ่านแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และการกำกับภายในจากตัวบุคคล (Identified regulations) ไปยังความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองภาษาอังกฤษได้ (Joe et al., 2017)

อย่างไรก็ดีน่าจะมีความสงสัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่าง แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และ แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) เพราะมักจะถูกใช้แทนที่กันบ่อยครั้งแต่พบว่า สองตัวแปรนี้มีความแตกต่างกันและเกิดความคลาดเคลื่อน

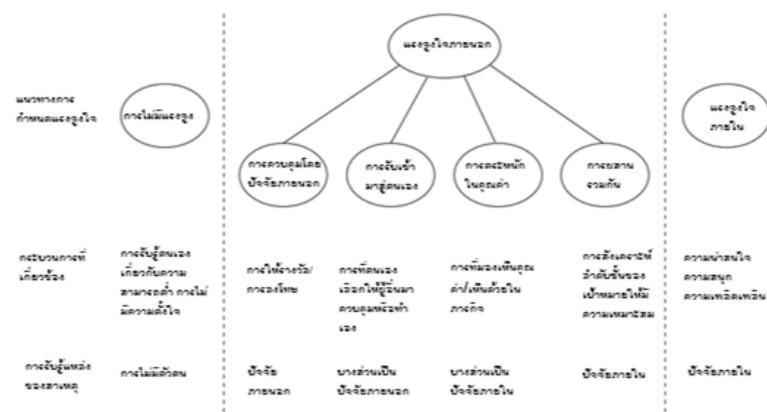
ซึ่งอันที่จริงแล้ว ตามแนวคิดของ Edward L Deci and Richard M Ryan (2013) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ถูกนิยามว่าเป็น การยึดมั่นกับกิจกรรมใด ๆ เพื่อความพอใจ และเพลิดเพลินโดยธรรมชาติด้วยตัวกิจกรรมเอง ในขณะที่แรงจูงใจของการได้เป็นตนเอง (Autonomous motivation) จะหมายถึงการยึดมั่นกับกิจกรรมใด ๆ ด้วยเหตุผลที่ว่ามันสอดคล้องกับเป้าหมายและคุณค่าส่วนบุคคล ดังนั้น จุดแตกต่างที่สำคัญคือ เป้าหมายและตัวที่ทำให้เกิดความพอใจ เพราะตัวที่ทำให้เกิดแรงจูงใจภายในคือตัวกิจกรรมนั้น ๆ เอง ในขณะที่แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง ความพอใจจะอยู่ที่คุณค่าและเป้าหมายส่วนบุคคลของคน ๆ นั้น ซึ่งความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับทั้งแรงจูงใจจากเป้าหมายและคุณค่าภายในบุคคลและจากกิจกรรมการสื่อสารนั่นเอง อย่างไรก็ตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง การได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic psychological needs) จะส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation)

เป็นเรื่องที่สำคัญที่ควรส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจภายใน (อรพินทร์ ชูชม และคณะ, 2542) เพราะแรงจูงใจภายในเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมายอันเกิดจากปัจจัยภายในตัวบุคคล ในขณะที่แรงจูงใจภายนอกจะซับซ้อนจากสิ่งเร้าภายนอกเพื่อเหนี่ยวนำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย ดังนั้นหากต้องการพัฒนาบุคคลควรส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจภายในในการกระทำพฤติกรรมใด ๆ ก็ตาม อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2542) ได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการกำหนดตนเอง และพัฒนาโมเดลการวัดแรงจูงใจภายใน 5 องค์ประกอบ จำนวน 45 ข้อครอบคลุมด้านการเรียน และการทำงาน ได้แก่ 1) แรงจูงใจภายในด้านความต้องการสิ่งที่ท้าทาย ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมีความชอบ ความพึงพอใจ ต้องการงานที่แปลกใหม่ ไม่ซ้ำเดิม ซับซ้อน และมีความยากพอเหมาะกับความสามารถ 2) แรงจูงใจภายในด้านความสนใจและเพลิดเพลิน ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมีความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น ตลอดจนมีความสุข พพอใจและเพลิดเพลินในการทำงานหรือกิจกรรมที่สนใจ 3) แรงจูงใจภายในด้านความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลชอบริเริ่มทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีอิสระในการคิดและการกระทำ 4) แรงจูงใจภายในด้านความต้องการมีความสามารถ ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลต้องการมีประสิทธิผลในการจัดการกับสภาพแวดล้อม มีความต้องการที่จะเรียนรู้ พัฒนาทักษะและความสามารถของ

ตนเอง 5) แรงจูงใจภายในด้านความมุ่งมั่น ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมุ่งมั่นทำงานให้บรรลุผลด้วยความสามารถของตน ยึดมั่นทุ่มเทให้กับงานโดยไม่หวังผลตอบแทนภายนอก ซึ่งความสำเร็จจากงานเป็นแรงบันดาลใจภายในมากกว่ารางวัล หรือ เกียรติยศที่จะได้

แนวคิดขนาดของการกำหนดตนเอง (Self-Determination Continuum)

แนวคิดขนาดของการกำหนดตนเอง (Self-Determination Continuum) เป็นแนวคิดทฤษฎีย่อยของทฤษฎีการกำหนดตนเอง หรือเรียกอีกอย่างว่าเป็น ขนาดของแรงจูงใจ (The continuum of motivation) ซึ่งเกิดแรงจูงใจลักษณะต่าง ๆ ขึ้นตามความต่อเนื่อง (continuum) นับตั้งแต่การที่บุคคลจะเปลี่ยนจากการไม่มีแรงจูงใจ (Amotivation) ผ่านการจูงใจจากภายนอก (Extrinsic motivation) ซึ่งประกอบด้วยการกำกับภายนอก (External regulation) การรับเข้ามาเป็นของตน (Introjection) การเลียนแบบ (Identification) และการผสมผสานให้เข้ากันได้ (Integration) ไปจนเกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ต่อกิจกรรมหรือภารกิจ (Task) หนึ่ง ๆ เพื่อความพึงพอใจนั้น มีกระบวนการที่ต้องอาศัยทักษะส่วนบุคคลในการคิด และการจัดกระทำของสภาพแวดล้อมเพื่อเหนี่ยวนำให้เกิดการให้เหตุผลของการคิดที่มีต่อกิจกรรมนั้นเปลี่ยนแปลงไป (วีระพล แสงปัญญา, 2556; R.M. Ryan & Deci, 2000) เช่น จากที่เคยรู้สึกว่ามีแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เปลี่ยนเป็นสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะตัวภาษาอังกฤษนั้นมีคุณค่า ซึ่งต้องผ่านการกำกับจากสิ่งเร้าภายนอกเช่นรางวัล หรือการไม่ได้รับการยอมรับ หรือการลงโทษ และการได้สื่อสารภาษาอังกฤษทำให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจนี้ดังที่เห็นในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ประเภทของแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง

ที่มา: (Ryan & Deci, 2000, 2006, 2018)

ซึ่งจากการอธิบายการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจเข้าสู่การมีแรงจูงใจภายในนั้น อธิทธิพลของสังคมและการที่บุคคลมีการกำกับตนเองมีบทบาทสำคัญที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ซึ่งตามแนวคิดเกี่ยวกับการกำกับตัวเอง (Self-regulation) (Schunk & Zimmerman, 2007) ได้พัฒนาโมเดล ความสามารถในการกำกับตนเอง (Self-Regulation) ซึ่งพัฒนามาจากแหล่งทางสังคมของทักษะทางวิชาการและยกระดับขึ้นมาสู่แหล่งทรัพยากรภายในตัวบุคคล

แนวคิดการกำกับตนเอง (Self-Regulation)

แนวคิดเรื่องการกำกับตนเอง (Self-Regulation) นั้นเป็นแนวคิดที่ปรากฏทั้งในทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) และทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) (A. Bandura, 1986; R.M. Ryan & Deci, 2000) ซึ่งแนวคิดของการกำกับตนเองนี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลกระทำการบางอย่างเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายโดยที่อาศัยแรงจูงใจเป็นแหล่งทรัพยากรภายในในการกำกับพฤติกรรมและอารมณ์ (R.M. Ryan & Deci, 2000) โดยที่ทฤษฎีการกำหนดตนเองนั้นเน้นไปที่แรงจูงใจของการได้เป็นตัวของตัวเองของบุคคล เป้าหมายที่กำหนดเอง และการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา อันได้แก่ การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถและการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการส่งเสริมให้เกิดการกำกับตนเองที่มีประสิทธิภาพ (R.M. Ryan & Deci, 2000) ในขณะที่ A. Bandura (1986) ได้เสนอว่า การกำกับตนเองนั้นถูกมองว่าเป็นทักษะที่ถูกเรียนรู้และพัฒนาขึ้นจากการสังเกตเลียนแบบและทำตามซึ่งถูกอิทธิพลของปัจจัยเชิงปัญญาหรือการคิดและแรงจูงใจในการควบคุม โดยที่แนวทางของทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมจะเน้นความสำคัญของสภาพแวดล้อมและปัจจัยเชิงสังคมในการปรับพฤติกรรมการกำกับตนเองของบุคคล อีกทั้งยังเน้นที่การประเมินตนเอง (Self-evaluation) การสะท้อนคิด (Self-reflection) และการจูงใจตนเอง (Self-reinforcement) ในการก่อให้เกิดการกำกับตนเอง (A. Bandura, 1986) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับของการพัฒนา	อิทธิพลจากสังคม	อิทธิพลจากตัวบุคคลเอง
การสังเกต	ตัวแบบ	
การเลียนแบบ	การอธิบายให้ฟัง การนำทางโดยสังคม การได้รับข้อมูลป้อนกลับ	
การควบคุมตนเอง		การมีมาตรฐานของตนเอง การให้รางวัลแก่ตนเอง
การกำกับตนเอง		กระบวนการกำกับตนเอง ความเชื่อในความสามารถ ของตนเอง

ภาพประกอบ 3 โมเดลปัญญาสังคมของการพัฒนาความสามารถในการกำกับตนเอง

ที่มา: Freedheim et al. (2003)

จากภาพประกอบ 3 จะเห็นได้ว่าการควบคุมตนเอง (Self-controlled) เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงหรือควบคุมอารมณ์ พฤติกรรม และความต้องการตามธรรมชาติของบุคคล ในการตอบสนองเป้าหมายอันใกล้เพื่อนำไปสู่เป้าหมายระยะยาวและถือเป็นการทำตามมาตรฐานของสังคมของบุคคล การควบคุมตนเองอาจหมายถึงจัดการแรงจูงใจซึ่งมีด้วยกัน 2 ประเภท ได้แก่ ความต้องการตามธรรมชาติ กับความต้องการเชิงสังคม ซึ่งความต้องการตามธรรมชาติเป็นการสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ในขณะที่ความต้องการเชิงสังคมเกิดจากบรรทัดฐานของกลุ่มหรือสังคมของบุคคล การควบคุมตนเองจึงมีความหมายถึงการควบคุมความต้องการตามธรรมชาติและกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานสังคม เมื่อพิจารณาการควบคุมตนเองจะพบว่ามีความหมายใกล้เคียงกัน คือ คำว่า การกำกับตนเอง (Self-regulation) ซึ่งมีความหมายที่ครอบคลุมไปจนถึงกระบวนการปรับพฤติกรรมตนเองเพื่อไปให้ยังคงอยู่บนเส้นทางไปสู่เป้าหมาย โดยไม่จำเป็นต้องระงับการตอบสนอง หรือหากตอบสนองก็จะเป็นเพียงการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก ดังนั้น การกำกับตนเองจึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในบุคคล มากกว่านั้นการกำกับตนเองเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่จำเป็นต้องอาศัยการคิดทบทวน ซึ่งต่างจากการควบคุมตนเองจะถูกการกำกับตนเองควบคุมอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งในสถานการณ์บุคคลต้องใช้การควบคุมตนเองจะมุ่งเพื่อยับยั้งควบคุมการตอบสนองตามธรรมชาติเพื่อมุ่งไปสู่การตอบสนองหรือเป้าหมายอื่น (Freedheim et al., 2003)

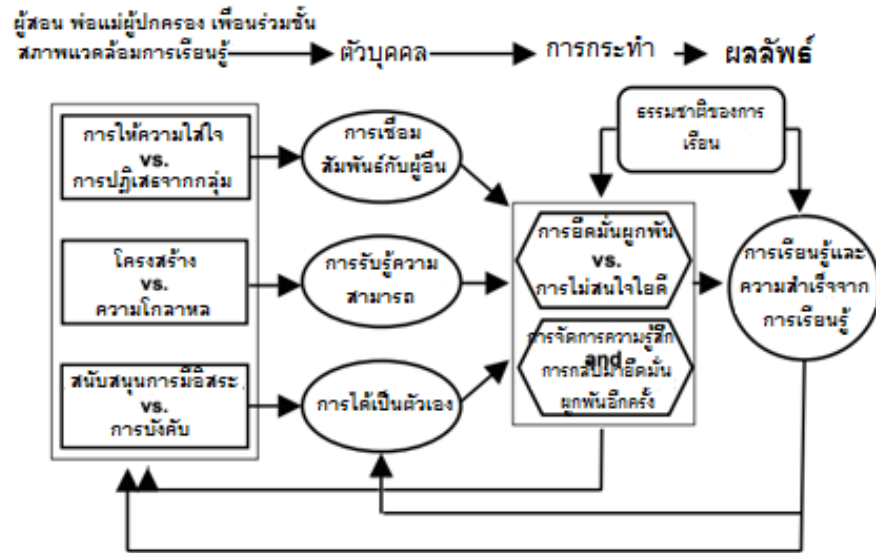
สำหรับทฤษฎีการกำหนดตนเองเป็นทฤษฎีขนาดใหญ่ที่มีแนวคิดย่อยที่ครอบคลุมกระบวนการในการก่อให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) โดยในการวิจัยครั้งนี้แนวคิดของการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) ซึ่งเป็นแนวคิดย่อยหนึ่งในทฤษฎีนี้จะถูกนำมาเป็นแนวคิดหลักทั้งในการพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังแนวคิดในการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ที่มุ่งตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาเพื่อให้เกิดความพึงพอใจ โดยอาศัยหลักการของการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ (Continuum of motivation) ซึ่งเป็นอีกแนวคิดหนึ่งของทฤษฎีการกำหนดตนเองมาจัดกระทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมภายนอกเพื่อเพิ่มแรงจูงใจภายใน โดยอาศัยหลักคิดของการกำกับตนเอง (Self-Regulation) ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการควบคุมความคิด ความรู้สึกอันนำไปสู่การเกิดความพึงพอใจจากการได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาและส่งผลให้เกิดแรงจูงใจภายใน อย่างไรก็ตามแนวคิดของฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์เป็นแนวคิดสำคัญที่ถูกนำมาเข้ามาร่วมศึกษาเพื่อปรับเปลี่ยนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นแนวคิดที่เป็นภูมิ

ปัญญาของโลกตะวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแนวคิดที่ฝังรากลึกในสังคมและวัฒนธรรมไทยซึ่งสามารถนำมาอธิบายและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนภาษาอังกฤษในวัฒนธรรมไทยได้เป็นอย่างดี

แนวคิดแบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคล (Self-System Model of Motivational Development: SSMD)

แนวคิดนี้เชื่อว่ากระบวนการเพิ่มแรงจูงใจนั้น ต้องให้ความสำคัญกับการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานของบุคคลเป็นหลักซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ความคงอยู่ของแรงจูงใจจากภายใน และแรงจูงใจจากภายนอกที่มาจากกระบวนการภายในบุคคล (Internalization) (Skinner, Furrer, Marchand, & Kindermann, 2008) แนวคิดนี้อธิบายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจที่เชื่อว่าได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมและผู้อื่นที่กระตุ้นให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ตรงกับความต้องการทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง อันได้แก่ การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) การรับรู้ความสามารถ (Competence) และ การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ในทางตรงกันข้ามบุคคลจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ลดทอนการตอบสนองต่อความต้องการทางจิตวิทยา ซึ่งในบริบทของการจัดกระบวนการเรียนรู้หรือในทางศึกษาศาสตร์ หากผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีทางเลือกได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และบอกได้ถึงคุณค่าหรือความหมายของกิจกรรมที่ตนเองเลือก (Goal value) ในขณะเดียวกันการที่ผู้เรียนรู้สึกว่ามีความสามารถ (Competence) เมื่ออยู่ในเงื่อนไขหากผู้เรียนรู้สึกถึงความสามารถของตนที่จะทำภารกิจหรือกิจกรรมให้ลุล่วงจนไปถึงเป้าหมาย (Efficacy believe) ที่สำคัญบทบาทของการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นและผู้สอนหรือครูอาจารย์ เป็นการส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) หากผู้เรียนรับรู้ว่าคุณเองได้รับการยอมรับจากบุคคลแวดล้อม แนวคิดแบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคลมีองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลัก 4 องค์ประกอบคือ สถานการณ์แวดล้อม (Context) ตนเอง (Self) พฤติกรรม (Action) และ ผลลัพธ์ (Outcome) ดังนั้นหากต้องการเสริมสร้างแรงจูงใจจำเป็นจะต้องวางเงื่อนไขด้วยการจัดสภาพแวดล้อมหรือกิจกรรมที่เหนี่ยวนำให้เกิดการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง และผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมตามภารกิจที่กำหนด (Furrer, Skinner, & Pitzer, 2014) อย่างไรก็ตามในบริบทของสังคมวัฒนธรรมไทย ได้มีผู้พัฒนากระบวนการเรียนรู้บนฐานของแนวคิดแบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคลเพื่อทำให้เกิดความยึดมั่นผูกพันเชิงวิชาการของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมาแล้วและสามารถเพิ่มระดับแรงจูงใจของ

นักศึกษาได้ (ปาจรีย์ หวังรุ่งกิจ, 2561) อย่างไรก็ตามนี้ในการวิจัยนี้ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับบริบทเชิงวิชาการเช่นเดียวกัน

ภาพประกอบ 4 แบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคล

ที่มา: (Furrer et al., 2014)

จากภาพจะเห็นได้ว่าการจัดการสภาพแวดล้อมหรือเงื่อนไขกิจกรรมภายนอกนั้นจำเป็นต้องสร้างให้เกิดบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง การได้รับการยอมรับจากผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันจึงจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกของการได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ประการต่อมาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้หรือภารกิจการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างชัดเจนมีโครงสร้างจะทำช่วยให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมาย (Goal) และพาตนเองไปสู่เป้าหมายได้ (Goal orientation) เพราะผู้เรียนจะตระหนักว่าความสามารถของตนเองสามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร (Competence) ที่สำคัญการให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจเลือก หรือแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้โดยไม่ประหม่นหรือตัดสินใจจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) เห็นคุณค่าของสิ่งที่ตนเองเลือก (Task value) และจะไม่ละทิ้งเป้าหมาย อย่างไรก็ตามเมื่อผู้เรียนได้รับการตอบสนองแล้ว จะทำให้เกิดความรู้สึกยึดมั่น (Engagement) ในกิจกรรมหรือภารกิจในเชิงความคิด อารมณ์เชิงบวกต่อภารกิจ และจะพยายามจัดการกับความรู้สึกเชิงลบ (Coping) ขณะเกิดปัญหาของภารกิจ อันนำไปสู่ผลลัพธ์การเรียนรู้คือผู้เรียนเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้และผลสำเร็จของภารกิจ และวนกลับมาส่งเสริมความต้องการและเป็นสิ่งเสริมแรงเชิงบริบทที่มีต่อความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง สำหรับ

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้จัดโปรแกรมการเรียนรู้ด้วยการบูรณาการแนวคิดแบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคล (Self-System Model of Motivation Development) ไว้ในทุกกิจกรรมด้วยการให้ผู้เรียนได้เลือกตัดสินใจด้วยตนเอง การให้ผู้เรียนได้พูดคุยกับนำกิจกรรมและผู้เรียนได้อภิปรายร่วมกันเอง หรือได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน และมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่มีโครงสร้างทำทลายความสามารถที่มีระดับความยากเหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มทดลองในการวิจัย

1.3 แนวคิดฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation)

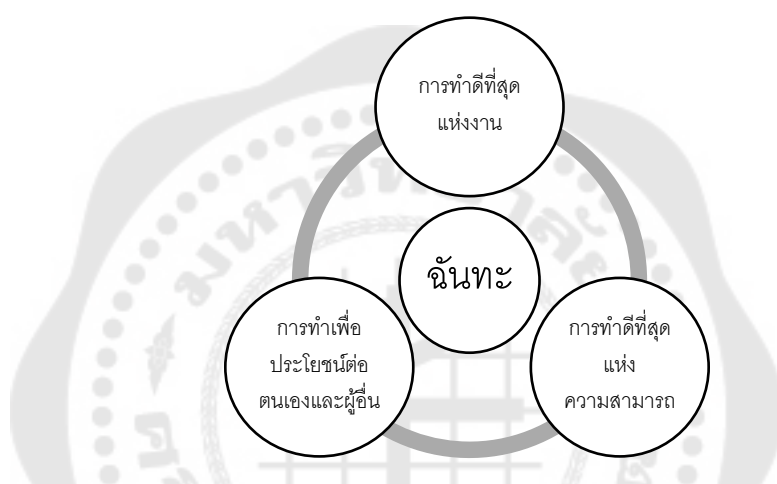
การวิจัยนี้มุ่งเน้นการบูรณาการ และการนำหลักคิดของพระพุทธเจ้ามาทำการศึกษาและพัฒนา เพื่อให้เกิดความแตกต่างชัดเจนกับคำว่า พุทธศาสนา หรือ ศาสนาพุทธ (Buddhism) ซึ่งหมายรวมถึงพิธีกรรมกิจปฏิบัติ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้ใช้คำว่า พุทธศาสตร์ (Buddhist) ซึ่งจากการศึกษาทางด้านพุทธศาสตร์ ก็พบว่า แรงจูงใจ (Motivation) หรือสิ่งที่ขับเคลื่อนให้มนุษย์เกิดการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรม (Behavior) ในทางพุทธศาสตร์นั้นมีหลายคำที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ได้แก่ คำว่า “ตัณหา” (Tanha: craving; desire; thirst) คำว่า “มานะ” (Mana: pride; craving) และคำว่า “ทิฏฐิ” (Dhithi: view; false view) (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2548) ที่ขับเคลื่อนให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ซึ่งโดยทั่วไปนั้นไม่รู้เลยว่าทั้งตัณหา มานะ และทิฏฐิ ล้วนแล้วแต่เป็นกิเลส (Kilsa; defilements; impurities; impairments) หรือ สิ่งที่ทำให้ด้อยค่า หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความหมองมัวในใจ โดยที่ตัณหา เป็นแรงจูงใจที่ทำให้มนุษย์มุ่งเห็นแก่ตัวหาผลประโยชน์ ส่วนมานะนั้นมุ่งความยิ่งใหญ่แสวงหาอำนาจ และทิฏฐินั้นคือการยึดติดในความเห็นในอุดมการณ์ (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2557; พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2541)

ฉันทะ (Chanda) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรมได้ โดยพจนานุกรมราชบัณฑิตได้ให้ความหมายของ ฉันทะ ว่าหมายถึง ความพอใจ ความรักใคร่ ความชอบใจ ความยินดี หรือความร่วมมือความคิดความเห็นกัน(ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) อย่างไรก็ตาม พุทธศาสตร์ได้กำหนดคำที่สะท้อน แรงจูงใจ แตกต่างกันอย่างมีเจตนาที่มุ่งสื่อความหมายที่ต่างกัน โดยใช้เกณฑ์ของการคิดหรือพิจารณาเชิงกุศล (Wholesome) หรือประโยชน์ และจุดเน้นหรือเป้าหมาย (Goal) ของการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งฉันทะ (Chanda) ในทางพุทธศาสตร์นั้นหมายถึง ความต้องการที่จะทำ ใฝ่ใจที่จะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอและปรารถนาให้ได้ผลดียิ่งขึ้นไป ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษคือ Will (ความตั้งใจ) Zeal (ความกระตือรือร้น) และ Aspiration (ปณิธาน หรือความใฝ่ฝัน) (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2548) จากที่กล่าวมา

ข้างต้นในทางพุทธศาสตร์ เสนอว่า แรงจูงใจที่สมควรสร้างให้เกิดขึ้นคือ ฉันทะ ซึ่งถือเป็นแรงจูงใจในกลุ่มที่เป็นประโยชน์ ในขณะที่แรงจูงใจอื่น ๆ ได้แก่ ตัณหา มานะ และทิฏฐิ ต่างก็มุ่งเน้นที่ปัจเจกหรือตัวบุคคล ในขณะที่ ฉันทะนั้นจะมุ่งเน้นการขับเคลื่อนโดยลดความปัจเจกลง โดยการเน้นที่กิจกรรม การใช้ความสามารถของตนช่วยบรรลุปเป้าหมายของกิจกรรมนั้น และการพิจารณากุศลหรือประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองและสังคมรอบตัว (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2557) อีกทั้งฉันทะเป็นแรงจูงใจที่มีการกำกับด้วยการคิดพิจารณาในเชิงสติและปัญญาเพื่อไม่ปล่อยให้ความเป็นตัวตนหรืออัตตานั้นมีอิทธิพลเหนือแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม หรือการไม่ยึดติดความเป็นตัวตน (Nonattachment) (Lama, 2011) นั่นจึงทำให้ฉันทะแตกต่างจากแรงจูงใจอื่นในทางพุทธศาสตร์

ฉันทะ ในฐานะเป็นองค์ประกอบของอิทธิบาทสี่ พบว่า ถูกศึกษาและประยุกต์ใช้ในการศึกษาด้านศึกษาศาสตร์และการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา (อุเทน อ้อสิทธิสมบุญ & พระครูศรีสุธรรมนิวิฐ, 2021) และจิตวิทยาการพัฒนามนุษย์ (นราทิพย์ ผินประดับ, 2019) อย่างไรก็ตามพบว่ามีการศึกษา ฉันทะ ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็นตัวแปรสำคัญหลักในการวิจัยเช่นกัน มีลักษณะเป็นแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์และถูกนำมาใช้พิจารณาเป็นเป้าหมายในการพัฒนามนุษย์ โดยเฉพาะทางด้านการศึกษา (วรวิทย์ วศิณสรกร, 2549) และในการวิจัยทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ก็ได้มีการศึกษาฉันทะกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยการพัฒนาฉันทะในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในรูปของการพัฒนาแบบวัดและโปรแกรมการเรียนรู้ (จินดารัตน์ ปีมณี, 2545) และยังถูกนำมาใช้ในการวิจัยทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและถูกกำหนดเป็นเป้าหมายและนำมาออกแบบการจัดการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาอีกด้วย (ภทพร ยุทธภรณ์พินิจ, 2004; ภทพร ยุทธภรณ์พินิจ et al., 2012) จากที่กล่าวมาแล้วนั้นฉันทะถูกเรียกเป็นชื่ออื่น ๆ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวคิด ป.อ ปยุตโต แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศหรือแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์ เป็นต้น ในปัจจุบันยังมีการศึกษาฉันทะ โดยการนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์ (จิตตินันท์ บุญสถิตกุล & วรางคณา ไสมะนันท์, 2562) และนำมาพัฒนาการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์ (วรางคณา ไสมะนันท์ & ไพศาล แยมวงษ์, 2562) โดยในงานวิจัยนี้ได้ใช้คำว่าแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ แรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ เพื่อให้เกิดความชัดเจน และมีความหมายเดียวกันตามแต่บริบทเพื่อใช้ในการอธิบายขยายความ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ พบว่า องค์ประกอบสำคัญของฉันทะ ประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ลักษณะมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) การทำดีที่สุดแห่งงาน หรือประเด็นนั้น ๆ ให้ออกมาดีที่สุด โดยไม่ทำแค่พอดผ่าน 2) การทำดีที่สุดแห่งความสามารถของตน โดยพยายามพัฒนาปรับปรุงตัวต่อไป ให้ดีขึ้นอยู่เสมอ 3) การทำกิจกรรมเพราะเชื่อว่าจะ เป็นกุศลเกื้อกูลประโยชน์ให้กับชีวิตตนเองและสังคมรอบข้าง (จิตตินันท์ บุญสถิตกุล & วราภรณ์ ไสยะนันท์, 2562; พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2541)

ภาพประกอบ 5 ลักษณะของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ

จากภาพจะเห็นองค์ประกอบที่สำคัญและพบว่ากระบวนการบางอย่างในการศึกษากลุ่มโดยมีแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะเป็นกลไกเชิงเป้าหมายนั้น มีองค์ประกอบในการช่วยให้เกิดการเรียนรู้บางประการ ได้แก่ การสร้างให้เกิดความหวัง (Instillation of hope) การได้ระบายความรู้สึก (Catharsis) ผ่านกระบวนการกลไกของการทำให้เกิดการคิดเชิงเหตุผลตามหลักอริยสัจสี่ และรวมถึงความเป็นกัลยาณมิตรของผู้นำกลุ่ม ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการเปลี่ยนแปลง (จินดารัตน์ ปิณณิ, 2545; วราภรณ์ ไสยะนันท์ & ไพศาล แยมวงษ์, 2562) ซึ่งเป็นการเหนี่ยวนำให้จิตเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรุงให้เกิดเจตสิก (Mental factors) หรือความคิดและความรู้สึกที่เปลี่ยนไปตามที่ควรเป็นคือมุ่งสู่การเกิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะนั้นเอง

พุทธศาสตร์: ตัวแทนของทฤษฎีแรงจูงใจจากโลกตะวันออก

ประเทศไทยมีลักษณะของความเป็นสังคมที่มีลักษณะเฉพาะ และมีความเป็นสังคมแบบรวมกลุ่ม (Collective) ที่มีการให้ความสำคัญกับสังคมและบุคคลรอบข้าง มากกว่าความเป็น

ตัวตน ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับสังคมไทยที่มีมาอย่างยาวนานคือศาสนา และพุทธศาสนาก็เป็นศาสนาที่อยู่กับสังคมไทยมามากพอที่จะเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมหรือเป็นวิถีชีวิตของคนไทยส่วนใหญ่ไปแล้ว องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในมุมมองขององค์ความรู้ตะวันออก หรือองค์ความรู้จากแถบเอเชียที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อและพฤติกรรมของมนุษย์ที่สำคัญ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับศาสนาเพราะมีความเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับจิตใจ สาเหตุของพฤติกรรมและการกำกับพฤติกรรม ซึ่งหนึ่งในแนวคิดที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจจากแนวคิดตะวันออก ก็คือแนวคิดทางพุทธศาสตร์ (Buddhist) ซึ่งประเทศไทยได้มีการนำหลักพุทธศาสดามาเพื่อเป็นประโยชน์ในแง่ของการศึกษาวิจัยในฐานะที่เป็นแนวคิดเพื่อที่มุ่งนำมาประยุกต์ใช้กับศาสตร์หลักอย่างศึกษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ เหล่านี้มาเป็นระยะเวลาอันแล้ว (จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์, 2548) อย่างไรก็ตามคำว่า พุทธศาสตร์ นั้นต่างจาก พุทธศาสนา ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบแนวคิดทางพุทธศาสตร์กับพุทธศาสนา ซึ่งพุทธศาสตร์ ในที่นี้ หมายถึง หลักวิชาหรือหลักความรู้ในพระพุทธรศาสนาซึ่งมีความเป็นวิทยาศาสตร์หรือข้อเท็จจริง ในขณะที่พุทธศาสนา แปลว่า ศาสนาของพระพุทธเจ้าซึ่งคือเรื่องราวทั่วไป เกี่ยวกับพระพุทธรศาสนา รวมทั้งหลักคำสอนในพระพุทธรศาสนา กล่าวโดยสรุป พุทธศาสตร์ จึงเป็นหลักวิชาความรู้ในพระพุทธรศาสนา (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2538; วรวิทย์ วคินสรากร, 2549) ซึ่ง จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์ (2548) ได้สรุปและนิยามคำว่า พุทธศาสตร์ไว้ว่า หมายถึง องค์ความรู้หรือวิชาการอย่างหนึ่ง ซึ่งสัมพันธ์กับหลักแห่งพุทธธรรมที่เน้นความรู้เท่าทันกับสภาพที่เป็นจริงอย่างไร้สิ่งใดปิดบัง ซึ่งสะท้อน ความเป็นผู้รู้จริง

เจตสิก (Mental factor: Cetasika or Caitasika)

ในทางพุทธศาสตร์องค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงได้นั้นคือเจตสิก เพราะเจตสิกเป็นอาการธรรมชาติที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางจิตใจ ที่ส่งผลให้บุคคลตัดสินใจหรือปรุงแต่งจิตใจให้ทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ (บุญ) หรือสิ่งที่ให้โทษ (บาป) พฤติกรรมของบุคคลเกิดขึ้นจากการจิตใจของบุคคลเกิดการปรุงแต่งตามธรรมชาติของบุคคลนั้น โดยเจตสิกมีลักษณะเฉพาะคือ เกิดขึ้นพร้อมกันกับจิต ดับลงพร้อมกันกับจิต มีอารมณ์เดียวกันกับจิต และอาศัยวัตถุเดียวกันกับจิต หลักการทำงานของจิต กับ เจตสิกจึงสอดคล้องไปด้วยกัน กล่าวโดยง่ายคือ จิตมีธรรมชาติคือรับรู้อารมณ์ และเจตสิกมีธรรมชาติคือปรุงแต่งจิต เช่น เมื่อนึกถึงสิ่งใดสิ่งนั้นจะปรากฏขึ้นใจจิต แต่เจตสิกจะปรุงให้อยากตอบสนองต่อสิ่งนั้นอย่างไรเป็นหน้าที่ของเจตสิกที่เหนี่ยวนำให้จิตมีทิศทางไปแบบนั้น และเมื่อพิจารณาเทียบเคียงแล้วเจตสิกสอดคล้องกับคำภาษาอังกฤษว่า Mental factor คือ ปัจจัยแห่งจิต(Narada & Bodhi, 1993) หรือสิ่งขับเคลื่อน

พาจิตให้เกิดสับสนหรือเปลี่ยนแปลงไปได้ในแบบต่าง ๆ โดยเจตสิกแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ อัญญาสมานาเจตสิกหรือการปรุงแต่งจิตใจของคนทั่วไป อกุศลเจตสิกหรือการปรุงแต่งจิตใจของคนที่ทำให้ผิด และโสภณเจตสิกหรือการปรุงแต่งจิตใจของคนที่ทำให้ประโยชน์ (พระธรรมปิฎก(ประยูรธรรมาธิบดี), 2545)จากที่กล่าวมานี้ทำให้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบของการ ผู้วิจัยจึงได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการออกแบบและวางเงื่อนไขให้เกิดการกระตุ้นเจตสิกฝ่ายดีหรือโสภณเจตสิก ได้แก่ อับปมัญญาเจตสิก จิตใจที่อยากช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อบุคคลอื่นเป็นทุกข์และจิตใจที่อยากเห็นบุคคลอื่นเป็นสุข และปัญญินทรยเจตสิก คือจิตใจที่ผ่านการคิดพิจารณาอย่างมีวิจารณญาณ ได้แก่ การคิดตามกระบวนการวิธีของอริยสัจสี่ เป็นต้น

1.4 การสังเคราะห์ทฤษฎีการกำหนดตนเองกับฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation) และความตั้งใจในการสื่อสาร (Willingness to communication)

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอการวิเคราะห์เปรียบเทียบทฤษฎีแรงจูงใจตะวันตกและตะวันออก โดยในพื้นที่ซึ่งมีวัฒนธรรมต่างกันย่อมมีมุมมองต่อ แรงจูงใจ ที่ต่างกัน คนแต่ละชาติแต่ละภาษาย่อมมีวิถีชีวิตและวัฒนธรรมความเชื่อที่แตกต่างกัน การศึกษาแบบข้ามวัฒนธรรม (Cross culture) จึงเป็นแนวคิดของความพยายามที่จะเข้าใจผู้คนจากสถานที่ต่างกันจากทั่วโลก หนึ่งในวิธีการแบ่งการพิจารณากลุ่มประเทศ ชนชาติและวัฒนธรรมที่ได้รับความนิยมคือการแบ่งเป็นกลุ่มซีกโลกตะวันออกซึ่งหมายถึงประเทศในภูมิภาคเอเชียและซีกโลกตะวันตกซึ่งหมายถึงยุโรปและอเมริกา จากที่กล่าวมาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะมีการศึกษา แรงจูงใจ ด้วยวิธีวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยการศึกษาแบบข้ามวัฒนธรรม ซึ่งเป็นที่มาของเป้าหมายในการวิจัยเรื่องนี้

ตาราง 4 รายการของทฤษฎีแรงจูงใจที่เป็นที่รู้จัก

ชื่อทฤษฎี	แนวคิด	ตัวอย่างการศึกษา
Self-Determination Theory(Ryan & Deci, 2000)	ทฤษฎีนี้เชื่อว่าแรงจูงใจภายในถูกขับเคลื่อนด้วยการได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา อันประกอบด้วย การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถแห่งตนการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น	กลุ่มตัวอย่างที่ได้เป็นตัวเอง มีอิสระในการเลือกงานด้วยตนเองสะท้อนระดับแรงจูงใจภายในที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น (Ryan & Deci, 2000)

ตาราง 4 (ต่อ)

ชื่อทฤษฎี	แนวคิด	ตัวอย่างการศึกษา
Expectancy Theory (Vroom, 1994)	ทฤษฎีนี้เชื่อว่าแรงจูงใจอยู่บนฐานของ ความเชื่อว่าคุณภาพความพยายามทุ่มเทของ บุคคลจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ	กลุ่มตัวอย่างที่เชื่อว่าการเพิ่มความ พยายามจะทำให้เกิดประสิทธิภาพ ในการทำงานสูงกว่าจะมีแรงจูงใจ ในการทำงานสูงกว่า (Porter & Lawler, 1968)
Goal-Setting Theory (Locke et al., 1990)	ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเป้าหมายที่ เฉพาะเจาะจงและมีความท้าทาย จะทำให้เกิดแรงจูงใจและ ประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่า	จากการศึกษาพบว่า การ ตั้งเป้าหมายที่ท้าทายและชี้ เฉพาะจะทำให้เพิ่มแรงจูงใจและ ประสิทธิภาพในการทำงานในหลาย รูปแบบ (Locke & Latham, 2002)
Maslow's Hierarchy of Needs (Maslow, 1974)	ทฤษฎีนี้เชื่อว่าความต้องการของ มนุษย์ถูกจัดเป็นลำดับขั้นจากความ ต้องการทาง กายภาพพื้นฐานซึ่งอยู่ล่างสุดไปจนถึง การได้รับการตอบสนองเพื่อความ เจริญของงามทางใจในขั้นสูงสุด	จากการศึกษาพบว่า บุคคลมักจะ ให้ความสำคัญกับการได้รับการ ตอบสนองของความ ต้องการในขั้นต่ำกว่าก่อนการได้รับ การตอบสนองในขั้นที่สูงกว่า (Wahba & Bridwell, 1976)
Herzberg's Two- Factor Theory (Herzberg, 2017)	ความพึงพอใจในงานและแรงจูงใจได้รับ อิทธิพลจากสองปัจจัยนั่นคือ ปัจจัยเชิง สภาวะมาตรฐานที่จำเป็น เช่น เงิน สภาพที่ทำงาน และปัจจัยที่เป็น ตัวกระตุ้นแรงจูงใจ เช่น การได้รับเกียรติ เป็นที่ยอมรับ	จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยเชิง สภาวะมาตรฐานที่จำเป็นนั้นจำเป็น แต่ไม่มีประสิทธิภาพในการเพิ่ม แรงจูงใจในขณะที่ปัจจัยที่เป็น ตัวกระตุ้นแรงจูงใจมีผลมากกว่า (Andersson, 2017)

จากตาราง 4 จะเห็นได้ว่ามีมุมมองของแรงจูงใจที่แตกต่างกัน แต่ละแนวคิดทฤษฎีต่างมีความน่าสนใจและยังคงได้รับการศึกษามาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นพัฒนาการจากแนวคิดตั้งแต่มองแรงจูงใจว่าเป็นแรงขับและต้องได้รับการตอบสนองไปจนกระทั่งการพิจารณาว่าแรงจูงใจนั้นเปลี่ยนแปลงได้ด้วยกระบวนการคิด อย่างไรก็ตามทฤษฎีที่ได้รับความสนใจที่สำคัญที่ถูกใช้ในการวิจัยทางจิตวิทยาการศึกษาและจิตวิทยาการเรียนรู้คงหนีไม่พ้น ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) ซึ่งจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับแนวคิดจิตวิทยาตามแนวตะวันออก

รวมถึงทฤษฎีที่เป็นแกนหลักของการวิจัยนี้ในบริบททางการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นคือ ทฤษฎีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งเป็นแกนหลักของการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้ ผ่านแนวทางการบูรณาการทฤษฎี (Theoretical integration) เกิดขึ้นได้เกิดจากการที่ทฤษฎีมีส่วนที่คล้ายคลึงกันเป็นจุดร่วมและเสริมด้วยส่วนที่แตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ทฤษฎีและแนวคิดหลัก 3 แนวคิด อันได้แก่ 1) แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ (Chanda) 2) แนวคิดแรงจูงใจ (Autonomous motivation) ของการได้เป็นตัวเองในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (SDT) และ 3) แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองโดยแนวทางในการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีทั้ง 3 อาจพิจารณาได้ในแง่ของนิยามความหมาย วิเคราะห์และพิจารณาองค์ประกอบที่เข้ากันได้ และการพิจารณาในเชิงกลไกการทำงานของทฤษฎี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) การวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามองค์ประกอบของนิยามความหมาย

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หากศึกษาในเชิงนิรุกติศาสตร์หรือรากของศัพท์ โดยพิจารณาจากการนิยาม พบว่า ทั้ง 3 ทฤษฎีได้ให้ความหมายของคำว่า Motivation หรือแรงจูงใจว่าหมายถึงความตั้งใจ ซึ่งมีคำภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกันคือ Will หรือ Willingness หรือ Intention ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความหมายว่าความตั้งใจ และเมื่อพิจารณาจากพจนานุกรมของสมาคมจิตวิทยาอเมริกันก็พบว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความตั้งใจทำพฤติกรรมบางอย่างเพื่อสนองความต้องการของปัจเจกบุคคล (VandenBos & American Psychological Association, 2015) ในขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาไปที่พจนานุกรมพุทธศาสตร์ คำว่าฉันทะ มีความหมายหนึ่งตรงกับคำว่า Will ซึ่งหมายถึง เจตจำนงหรือความตั้งใจ (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2548) ในขณะเดียวกันในแนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ในชั้นที่ 2 ที่เป็นชั้นของ Willingness to communicate in L2 ก็พบว่ามีคำอธิบายว่าเป็น Behavioral intention ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมความตั้งใจ (MacIntyre et al., 1999) และเมื่อพิจารณาจากทั้งสามแนวคิดทฤษฎีนี้แล้ว แรงจูงใจ ฉันทะ และความตั้งใจ มีความหมายที่ใกล้เคียงกันเป็นอย่างมาก กล่าวคือ เป็นกลไกภายในที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรม ส่วนจุดที่แตกต่างคือ ฉันทะ และ แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอชนั้น เน้นไปที่พฤติกรรมโดยทั่วไป ในขณะที่แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เน้นแรงจูงใจหรือความตั้งใจในบริบทของการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ความเข้ากันได้ และกลไกในการทำงานเพื่อขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรม

2) การวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามองค์ประกอบที่เข้ากันได้

เป้าหมายสูงสุดของทฤษฎีการกำหนดตนเองคือการสร้างให้เกิดการยึดมั่นในกิจกรรมและเกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง ในขณะที่ฉันทะหรือความพอใจหรือตั้งใจที่ได้ทำกิจกรรมนั้น ๆ เป็นเป้าหมายตามแนวคิดพุทธศาสตร์ ในขณะที่เป้าหมายสูงสุดของแนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองก็คือ การเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาพร้อมกับนิยามที่กล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ความตั้งใจหรือแรงจูงใจหรือฉันทะในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้จึงมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด โดยที่เป้าหมายของแนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้น มุ่งสู่พฤติกรรมในการสื่อสารภาษาที่สองในลำดับที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามการส่งเสริมให้องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของทั้งสามทฤษฎีเกิดการเปลี่ยนแปลงจะทำให้ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน โดยองค์ประกอบที่เข้ากันได้สามารถจำแนกได้ 3 องค์ประกอบ คือ การเน้นไปที่การเป็นผู้ตั้งใจเลือกของบุคคล การเน้นไปที่ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลในการสื่อสารภาษา การพิจารณาที่การเชื่อมสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวและสังคม โดยมีรายละเอียดดังนี้

การเน้นไปที่การเป็นผู้ตั้งใจเลือกของบุคคล

จากการสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีทั้ง 3 พบว่า หากพิจารณาในแง่ความเป็นอิสระและการได้เป็นตัวเองหรือการได้เลือกด้วยตนเองนั้น ทั้งทฤษฎีการกำหนดตนเองก็ได้สะท้อนออกมาผ่านองค์ประกอบของการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะตามแนวพุทธศาสตร์ของฉันทะในส่วนขององค์ประกอบของการทำดีที่สุดแห่งภารกิจหรืองานนั้นให้ออกมาดี เพราะเป็นบุคคลพอใจที่จะเลือกกิจกรรมนั่นเอง ในขณะที่ทั้ง 2 ทฤษฎีสอดคล้องกับขั้นที่ 3 ของแนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งคือความปรารถนาในการสื่อสาร (Desire to communicate) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 แนวคิดจะพบว่าบุคคลเป็นฝ่ายเลือกด้วยตนเองอย่างมีอิสระได้เป็นตัวเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ทั้ง 3 ทฤษฎีมุ่งให้เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน

การเน้นไปที่ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลในการสื่อสารภาษา

เมื่อสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีทั้ง 3 จะพบว่าทุกทฤษฎีมีการกล่าวถึงการส่งเสริมหรือการได้รับการตอบสนองในด้าน การรับรู้ความสามารถ Competence ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดฉันทะ ที่มีองค์ประกอบที่บุคคลที่เกิดฉันทะจะแสดงความสามารถอย่างเต็มความสามารถที่สุด ในขณะที่แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารปรากฏขั้นที่ 3 และ ขั้นที่ 5 ซึ่ง

เกี่ยวข้องกับ ความเชื่อมั่นในตนเองในการสื่อสาร(Self-Confidence) และ การรับรู้ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence)

การพิจารณาที่การเชื่อมสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวและสังคม

ทั้ง 3 แนวคิดได้ให้ความสำคัญกับสังคมกล่าวคือ ได้มีการพูดถึงองค์ประกอบเชิงการสร้างสัมพันธ์ภาพ ความต้องการในการสร้างสัมพันธ์ภาพ ในทุกทฤษฎี โดยในทฤษฎีการกำหนดตนเองได้พบว่าการตอบสนองของความต้องการเชื่อมสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness) จะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องตรงตัวกับแนวคิดของการสื่อสารภาษาที่สองในขั้นที่ 4 แรงจูงใจที่จะสื่อสารเพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interpersonal & Intergroup Motivation) ในขณะที่องค์ประกอบของจิตในลักษณะของการทำกิจกรรมเพื่อมุ่งกุศลประโยชน์กับตัวบุคคลเองหรือกับผู้อื่นและสังคมรอบข้าง ซึ่งในส่วนนี้แม้ว่าจะจะเป็นความตั้งใจในการเข้าหาสังคมเหมือนกัน แต่พบว่าแนวคิดพุทธศาสตร์มุ่งเน้นการไม่ยึดติดและการทำประโยชน์ให้ผู้อื่นจะทำให้เกิดความพอใจในบุคคลเอง อีกทั้งยังเน้นที่ความสมดุลคือการพิจารณาทั้งบุคคลและผู้อื่นรอบข้างในการได้รับประโยชน์จากการกระทำ ที่ไม่ได้ทำเพราะมองแต่ตนเอง ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ตอบสนองแต่บุคคลอื่นจนชีวิตไม่อาจเกื้อกูลสะท้อนการกำกับด้วยการคิดด้วยปัญญาในการพิจารณาทางสายกลางและเป็นการลดอัตตาทำให้การสื่อสารหรือการแสดงพฤติกรรมใดมีความหมาย

3) ความเข้ากันได้และกลไกในการทำงานเพื่อขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรม

จากการพิจารณาทั้ง 3 ทฤษฎี พบว่า ทั้งสามทฤษฎีนั้นจัดอยู่ในกลุ่มที่ตอบสนองความต้องการทั้งสิ้น โดยพบว่า ทฤษฎีในกลุ่มทฤษฎีตะวันตกคือทฤษฎีการกำหนดตนเองและแนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นมุ่งโฟกัสเพื่อสนองความต้องการในการได้รับประโยชน์ ความรู้สึกภูมิใจในตนเอง ในขณะที่แนวคิดพุทธศาสตร์ซึ่งเป็นตัวแทนของแนวคิดแรงจูงใจตะวันออกได้ผสมวิธีคิดของการไม่ยึดติด (Nonattachment) และยังมีแนวคิดมากำกับแรงจูงใจให้มุ่งไปที่กุศล (Wholesome) หรือประโยชน์ของการกระทำ หรือการสื่อสาร เมื่อไม่ได้ความอยากที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปเพื่อความเหนือกว่าผู้อื่น (Pride) หรือในทางพุทธศาสตร์เรียกว่ามานะ ซึ่งขับเคลื่อนให้บุคคลสื่อสารหรือมีพฤติกรรมได้เช่นกัน แต่มีเป้าหมายที่แตกต่างกันที่ปลายทาง ดังนั้น ตัวฉันทะ ที่นำมาบูรณาการในการสังเคราะห์ทฤษฎีนี้ จึงก่อให้เกิดความยั่งยืนของพฤติกรรม ในฐานะตัวกำกับทิศทางของกิจกรรมการเรียนรู้ ในขณะเดียวกันก็เป็นเป้าหมายของการสื่อสารภาษาที่สอง

ซึ่งกล่าวได้ว่าในทางพุทธศาสน์นั้นมีการศึกษาเรื่องแรงจูงใจมาอย่างยาวนาน โดยหากพิจารณาอย่างทั่วไปจะพบว่า สาเหตุที่ทำให้มนุษย์เกิดพฤติกรรม ก็คือความอยาก ซึ่งมีการแบ่งความอยากของมนุษย์ออกเป็น 1) ความอยากในเชิงลบหรือเรียกว่าตัณหา (Tanha: Craving) หรือมานะ (Mana: Conceit, pride) และ 2) ความอยากในเชิงบวกหรือความปรารถนาที่จะทำเพราะได้ทำไม่ใช่เพื่อให้ตัวเองดีเด่นเหนือใครแต่เพื่อให้ได้ทำกิจกรรมนั้นหรือเรียกว่าฉันทะ (Chanda: Will, Desire to act) ซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการทางพุทธศาสตร์ว่าหากต้องการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศทางการศึกษาควรส่งเสริมให้เกิดฉันทะ (สืบด้วง, 2007) ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของฉันทะในลักษณะนี้ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบได้แก่ 1) ความอยากทำดีที่สุดแห่งงาน 2) ความอยากทำดีที่สุดแห่งความสามารถ 3) ความอยากทำเพื่อประโยชน์กับตัวเองและสังคม (พระพรหมคุณาภรณ์, 1998, pp. 62-65) มากไปกว่านั้นได้มีการทำการศึกษาด้วยการพัฒนาโมเดลเชิงยืนยันและมาตรวัดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ พบว่าเป็นมาตรวัดซึ่งพัฒนามาจาก 3 องค์ประกอบข้างต้น และมีคุณภาพสามารถใช้อัดแรงจูงใจนี้ได้จริง (จิตตินันท์ บุญสถิตกุล & วราจกนา โสมะนันท์, 2562)

มีเป้าหมายเพื่อหาจุดเชื่อมโยงในการนำศาสตร์ของแรงจูงใจตะวันตกข้ามวัฒนธรรมมาบูรณาการกับแนวคิดพุทธศาสตร์ในฐานะแหล่งองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในบริบทของสังคมไทย อันจะเป็นผลดีในแง่ของการได้รับประโยชน์จากแนวคิดใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นจากการบูรณาการและมีความเหมาะสมในการประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับประชากรในบริบทวัฒนธรรมไทย ที่ความเชื่อและมุมมองด้านแรงจูงใจนั้นมีทั้งความเหมือนและความแตกต่าง ดังจะสามารถนำเสนอได้ในตาราง 2 ซึ่งจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเองมีคุณลักษณะที่ใกล้เคียงกันอยู่สององค์ประกอบแม้ว่าจะเป็นโพกัสหรือเน้นในแบบที่แตกต่างกัน โดยขอพิจารณาเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) กับ ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน (Desire to Fully Accomplish the tasks) ซึ่งจากตารางจะให้ได้ว่าการเน้นของการได้เป็นเอง (Autonomy) นั้นคือ ความเป็นปัจเจก เน้นไปที่การรับรู้ทางเลือก การกำหนดตนเองในการเลือก ในขณะที่ ความอยากทำดีที่สุดแห่งงานนั้น เน้นไปที่ตัวงาน มุ่งให้งานนั้นออกมาสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งเป็นมโนทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างมาก แต่จุดที่สามารถเชื่อมกันแบบเป็นเหตุเป็นผลก็คือ การที่บุคคลได้เลือกงานหรือสิ่งที่จะทำด้วยตนเองจะทำให้บุคคลทำงานนั้นอย่างดีที่สุดเพราะบุคคลคิดได้ว่านั้นคือการตัดสินใจของตนเอง

2. การรับรู้ความสามารถแห่งตน (Competence) และ ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถของตน (Desire to reach one's full potential) จากการสังเกตจะพบว่า องค์ประกอบสองตัวนี้ เน้นที่ความสามารถ ในการดำเนินการทำสิ่งใด ซึ่งเป็นจุดร่วมสำคัญคือเน้น ที่การมีทักษะความสามารถ

3. การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) และ ความปรารถนาทำเพื่อเป็นประโยชน์กับตนเองและสังคม (Desire to act for wholesome of oneself and others) จะสังเกตได้ว่า องค์ประกอบนี้จุดร่วมคือ การมีบุคคลอื่นหรือสังคมเข้ามามีส่วนเพิ่มแรงจูงใจ

4. นิยามของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) กับ ฉันทะ (Chanda) ได้มีการให้ความหมายหนึ่งของฉันทะว่า คือ ความตั้งใจ (Will) หรือ ปรารถนาที่จะได้ทำเพื่อกุศล (Desire to act for the wholesome) (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2557) ข้อสังเกตคือ การได้เป็นตัวเองจะไปสอดคล้องกับ มานะ (Mana) ซึ่งในที่นี้หมายถึง ความภูมิใจในตัวเอง (Pride) หรืออวดดีถือตน (Conceit) ซึ่งจะเน้นที่ความเป็นปัจเจกมากกว่าคุณภาพของตัวงาน ซึ่งจะทำให้แรงจูงใจยังคงอยู่หรือไม่อย่างไร ซึ่งการยึดความเป็นปัจเจก (Individualism) นี้จะอยู่บนพื้นฐานของความเป็นวัฒนธรรมตะวันตก

ตาราง 5 การวิเคราะห์องค์ประกอบของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเองกับฉันทะและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

แนวคิดแรงจูงใจตะวันตก		แนวคิดแรงจูงใจทางพุทธศาสตร์		ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง	
				1 st Layer	ชั้นที่ 1
				L2	พฤติกรรมกร
				Communication	สื่อสารฯ
Autonomous motivation	แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง	ฉันทะ ความปรารถนาจะทำ	Chanda: Will, Desire to act	2 nd Layer Behaviorintention/L2 WTC	ชั้นที่ 2 ความตั้งใจในการสื่อสารฯ
Autonomy	การได้เป็นตัวของตัวเอง/การรับรู้ว่าคุณเลือกได้	ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน	The desire to fully accomplish the task.	3rd Layer Desire to Communicate	ชั้นที่ 3 ความปรารถนาที่จะสื่อสาร

ตาราง 5 (ต่อ)

แนวคิดแรงจูงใจตะวันตก		แนวคิดแรงจูงใจทางพุทธศาสตร์		ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง	
Competence	การรับรู้	ความ	The desire	3 rd Layer	ชั้นที่ 3
	ความสามารถ	ปรารถนาทำดี	to reach	Self-Confidence	ความเชื่อมั่น
	แห่งตน	ที่สุดแห่ง	one's full		ในการสื่อสาร
		ความสามารถ	potential.	5 th Layer	ชั้นที่ 5
				Communicative competence	การรับรู้ ความสามารถ ในการสื่อสาร ของบุคคล
Relatedness	การเชื่อม	ความ	The desire	4 th Layer	ชั้นที่ 4
	สัมพันธ์กับ	ปรารถนาทำ	to act for	Interpersonal &	แรงจูงใจที่จะ
	ผู้อื่น	เพื่อเป็น	the	Intergroup	สื่อสารเพื่อ
	การมี	ประโยชน์กับ	wholesome	Motivation	เชื่อมสัมพันธ์
	ปฏิสัมพันธ์	ตัวเองและ	of oneself		กับบุคคลอื่น
	กับผู้อื่น	สังคม	and others.	6 th Layer	ชั้นที่ 6
			Personality	บุคลิกภาพ ของบุคคล	

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าทฤษฎีหลักทั้ง 3 ทฤษฎีผสมผสานกลมกลืนกันได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกันเพื่อเป็นแนวคิดหลักในการส่งเสริมความตั้งใจหรือแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาที่สอง โดยที่แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองนั้นจะมีส่วนที่เป็นพฤติกรรม การสื่อสารภาษาที่สอง และส่วนของบุคลิกภาพและภูมิหลัง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้มุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบสำคัญที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในกรอบเวลาและวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจในวัฒนธรรมตะวันตกและตะวันออก ในวัฒนธรรมตะวันตกแรงจูงใจมักจะถูกขับเคลื่อนด้วยความสำเร็จ (Achievement) ส่วนบุคคล การได้เป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) รวมไปถึงการได้แสดงตน (Self-Expression) ในขณะเดียวกัน ในวัฒนธรรมตะวันออก แรงจูงใจมีลักษณะของการรวมหมู่ (Collective) และเน้นที่ความเข้ากันได้ของกลุ่มและบรรทัดฐานสังคม (Social norms) (Markus & Kitayama, 1991)

ยกตัวอย่างเช่น ในวัฒนธรรมตะวันตก ผู้คนมักจะถูกจูงใจด้วยการได้เป็นจุดเด่นจากคนอื่นและการที่ตนเองได้ประสบความสำเร็จเพียงคนเดียว ในขณะที่วัฒนธรรมตะวันออกนั้น ผู้คนมักจะถูกจูงใจให้อยู่แบบพอดีกับบนฐานคิดที่จะทำให้เกิดความกลมกลืนกันของกลุ่ม (Group harmony) (Hwang & Hwang, 2012) ซึ่งเราสามารถเห็นได้จากวิถีของชาวตะวันตกที่ส่งเสริมให้เกิดการแสดงความคิดเห็นและการกล้าแสดงออก ในขณะที่ชาวตะวันออกถูกสอนให้มีความถ่อมตน (humble) และหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง (avoid conflict)

นอกจากนี้ Heine and Lehman (1997) ยังได้ให้ข้อสังเกตว่า ในวัฒนธรรมตะวันตกนั้น เมื่อพูดถึงแรงจูงใจมักจะถูกอยู่บนฐานของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) เช่น ความสนใจส่วนบุคคล ความสนุกเพลิดเพลิน ในขณะที่คนเอเชียจะออกมาทางแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) เช่น การมีความปรารถนาที่จะเอาใจผู้อื่น การรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณสังคม เป็นต้น อย่างไรก็ตามนั้นเป็นเพียงข้อสังเกตแรงจูงใจในมุมมองโดยทั่วไป สิ่งสำคัญที่พึงระลึกเสมอคือ บุคคลในวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง ย่อมมีแรงจูงใจและการให้คุณค่าของแต่ละสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาที่มีต้นกำเนิดมาจากวัฒนธรรมตะวันตก ในขณะที่แนวคิดพุทธศาสตร์เป็นแนวคิดทางปรัชญาและศาสนาที่มีรากเหง้ามาจากวัฒนธรรมตะวันออก ในขณะที่ทฤษฎีการกำหนดตนเอง และแนวคิดพุทธศาสตร์มีจุดร่วมคือการเน้นไปที่ความเจริญงอกงามส่วนบุคคล (Personal growth) และความผาสุก (Well-being) แต่ทั้งสองแนวคิดนี้ก็มีความแตกต่างกันอย่างมากพอสมควรซึ่งสามารถอธิบายพอสังเขปได้ดังนี้

ทฤษฎีการกำหนดตนเองให้ความสำคัญกับ การได้เป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) การรับรู้ความสามารถแห่งตน (Competence) และ การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ในฐานะที่เป็นความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่จำเป็นต้องได้รับความพึงพอใจเพื่อที่จะให้บุคคลมีประสบการณ์ของการผาสุกและแรงจูงใจสูงสุด ซึ่งทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับ การมีทางเลือก

(Choice) ส่วนบุคคล และ ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Personal agency) ในแรงจูงใจและพฤติกรรมของตน

ในทางตรงกันข้าม พุทธศาสตร์ก็เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับการไม่ยึดติดและอนัตตา (non-self) ในฐานะที่เป็นหนทางที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ (Lama, 2011) พุทธศาสตร์นั้นสอนว่าความทุกข์เกิดจากการยึดติดกับตัวตนและยึดติดกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว และเป้าหมายสูงสุดก็คือการก้าวข้ามผ่านสิ่งยึดติดเหล่านี้และการไปสู่ การตรัสรู้หรือการเข้าใจสิ่งนั้น ๆ อย่างแท้จริง (enlightenment)

ในขณะที่ทฤษฎีการกำหนดตนเองและพุทธศาสตร์นั้นแตกต่างกันในเชิงแนวคิดและข้อสันนิษฐาน แต่ว่าทั้งสองแนวคิดนี้ก็ได้ให้การอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติของแรงจูงใจ ความผาสุก และการเจริญงอกงามทางใจส่วนบุคคล (Personal growth) ด้วยการบูรณาการมุมมองความเข้าใจจากทั้งจากฝั่งตะวันออกและตะวันตก จึงจะทำให้เราสามารถเข้าใจปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาที่สำคัญ อย่างคำว่าแรงจูงใจ ได้อย่างเข้าใจลึกซึ้ง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งหากจะมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจจากทั้งสองฟากฝั่งโลกมาผสมผสานกันเพื่อ ประโยชน์คือ การพัฒนามนุษย์ซึ่งเป้าหมายที่สำคัญคือช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาอย่างเต็มตาม ศักยภาพที่สุด และการเข้าใจแรงจูงใจมนุษย์อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งทำให้สามารถหาวิธีในการ พัฒนามนุษย์ได้อย่างถูกต้องและตรงจุดที่สุดอย่างเข้าอกเข้าใจพื้นฐานที่แตกต่างกันทางด้าน ความเชื่อและวัฒนธรรม

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ควรมีการศึกษาแนวคิดทางจิตวิทยาที่ เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ในมุมมองทางจิตวิทยาข้ามวัฒนธรรมด้วยการศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดจาก จิตวิทยาตะวันออกและแนวคิดของจิตวิทยาตะวันตก ซึ่งในการศึกษาคั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบ แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) กับ ฉันทะ (Chanda) ซึ่งเป็นแนวคิด แรงจูงใจที่มีคุณประโยชน์จากสองวัฒนธรรม มาทำการวิเคราะห์ความเหมือนและข้อแตกต่าง อีกทั้งแนวทางในการบูรณาการแนวคิดเพื่อพัฒนานวัตกรรมทางจิตวิทยาในการนำมาเป็นมาตรฐานวัด การจัดการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงหรือส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจที่เกิดจากการบูรณาการแนวคิดนี้ ต่อไป ซึ่งปัจจุบันได้มีการพัฒนามาตรวัดแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์(จิตตินันท์ บุญสถิตกุล & วรางคณา โสมะนันท์, 2562) และได้มีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ใช้เสริมสร้างให้เกิดการ เพิ่มขึ้นของแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์(วรางคณา โสมะนันท์ & ไพศาล แยมวงษ์, 2562) อย่างไรก็ตามการส่งเสริมให้เกิดการบูรณาการแรงจูงใจจากฝั่งตะวันตกเข้ามาอาจช่วยเสริมเพิ่ม

ประสิทธิภาพให้กับกิจกรรมการเรียนรู้หรือมาตรวัด หรือพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดเชิงบูรณาการนี้ได้ต่อไป

1.5 การเรียนรู้โดยการใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning)

การเรียนรู้โดยการใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning) เป็นแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เดิมทีถูกใช้ในการสอนภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าการสอนภาษาแบบใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Language Teaching) เป็นการใช้กิจกรรมในการเรียนรู้ ซึ่งกิจกรรมที่เลือกนั้นมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ โดยหลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบภารกิจเป็นฐานมีความเชื่อว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้เมื่อจิตใจ หรือความคิดของผู้เรียนมุ่งไปที่ภารกิจแทนที่จะเป็นเนื้อหา ซึ่งแนวคิดนี้มุ่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตจริงและการทำภารกิจให้สำเร็จ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดทางปัญญานิยม (Cognitive Approach) เนื่องจากผู้เรียนจะต้องสร้างองค์ความรู้ภายหลังจากการได้ทำภารกิจในการเรียนรู้แต่ละครั้ง (Long, 2014) โดยแนวคิดนี้ถูกเสนอครั้งแรกโดย (Prabhu, 1987) ซึ่งได้เสนอว่ากิจกรรมทางภาษาที่ผู้เรียนเรียนนั้น ผู้เรียนควรยึดมั่นผูกพันกับภาษาที่ได้ใช้จริงโดยมีกิจกรรมที่อาศัยภารกิจเป็นตัวนำ

องค์ประกอบในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยตามแนวคิดการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐานนั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการครั้งนี้ได้ ซึ่ง Willis (2021) เชื่อว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้จะต้องบรรลุเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่เฉพาะเจาะจงซึ่งในที่นี้คือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และได้เสนอว่าขั้นตอนที่สำคัญของการเรียนรู้แบบมีภารกิจเป็นฐานนั้น มีด้วยกัน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนภารกิจ (Pre-Task Phase) ในการจัดการเรียนรู้จะมีการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนเสมอก่อนที่จะเริ่มภารกิจครั้งใหม่หรือแม้แต่การระดมสมองที่เกี่ยวข้องกับภารกิจที่จะเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ซึ่งหน้าที่ของผู้สอนคือการกระตุ้นและนำเสนอและให้ข้อมูลภารกิจหรือกิจกรรมก่อนที่ผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติในการเรียนรู้ครั้งนั้น ๆ (Nunan, 2004; Willis & Willis, 2007; Willis, 2021)

2. ขั้นภารกิจ (Task performance stage) ซึ่งในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติแบบมีความยึดมั่นผูกพันกับกิจกรรม หากเป็นเรื่องภาษาผู้เรียนก็จะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะพยายามใช้ภาษาหรือความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ ในขั้นนี้ผู้เรียนจำเป็นต้องร่วมมือ (Collaborate) ต่อกันกับเพื่อนหรือผู้อื่นเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ของภารกิจ (Nunan, 2004)

3. ขั้นสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้ (Reflection and Feedback Activity) ซึ่งทุกครั้งหลังจากที่เสร็จสิ้นภารกิจในการเรียนรู้แต่ละครั้ง ขั้นนี้จะเป็นขั้นที่สำคัญเพราะผู้เรียน ซึ่งขั้นนี้จะอนุญาตให้ผู้เรียนได้ให้ผลป้อนกลับ (Feedback) อภิปราย (Discuss) จากผู้สอนและเพื่อนด้วยกัน ซึ่งการสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้นี้จะช่วยให้ผู้เรียนสร้างความเข้มแข็งและขยายพื้นที่โอกาสในการพัฒนาตนเอง เสริมแรง(Reinforce) ให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา และยังกระตุ้นให้เกิดการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) (Nunan, 2004; Willis & Willis, 2007; Willis, 2021)

นอกจากนี้อาจมีการเพิ่มเติมการประเมินผลทั้งในแง่ของภารกิจที่ทำสำเร็จในครั้งนั้นและความรู้หรือทักษะทางภาษาที่ได้ซึ่งการเน้นที่ความสามารถของผู้เรียนและผลลัพธ์การเรียนรู้ และนี่คือองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐานซึ่งก่อให้เกิดพลวัตและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered Approach) ซึ่งกระตุ้นการได้ใช้การสื่อสารที่แท้จริง การพัฒนาส่วนของภาษาและการยึดมั่นผูกพันในการเรียนรู้ (Learner Engagement) (Willis, 2021)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-based learning) หรือ (Task-based language teaching) ซึ่งมีลักษณะเป็นโครงสร้างของกระบวนการจัดการเรียนรู้(Lesson structure) โดยมีลำดับกิจกรรมก่อนหลังในแต่ละบทเรียน ซึ่งบทเรียนลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะถูกกำหนดให้ผู้เรียนต้องทำภารกิจโดยประกอบไปด้วยขั้นตอนทั้งสิ้น 3 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นก่อนภารกิจ (Pre-task) ซึ่งเป็นการกำหนดความคาดหวังและมอบหมายสิ่งที่ผู้เรียนต้องบรรลุในกิจกรรมการเรียนการสอน ขั้นภารกิจ (Task) ผู้เรียนจะต้องดำเนินการตามภารกิจเช่น การใช้ภาษา การทำกิจกรรม และขึ้นทบทวน (Review) ซึ่งเป็นการถอดบทเรียนหรือถอดความรู้ที่ได้จากกิจกรรมโดยมีผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้และเพิ่มเติมความรู้ (Nunan, 2004) โดยทำแนวคิดทางจิตวิทยาการเรียนรู้มาเพื่อกำหนดเป็นภารกิจในการเรียนรู้แต่ละครั้งและจะถอดองค์ความรู้ด้วยแนวคิดแบบการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการแนวคิดความร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share)

1.6 แนวคิดการบูรณาการทางการศึกษาและการฝึกอบรม

แนวคิดการบูรณาการทางการศึกษาและการฝึกอบรม (Integrative education and training) ได้รับการพัฒนามาจากแนวคิดเชิงจิตวิทยาการปรึกษาและได้ถูกขยายผลมาปรับใช้กับการสอนและการฝึกอบรมสำหรับวิชาชีพทางจิตวิทยาแขนงต่าง ๆ (Johnson & Kaslow, 2014) ซึ่งมีการบูรณาการด้วยกัน 4 แบบได้แก่ 1.แบบมีปัจจัยร่วมกัน common factors 2.แบบเลือกสรรเทคนิค (technical eclectic) 3. แบบบูรณาการทฤษฎี (Theoretical integration) และ 4.

การบูรณาการจากความคล้ายคลึงกัน (Assimilative integration) (Johnson & Kaslow, 2014; Melchert, 2011)

การบูรณาการทฤษฎีหมายถึงการเชื่อมโยงแนวคิดทฤษฎีตั้งแต่สองแนวคิดที่มีปรัชญาร่วมกันซึ่งมีการแนะนำว่าการบูรณาการร่วมกันจะทำให้เกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นมากกว่าการใช้เพียงทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง ซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาในแวดวงทางจิตวิทยาการศึกษา ดังเช่น แนวคิดการบำบัดแบบ (Cognitive analytic therapy) ซึ่งเป็นกรนำแนวคิดจิตวิเคราะห์มาบูรณาการกับการบำบัดด้วยการคิดวิเคราะห์ของ Ryle, Poynton, and Brockman (1990) รวมถึงการบำบัดเชิงการสนทนา (Conversational Therapy)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้มีการนำแนวคิดแบบการบูรณาการทฤษฎี (Theoretical integration) โดยใช้ทฤษฎีการกำหนดตนเองและแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ (ฉันทะ) เนื่องจากเป็นทฤษฎีที่มีการกลุ่มแรงจูงใจจากภายในทั้งคู่ โดยนำมาบูรณาการเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษบนฐานคิดของการเปลี่ยนแปลงการรู้คิด ความรู้สึกและแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมเชิงบูรณาการที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา 3 ด้าน ได้แก่ การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถ และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น อันจะส่งผลให้ระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมาพอสังเขปและพบว่ามีการศึกษาที่น่าสนใจจำนวนหนึ่ง

Shamsudin, Othman, Jahedi, and Aralas (2017) ได้ศึกษาผลของวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยการโต้เถียง (Debate) และการอภิปรายด้วยเทคนิคสืบสอบเชิงปรัชญา (Philosophical inquiry) ว่าส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไร โดยการวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 32 คนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 16 คน เข้าเรียนรู้ด้วยการโต้เถียงที่กลุ่มหนึ่ง และการเรียนรู้ด้วยการอภิปรายด้วยเทคนิคสืบสอบเชิงปรัชญาอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการทดลองพบว่า หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการทั้งสองวิธีการนักศึกษามีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามนักศึกษที่ใช้การเรียนรู้ด้วยการโต้เถียงจะมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกัน โดย

ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ทั้งสองทำให้ผู้เรียนเกิด ความสามารถในการสื่อสาร ภายในตน (Self-communicative competence) หรือความรู้สึกว่ามีความมั่นใจในการสื่อสารใน สถานการณ์เฉพาะได้อย่างมีประสิทธิภาพและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย แต่เหตุผลที่การได้วาทีทำให้ระดับความตั้งใจในการสื่อสารสูงกว่าเป็น เพราะการได้วาทีจะมีการเฉพาะเจาะจงบุคคลและจะต้องอาศัยการพูดที่ต้องมีการเตรียมตัวและ ผูกฝนมาเป็นอย่างดีก่อนที่จะได้วาทีในประเด็นเฉพาะ โดยจะจำกัดผู้พูดด้วยเวลาและจำนวนคน จึงมีลักษณะที่เป็นความจำเป็นบังคับผู้เรียนทำให้ผู้เรียนต้องยึดมั่นกับหัวข้อของตัวเองในการพูด ในขณะที่การอภิปรายจะไม่ได้บังคับให้ผู้เรียนต้องแสดงความคิดเห็นทุกคน สาเหตุอีกประการคือ ความเครียดและความวิตกกังวลจะทำให้ผู้เรียนเตรียมตัวมากกว่าในการเรียนรู้ด้วยการได้วาที

Ismail, Rahman, Othman, and Ahmad (2020) ได้ทำการศึกษาเชิงทดลองเพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของการแสดงกระดานคะแนน (Tracker chart) ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้อภิปรายในชั้นเรียนด้วยเทคนิคสืบสอบเชิงปรัชญา (Philosophical inquiry) ว่าส่งผลต่อ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐใน มาเลเซียจำนวน 30 คน อย่างไร โดยทุกครั้งที่นักศึกษาร่วมอภิปรายหรือตอบสนองต่อประเด็นใด ๆ ก็จะได้รับคำตอบโดยจะมีคะแนนขึ้นให้เห็น ผลของการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่าตลอดการ ทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวนครั้งในการตอบสนองในชั้นเรียนอภิปรายจะสัมพันธ์ทางบวกกับ ระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังได้มีการสุ่มเลือก นักศึกษา 7 คนมาเพื่อสัมภาษณ์และผลสะท้อนให้เห็นว่าที่พวกเขาตอบคำถามหรืออภิปรายในชั้น เรียนมากนั้นเป็นเพราะแรงจูงใจหรือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของ พวกเขา การใช้กระดานคะแนนส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศการแข่งขันและกระตุ้นให้นักศึกษา พยายามตอบแม้ว่าจะเกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังพบว่า การที่มีการนำด้วยการ พูดคุยโดยอาจารย์หรือเพื่อนจะกระตุ้นให้นักศึกษาอยากที่จะอภิปรายเป็นภาษาอังกฤษไปด้วย

จากงานวิจัยชิ้นนี้จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ทางสังคมผ่านตัวแบบที่น่าอภิปรายซึ่ง อาจจะเป็นผู้สอนหรือเป็นเพื่อนนักศึกษาจะเหนี่ยวนำให้บุคคลรับรู้ที่ตนเองก็สามารถสื่อสาร ภาษาอังกฤษได้ และเมื่อได้รับรางวัลเป็นคะแนนที่ปรากฏหน้าชั้นเรียนก็จะยิ่งทำให้นักศึกษามี พฤติกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

Zarrinabadi (2014) ได้ทำการศึกษาด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพถึงผลของพฤติกรรม ของผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนด้วยความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษว่าเป็นอย่างไร โดยศึกษากับนักศึกษาชาวอิหร่านจำนวน 97

คน และพบว่า มี 84 คนที่รายงานว่าตนเองมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมของครูที่ส่งเสริมให้นักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน คือ การรอเวลาของผู้สอน (Teacher's waiting time) ในการที่จะให้ผู้เรียนได้เรียบเรียงคำ และประโยคให้ดีในมุมมองของนักศึกษาเสียก่อน ประการต่อมาคือ ท่าทีในการแก้ไขข้อผิดพลาดให้กับผู้เรียน (Error correction) ที่จะทำให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองผิดพลาดในการสื่อสารตรงไหน อย่างไรในบรรยากาศที่นุ่มนวลหรือทำให้ผู้เรียนรู้สึกอับอาย เครียดหรือกังวล ถัดมาคือเรื่องของการตัดสินใจของผู้สอนในการเลือกหัวข้อในการเรียน (Teacher's decision on the topic) โดยผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนได้เลือกหัวข้อที่ผู้เรียนอยากจะเรียน หรือประเด็นที่ผู้เรียนอยากจะเรียน ประการสุดท้ายคือ การสนับสนุนจากผู้สอน (Teacher support) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจที่จะสื่อสารด้วยภาษาที่สองหรือไม่ จากการศึกษาพบว่า คำชมของผู้สอนหลักจากพูดเสร็จทำให้นักศึกษาอยากที่จะพูดอีก การที่ครูไม่เคร่งครัดกับหลักไวยากรณ์และการออกเสียงช่วยให้ผู้เรียนอยากที่จะพูดในชั้นเรียนมากขึ้น จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของผู้สอนภาษาในฐานะตัวแบบ (Role model) ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของนักศึกษา ไม่ว่าจะส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมมากขึ้นหรือยับยั้งให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารน้อยลง

Zarrinabadi et al. (2019) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนเห็นฉากทัศน์อนาคตโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (A person-centered future time perspective intervention) ในการส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (One-on-one interviews) กับนักเรียนอายุ 14-17 ปีจำนวน 64 คน จากชั้นเรียน 2 ชั้น ชั้นละ 32 คน ที่มีระดับความสามารถภาษาอังกฤษระดับกลาง (Intermediate) และถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ได้รับกิจกรรม 12 ครั้งตลอดเทอมและกลุ่มที่ไม่ได้รับกิจกรรมก็จะเรียนตามหลักสูตรปกติ โดยกิจกรรมในกลุ่มทดลองจะมีโครงสร้างที่เน้นความรู้สึก ความตั้งใจและการคิด โดยการที่ผู้วิจัยพูดเชื่อมโยงการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับเป้าหมายในอนาคต และการพัฒนาความรู้สึกเชิงบวกต่อการพูดภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์พบว่าสามารถเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ กิจกรรมดังกล่าวช่วยทำให้นักศึกษายึดมั่นผูกพันกับเป้าหมายของตน รู้สึกถึงความ เป็นอิสระในตน ความรู้สึกและคุณค่าของเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

โดยสรุปแล้ว จากงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงนั้น เป็นตัวอย่างที่ดีของการสร้างโปรแกรมการเรียนรู้ออกแบบมาเพื่อสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ ทบทวนและนำแนวทางจากการสร้างโปรแกรมเหล่านี้มาประยุกต์ให้เกิดโปรแกรมจัดการเรียนรู้

เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ โดยโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ เป็นการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่ใช้การปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาของบุคคลผ่านการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมเพื่อทำให้เกิดพฤติกรรมใหม่โดยอาศัยแนวคิดสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นตัวเหนี่ยวนำให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งอาศัยทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) เป็นแนวคิดหลักเพื่อมุ่งวัตถุประสงค์ของตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อตอบสนองร่วมกับแนวคิดฉันทะ(Chanda) หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ ที่เป็นภูมิปัญญาของสังคมและวัฒนธรรมไทยมุ่งไปยังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งนอกจากโปรแกรมการเรียนรู้จะใช้ทฤษฎีและเทคนิคทางจิตวิทยาการเรียนรู้แล้ว โปรแกรมนี้ยังได้บูรณาการเทคนิคการเรียนรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (L2 motivation) และทฤษฎีการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA) เพื่อเสริมให้โปรแกรมนี้สะท้อนการเรียนรู้ในเชิงภาษาศาสตร์อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับแนวทางการเรียนการสอนด้านภาษาศาสตร์ด้วย โดยได้ประยุกต์องค์ความรู้ทางจิตวิทยาและทางการสอนภาษาอังกฤษ

2. การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental study)

การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental study) ได้รับการอธิบายว่าเป็นการศึกษาที่ไม่ได้อาศัยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (nonrandomized) และเป็นการศึกษาผลก่อนหลังของการใช้กระบวนการปรับเปลี่ยน (Pre-Post Intervention) การวิจัยกึ่งทดลองเป็นการศึกษาที่มีชนิดประเภทการศึกษาเพื่อทดสอบกระบวนการปรับเปลี่ยนแบบไม่ได้อาศัยการสุ่ม (Nonrandomized intervention studies) การวิจัยนี้เกิดขึ้นเมื่อมีเงื่อนไขที่ไม่สามารถทำให้เกิดหรือกรณีที่จะขัดต่อจริยธรรมวิจัยในศึกษาด้วยการทดลองที่อาศัยสุ่ม (Randomized control trial) การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experiments) มีเป้าหมายเพื่อแสดงเหตุผลระหว่าง กระบวนการเปลี่ยนแปลง (Intervention) และ ผลลัพธ์ (Outcome) การวิจัยกึ่งทดลองสามารถใช้การวัดก่อนทดลอง (Preintervention) และหลังทดลอง (Postintervention) เช่นเดียวกันกับการเลือกกลุ่มควบคุมแบบเฉพาะเจาะจง (Nonrandomly selected control groups)(Anthony D Harris et al., 2006)

การวิจัยกึ่งทดลองเป็นการศึกษาที่มีเป้าหมายเพื่อประเมินการจักระทำ (Intervention) แต่ไม่ได้ใช้การสุ่มเหมือนกับการทดลองแบบสุ่ม การวิจัยกึ่งทดลองมีเป้าหมายเพื่อสาธิตหรือแสดงเหตุผลระหว่างการจักระทำ (Intervention) และ ผลลัพธ์ (Outcome) การวิจัยกึ่งทดลองสามารถวัดประเมินได้ทั้งช่วงก่อน การจักระทำ(Preintervention) และหลังการจักระทำ (Postintervention) เช่นเดียวกันกับการเลือกกลุ่มทดลองโดยไม่อาศัยการสุ่ม (nonrandomly

selected control groups) ซึ่งการให้นิยามแบบนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการศึกษาที่ได้รับการเผยแพร่ในทางสารสนเทศเชิงการแพทย์นั้นใช้การออกแบบการวิจัยแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) อย่างไรก็ตามการทดลองที่มีการสุ่มกลุ่มควบคุมยังคงได้รับการพิจารณาว่ามีระดับความน่าเชื่อถือที่สูงกว่าในการประเมินเชิงเหตุผล ซึ่งในเชิงสารสนเทศทางการแพทย์ (Medical informatics) นั้นนักวิจัยมักจะไม่เลือกใช้การสุ่มในการจัดกระทำด้วยเหตุผลคือ 1 จริยธรรมวิจัยในมนุษย์ 2 ความยากลำบากในการสุ่มบุคคล (Subjects) 3 ความยากลำบากในการสุ่มในสถานที่ (Locations) 4 กลุ่มตัวอย่างที่มีนั้นมีขนาดเล็ก

กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการบำบัดกับคะแนนก่อนและหลังไม่ได้เป็นต่ออิสระกัน

ตัวอย่าง: $\frac{\text{กลุ่มที่ได้รับการบำบัด: } 01a \times 02a}{\text{กลุ่มควบคุม: } 01b \quad 02b}$

ภาพประกอบ 6 รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกระบวนการเปลี่ยนแปลง และมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ลักษณะหนึ่งของการวิจัยกึ่งทดลองคือ การวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกระบวนการเปลี่ยนแปลงและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Untreated Control Group with Dependent Pretest and Posttest Samples) โดยรูปแบบการวิจัยปรากฏตามภาพประกอบที่ 5 ซึ่งการออกแบบการวิจัยลักษณะนี้จะใช้ทั้งการทดสอบก่อนระยะการทดลองของทั้งสองกลุ่มควบคุมคือกลุ่มทดลอง (Intervention group) และกลุ่มเปรียบเทียบ (Comparison group) ความลำเอียงจากการเลือกเกิดขึ้นเมื่อเลือกผลที่แตกต่างกันระหว่างกันในหน่วยหรือผลของตัวแปรในช่วงก่อนทดลองซึ่งอาจส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ที่แตกต่างกันได้ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าก่อนทดลองกลุ่ม 01a กับ 01b เหมือนกันก็เป็นไปได้ว่าจะมีความแตกต่างกันน้อยที่จะเจอตัวแปรแทรกซ้อนในทั้งสองกลุ่ม แต่หากว่า กลุ่มทดลอง มีค่าใช้จ่ายหลัง (02a) น้อยกว่า ค่าใช้จ่ายก่อนทดลอง (01a) แต่กลุ่มเปรียบเทียบมีค่าใช้จ่ายทั้ง 01b และ 02b เหมือนกัน จุดนี้แสดงให้เห็นว่าผลลัพธ์ที่สังเกตได้นี้มีเหตุผลเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับโปรแกรมการทดลอง (Intervention) (Anthony D Harris et al., 2006)

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews)

การสัมภาษณ์เชิงลึก บางครั้งถูกมองว่าเป็นเทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพที่นำเอาการสัมภาษณ์อย่างเข้มข้นมาใช้กับผู้ให้ข้อมูลจำนวนไม่มากเพื่อสำรวจมุมมองของแนวคิด สถานการณ์หรือหลักสูตรใด ๆ และถูกมองได้ว่าเป็นวิธีการวิจัยลักษณะหนึ่ง (Yow, 2005) ซึ่งเป้าหมายของการสัมภาษณ์เชิงลึกไม่ได้เป็นการให้ได้มาซึ่งคำตอบของคำถามหรือการตอบ สมมติฐานและไม่ใช้การประเมินที่ถูกรู้ ๆ กันมา เมื่อพิจารณาจากของการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) อยู่ที่ความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของผู้คนและความหมายที่พวกเขาให้กับ ประสบการณ์นั้น ๆ การสัมภาษณ์เชิงลึกมุ่งเน้นให้ผู้สัมภาษณ์ลดการยึดตัวเองเป็นสำคัญ (Ego) และวิธีการนี้มุ่งให้ผู้สัมภาษณ์ต้องแสดงออกให้เห็นว่าเรื่องราวของผู้สนั้นสำคัญ เพราะหัวใจของการวิจัยที่อาศัยการสัมภาษณ์นั้นสนใจเรื่องราวของปัจเจกบุคคลเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่มีความค่า ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้คำตอบมาเป็นจำนวน และเหตุผลที่ทำไมนามแฝงที่ให้กับผู้ถูก สัมภาษณ์จึงมีความซับซ้อนและละเอียดอ่อนเป็นอย่างมาก ซึ่งก็ได้ให้คำแนะนำในการสัมภาษณ์ เชิงลึกว่าควรประกอบไปด้วยการถาม 3 ส่วนได้แก่ การเน้นไปที่ประวัติชีวิต (Interview One: Focused Life History) การเน้นรายละเอียดของประสบการณ์ (Interview Two: The details of Experience) และการสะท้อนความหมาย (Interview Three: Reflection on the Meaning) (Seidman, 2006)

การใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกในฐานะเป็นเครื่องมือในการวิจัยผลานวิธิ

การสัมภาษณ์เป็นหนึ่งในประเภทหลักของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับการ วิจัยผลานวิธิ (Burns, 1999) เนื้อหาในการสัมภาษณ์เป็นที่นิยมและมีความสำคัญในการเก็บ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งโดยวิธีการนี้ผู้วิจัยจะสามารถได้ข้อมูลมือหนึ่ง (Firsthand information) ได้ โดยตรงจากผู้ให้ข้อมูลที่ดีที่สุด โดยทั่วไปแล้วการสัมภาษณ์จะถูกจัดเก็บได้ในสองลักษณะคือ แบบตัวต่อตัว (Person-to-person) และแบบกลุ่ม (Group or collective formats) ซึ่งการ สัมภาษณ์มีข้อดีหลายประการ เช่น ดีในการศึกษาเจตคติ และเอื้อให้เกิดการใช้คำถามชักใช้ (probing by the interview) ให้ข้อมูลเชิงลึก (In-depth Information) มีประโยชน์ในการสำรวจ ยืนยัน รวมไปถึงจนถึงเอื้อให้เกิดความตรงในการตีความ (Interpretative validity) อย่างไรก็ตามก็ พบว่ามีข้อจำกัด เช่น การใช้เวลาและค่าใช้จ่ายสูง การรับรู้การปิดบังตัวตนต่ำ (Low anonymity) รวมไปถึงจนถึงการวิเคราะห์ข้อมูลใช้เวลานานเพราะส่วนเกิดจากคำถามปลายเปิดก่อนให้เกิดข้อมูล จำนวนมาก (Johnson & Turner, 2003)

4. การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ดุลยพินิจ (Judgmental Sampling)

การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ดุลยพินิจนี้มีลักษณะเป็นวิธีการเลือกที่ไม่อาศัยวิธีการทางสถิติ (Nonstatistical) หรือ ไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Nonprobability) เรียกอีกอย่างว่าเป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (Rajamanickam 2001) ซึ่งในกลุ่มของการเลือกแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นนี้มีวิธีการเลือกอีกจำนวนหนึ่งเช่น การเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยความสะดวก (Convenience or Accidental Sampling) การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์คัดเข้าแบบต่อเนื่องจนครบจำนวน (Consecutive sampling) การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสโนว์บอล (Snowball sampling) และการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota sampling) การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ดุลยพินิจเป็นการเลือกสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำมาทดสอบบนฐานของวิจารณญาณเชิงวิชาชีพของผู้ศึกษาวิจัยเอง หรือจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความรู้พื้นที่เป้าหมายว่ามีความเสี่ยงอย่างไร การเลือกลักษณะนี้จะขึ้นอยู่กับระดับของอคติ (Bias) บนฐานคิดที่เชื่อว่าผู้เข้าร่วมการวิจัย (Sample) ไม่ได้มีความเหมือนกัน ซึ่งฐานคิดที่ว่านี้จะขึ้นอยู่กับกรทำให้คำนิยามต่อประชากรในการวิจัยของผู้วิจัย การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Random sampling) อาจจะทำให้ลดอคติแต่เป็นไปได้ว่าจะได้ข้อมูลดิบสำคัญที่น้อย ดังนั้นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยดุลยพินิจแม้ว่าจะมีข้อจำกัดสำคัญในการเลือกแบบเจาะจงคือผลสรุปการวิจัยที่ไม่สามารถอ้างอิงไปสู่ประชากรได้ แต่สามารถให้ข้อมูลรายละเอียดซึ่งทำได้ยากให้เป็นไปได้เป็นอย่างดี ดังนั้นวิธีการนี้จะมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญของผู้วิจัยในการเลือกตัวอย่างที่ดีในการวิจัย (Deming 1991)

5. การวิจัยผสมผสานวิธี

การวิจัยแบบผสมผสานวิธี เป็นการวิจัยที่ใช้วิธีวิทยาทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพร่วมกันในระยต่าง ๆ ของการวิจัยทั้งการเก็บรวบรวม การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายข้อมูลเพื่อหาคำตอบของการวิจัยที่มีความครอบคลุม ลุ่มลึกและชัดเจนซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่ศึกษามากขึ้น ปัญหาวิจัยในปัจจุบันมีความซับซ้อนมากขึ้น ประกอบกับข้อจำกัดของวิธีวิทยาทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนั้น การวิจัยแบบผสมผสานจึงเป็นทางออกที่เหมาะสมที่สุดในการหาคำตอบในปรากฏการณ์ที่ศึกษา

การวิจัยแบบผสมผสานวิธีวิทยา (Mixed Methodology) เป็นการผสมผสานของวิธีวิทยาการวิจัยในระดับปรัชญาหรือพื้นฐานของความเชื่อเกี่ยวกับความจริงและวิธีค้นหาความจริงโดยปรัชญาแรก คือ ปรัชญานิยม ซึ่งเชื่อว่าความจริงมีลักษณะที่ตรวจวัดได้ (Objective) จำแนกนับเป็นตัวเลขได้ชัดเจน ปรัชญาที่สองคือ ปรากฏการณ์นิยมซึ่งเชื่อว่า ความจริงมีลักษณะเป็นอัตวิสัย (Subjective) ขึ้นกับมุมมองของคน มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทไม่อาจวัดเป็นตัวเลขได้

ด้วยเหตุดังกล่าว นักวิจัยสำนักคิดบริสุทธิ์ (Purist) จึงมีความเห็นว่า ไม่สามารถนำสองปรัชญา ดังกล่าวมาใช้ร่วมกันเพื่อค้นหาความรู้ความจริงได้นักวิชาการได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความหมายของการวิจัยแบบผสมผสานวิธี ดังนี้ Johnson & Onwuegbuzie (2004) ; Brannen (2005) ; Creswell & Clark (2007) ; Tashakkori & Teddlie (2008) และ Creswell (2015) อธิบายตรงกันว่า การวิจัยแบบผสมผสานวิธีเป็นการวิจัยที่ใช้วิธีวิทยาทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ แล้วนำผลการวิจัยมาสรุปร่วมกันทั้งนี้เพื่อให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์ที่สุด สำหรับประเด็นในการผสมผสานกันนั้นจะครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดปัญหาวิจัยการกำหนดวิธีการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมาย และการสรุปอ้างอิง (Johnson & Onwuegbuzie, 2004 ; Creswell & Clark, 2007 ; Tashakkori & Teddlie, 2008 ; Creswell, 2015) นอกจากนี้จะผสมผสานกันระหว่างวิธีเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้วยังผสมผสานข้อมูลที่มีลักษณะต่างกันและการใช้ผู้ศึกษาที่ต่างกันอีกด้วย (Brannen, 2005)

จากทัศนะของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้นสรุป ได้ว่าการวิจัยแบบผสมผสานวิธี หมายถึง การแสวงหาความรู้ความจริงด้วยการใช้วิธีเชิงปริมาณและวิธี เชิงคุณภาพร่วมกัน ในระยะใดระยะหนึ่ง หรือใช้ต่อเนื่อง ในระยะที่ต่างกัน แล้วนำผลที่ได้จากแต่ละวิธีมาสรุปร่วมกัน ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่ศึกษา

เหตุผลที่นิยมใช้การวิจัยแบบผสมผสานวิธี สรุปได้ดังนี้

1) การมองโลกอย่างคับแคบมักจะนำไปสู่การปฏิบัติที่ผิดพลาด ดังนั้นการใช้มุมมองที่แตกต่างไปจากเดิมจะช่วยให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจนลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่น นักวิจัยต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หากใช้การวิจัยเชิงปริมาณก็จะรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามและใช้สถิติการวิเคราะห์หาค่าตอบในการวิเคราะห์คำตอบ แต่ถ้านักวิจัยใช้การวิจัยแบบผสมผสานก็จะเพิ่มวิธีเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เข้ามาซึ่งจะทำให้ทราบปัจจัยที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2) แต่ละวิธีวิทยาต่างก็มีทั้งจุดอ่อนและจุดแข็ง เช่น การวิจัยเชิงปริมาณมีจุดอ่อนที่ไม่ให้ความสำคัญกับมุมมองของคนในแต่ก็มีจุดแข็งที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการศึกษาออกมาเป็นตัวเลขได้ในขณะที่การวิจัยเชิงคุณภาพมีจุดอ่อนที่ไม่สามารถวัดสิ่งที่ศึกษาออกมาเป็นตัวเลขได้แต่มีจุดแข็งที่การให้ความสำคัญกับมุมมองความรู้สึกและปฏิกิริยาของคนใน ดังนั้น ถ้าใช้วิธีวิทยามากกว่าหนึ่งวิธีย่อมจะทำให้ภาพของปรากฏการณ์ที่ศึกษาชัดเจนขึ้นและได้คำอธิบายที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

3) การวิจัยแบบผสมผสานมีปรัชญาปฏิบัตินิยมรองรับอย่างชัดเจน

4) ปัญหาวิจัยในปัจจุบันมีความซับซ้อนมากขึ้นลักษณะเป็นพลวัต ดังนั้น จึงต้องใช้การบูรณาการวิธีเก็บข้อมูลวิธีวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายหลากหลายมากขึ้น

5) ปฏิเสธไม่ได้ว่า ค่านิยมส่วนตัวของนักวิจัยมีผลต่อการเลือกใช้วิธีรวบรวมข้อมูลและการแปลความหมายข้อมูลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการวิจัยเชิงคุณภาพ ในขณะที่การวิจัยเชิงปริมาณ นักวิจัยจะแปลความหมายข้อมูลจากหลักฐานที่รวบรวมมาได้แม้จะไม่ครอบคลุมก็ตาม ดังนั้นการวิจัยแบบผสมผสานจึงน่าจะทำได้คำตอบที่ครอบคลุมที่สุด

จุดมุ่งหมายของการวิจัยแบบผสมผสานจากการประมวลทัศน์ของนักวิชาการ เช่น Creswell & Clark (2007) ; Creswell (2015) สามารถสรุปจุดมุ่งหมายของการวิจัยแบบผสมผสานได้ดังนี้

- 1) เพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งของการวิจัยเชิงเดี่ยว (Mono Method Research)
- 2) เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในผลการวิจัยด้วยการใช้วิธีต่างๆ ในการตรวจสอบสามเส้า (Triangulation)
- 3) เพื่อเสริมความสมบูรณ์หรือเติมเต็มประเด็นที่แตกต่างของปรากฏการณ์ที่ศึกษา
- 4) เพื่อค้นหาประเด็นหรือข้อค้นพบที่ผิดปกติ ขัดแย้งหรือเป็นทัศนะใหม่
- 5) เพื่อนำผลการศึกษาในระยะหนึ่งไปใช้เป็นประโยชน์ในอีกระยะหนึ่งของการวิจัย
- 6) เพื่อขยายงานวิจัยให้มีขอบเขตกว้างขวาง ลุ่มลึกมากขึ้น

สำหรับแบบแผนการวิจัยแบบผสมผสานวิธีได้มีการแบ่งแบบแผนหลัก ๆ ของการวิจัยตามแนวทางของ Creswell and Clark (2017) ดังนี้

1) การวิจัยแบบผสมผสานวิธีแบบแผนสามเส้า (Triangulation Design) เป็นแบบแผนการวิจัยแบบผสมผสานวิธีที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในการดำเนินการวิจัยเพื่อหาคำตอบในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในระยะใดระยะหนึ่งเพียงระยะเดียว และให้นำน้ำหนักความสำคัญเท่า ๆ กัน ลักษณะปัญหาหรือคำถามการวิจัยสามารถใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพศึกษาหาคำตอบร่วมกันในประเด็นเดียวกันได้ โดยข้อมูลที่ได้จากวิธีการทั้งสองจะนำมาเปรียบเทียบและสรุปตีความอธิบายร่วมกัน

2) การวิจัยแบบผสมผสานวิธีแบบแผนรองรับภายใน (Embedded Design) เป็นแบบแผนการวิจัยทั้งที่เป็นการศึกษาระยะเดียวและสองระยะต่อเนื่องกัน โดยมีการจัดให้วิธีการศึกษาหนึ่งเป็นหลักและให้อีกวิธีเป็นรอง เพื่อศึกษาหาคำตอบต่างประเด็นกันในระยะเวลาเดียวกันหรือ

ต่อเนื่องกัน โดยคาดหวังว่าคำตอบที่ได้จากวิธีการรองจะสามารถนำไปช่วยเพิ่มความสมบูรณ์ของผลที่ได้จากวิธีการหลัก โดยการเลือกใช้วิธีการใดเป็นหลักขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการวิจัยนั้น ๆ เป็นสำคัญ

3) การวิจัยแบบผสมวิธีแบบแผนเชิงอธิบาย (Explanatory Design) เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบบสองระยะต่อเนื่องกัน (Two-phases Mixed Method Design) โดยเริ่มต้นจากการศึกษาระยะแรกด้วยวิธีการเชิงปริมาณก่อนเสมอ แล้วจึงตามด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ โดยอาศัยผลการวิจัยจากระยะที่หนึ่งเพื่อต่อยอดเป็นปัญหาการวิจัยและดำเนินการต่อในระยะที่สอง

4) การวิจัยแบบผสมวิธีแบบแผนสำรวจบุกเบิก (Exploratory Design) เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบบสองระยะต่อเนื่องกันเช่นเดียวกับแบบแผนเชิงอธิบาย แต่แบบแผนสำรวจบุกเบิกจะเริ่มต้นด้วยวิธีการเชิงคุณภาพก่อนเสมอ แล้วจึงตามด้วยวิธีการเชิงปริมาณในระยะต่อมา ซึ่งแบบแผนสำรวจบุกเบิกนี้นิยมใช้ในการค้นหาตัวแปร หรือสร้างกรอบทฤษฎีสำหรับการวิจัย ตลอดจนการพัฒนาเครื่องมือแบบวัดต่าง ๆ

แบบแผนการวิจัยที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการวิจัยผสมวิธีแบบแผนเชิงอธิบาย (Explanatory Design) มาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณในช่วงการวิจัยระยะที่หนึ่ง เพื่อให้ทราบผลของความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากนั้นจึงใช้วิธีการเชิงคุณภาพเพื่อทำการค้นหาความหมายและคุณลักษณะต่าง ๆ โดยละเอียดกับกลุ่มทดลองในช่วงของการวิจัยระยะที่สอง ซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจแบบอธิบายผลของการวิจัยในระยะที่หนึ่งที่เป็นการวิจัยเชิงปริมาณได้อย่างละเอียดและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

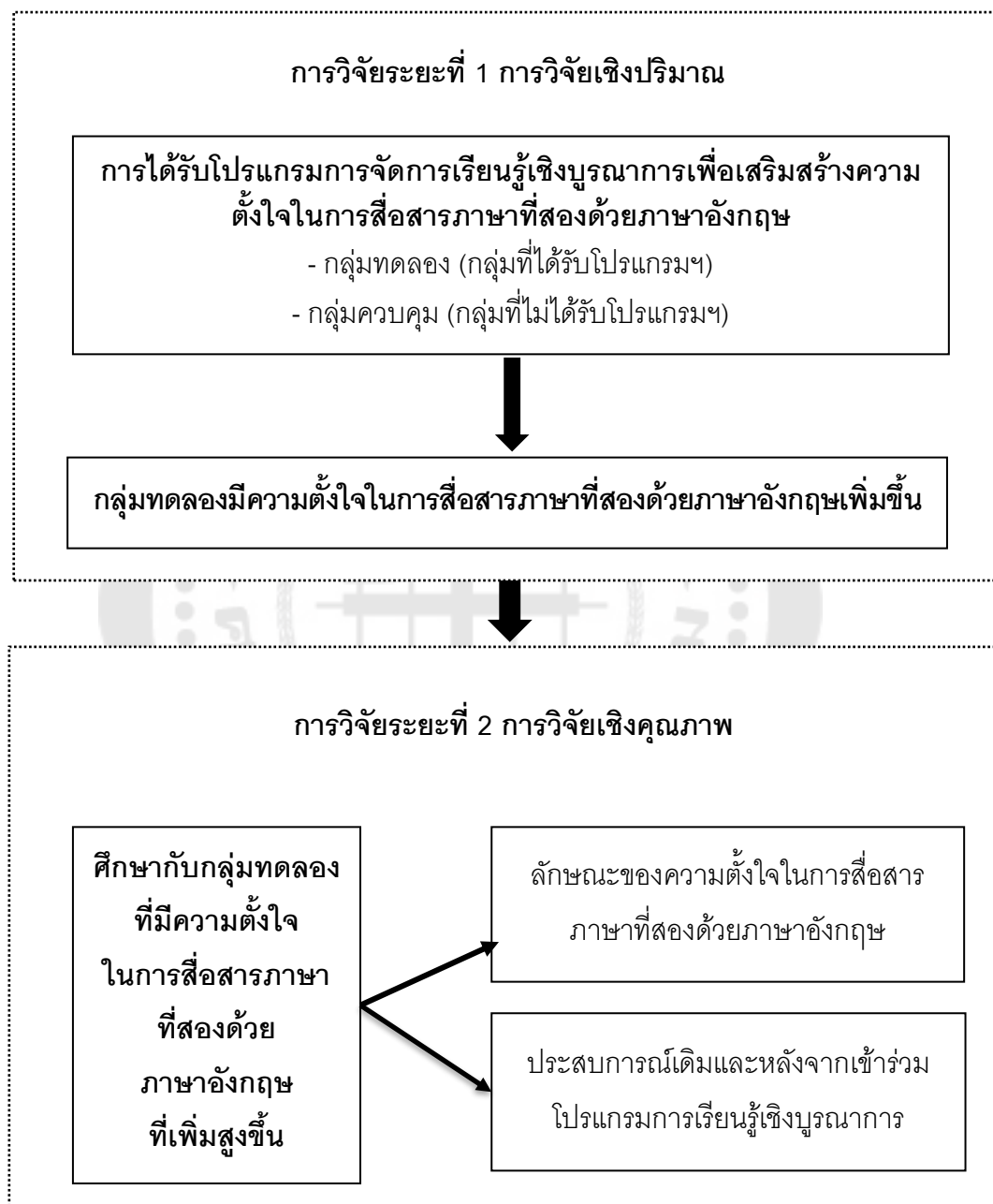
6. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยแบบผสมวิธีแบบแผนเชิงอธิบาย (Explanatory Design) ของ Creswell and Clark (2017) ซึ่งเป็นแบบแผนที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำความเข้าใจผลลัพธ์ของการวิจัยเชิงปริมาณได้อย่างละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น การวิจัยในครั้งนี้แบ่งระยะการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ โดยมีความเชื่อมโยงกัน ดังนี้

6.1 การวิจัยระยะที่ 1

ดำเนินการวิจัยด้วยการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการศึกษาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ด้วยแผนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการทฤษฎีที่อาศัยหลักการของการบูรณาการทางการศึกษาและการฝึกอบรม (Johnson & Kaslow, 2014) ในแบบการบูรณาการ

ทดลองที่ผ่านการทดลองในช่วงของการวิจัยในระยยะที่ 1 ซึ่งกรอบแนวคิดการวิจัยทั้งสองระยะสามารถสรุปได้ ดังนี้

ภาพประกอบ 8 ความเชื่อมโยงระหว่างการวิจัยระยะที่ 1 และการวิจัยที่ 2

บทที่ 3 วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยผสมวิธีแบบขั้นตอนเชิงอธิบาย (Explanatory Sequential Design) แบ่งการศึกษาวิจัยออกเป็น 2 ระยะ เริ่มต้นด้วยการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จากนั้นจึงศึกษาด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา การออกแบบการวิจัยในแต่ละระยะ มีรายละเอียดดังนี้

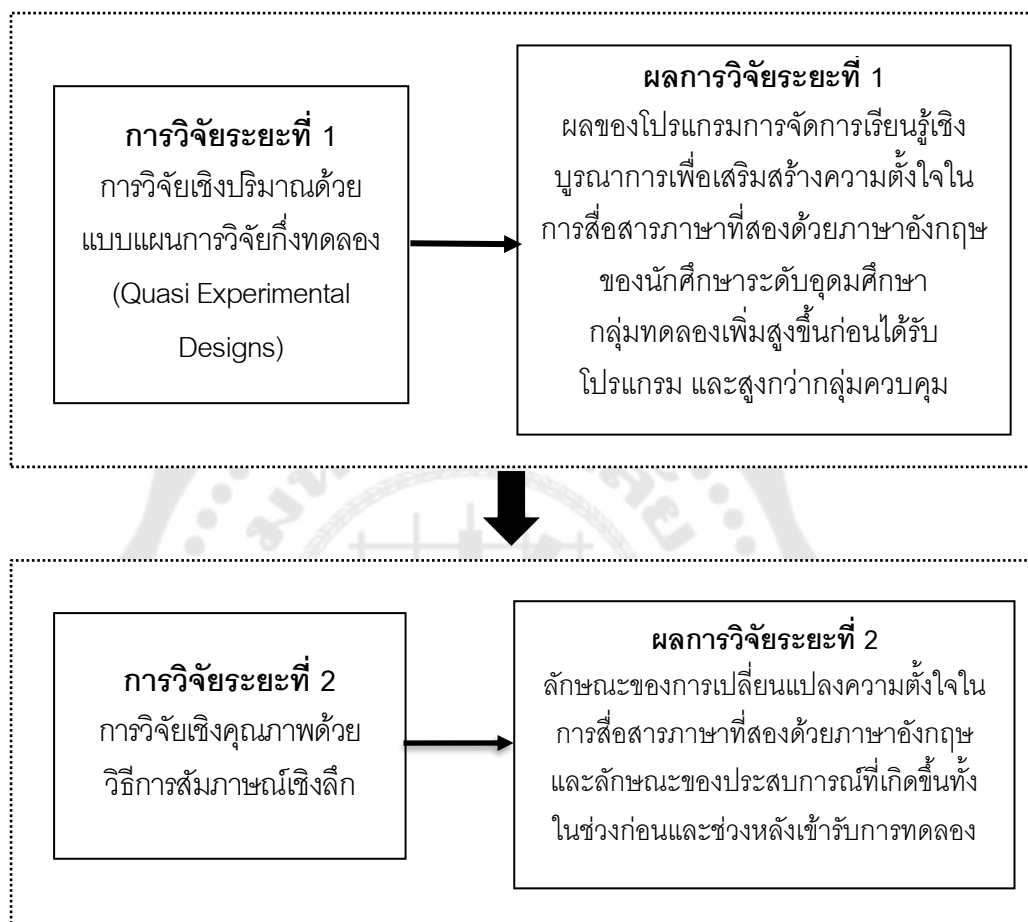
ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาประสบการณ์และผลของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งก่อนและหลังจากที่เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้นี้ โดยผู้ให้ข้อมูลคือกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการทดลองจากการวิจัยในระยะที่ 1

ในการดำเนินการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วางแผนการดำเนินการวิจัยในแต่ละระยะ ตามแบบแผนการวิจัยที่กล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

3.1 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบผสมวิธีในรูปแบบเชิงอธิบาย (Explanatory Design) ของ (Creswell & Clark, 2017) โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ระยะ ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 9 แบบแผนการวิจัย

3.2 การวิจัยระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณด้วยแบบแผนการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Designs)

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอการวิจัยในระยะที่ 1 ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยด้วยวิธีการเชิงปริมาณแบบแผนเป็นการวิจัยลักษณะหนึ่งที่คล้ายกับรูปแบบการทดลอง แต่มีหลักการสำคัญ คือ การวิจัยรูปแบบนี้ไม่เน้นการมีกลุ่มควบคุม จะมุ่งเน้นกิจกรรมเชิงปฏิบัติการ (Intervention Activities) ที่คาดว่าจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมที่สังเกต (อรพินทร์ ชูชม, 2552) :ซึ่งมีหัวข้อของแบบแผนการวิจัย ได้แก่

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 2. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
 3. แบบแผนการทดลอง
 4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 5. วิธีการดำเนินการทดลอง
 6. การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
- โดยรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ มีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ประชากรกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษาและสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 60 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือก (Inclusion criterion) ดังนี้

- 1) เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี
- 2) ต้องลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษา 1/2565
- 3) เป็นผู้สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จำนวนทั้งสิ้น 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ได้ทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และมีระดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับต่ำซึ่งคือลำดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 และยินดีเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน และเพื่อเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน รวม 40 คน โดยผู้วิจัยพยายามดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมบนฐานของการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) ซึ่งเป็นการวิจัยที่อยู่บนฐานของการออกแบบการวิจัยที่ไม่ได้อาศัยการสุ่ม (Nonrandomized) และเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นงานวิจัยแบบมีการวัดก่อนและหลังการ

จัดกระทำซึ่งการจัดกระทำในที่นี้คือกิจกรรมโปรแกรม การวิจัยกึ่งทดลองคืออะไร การวิจัยกึ่งทดลองเป็นการศึกษาที่มีเป้าหมายเพื่อประเมิน การจัดกระทำ (Intervention) แต่ไม่ได้ใช้การสุ่ม เช่นเดียวกับการทดลองแบบสุ่ม (Randomized Control Trial) การวิจัยกึ่งทดลองมีเป้าหมายเพื่อสถิติหรือแสดงเหตุผลระหว่างการจัดกระทำ (Intervention) และ ผลลัพธ์ (Outcome) การวิจัยกึ่งทดลองสามารถวัดประเมินได้ทั้งช่วงก่อน การจัดกระทำ(Preintervention) และหลังการจัดกระทำ (Postintervention) เช่นเดียวกันกับการเลือกกลุ่มทดลองโดยไม่อาศัยการสุ่ม (Nonrandomly selected control groups) ซึ่งการให้นิยามแบบนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการออกแบบวิจัยได้รับการการใช้กันอย่างแพร่หลายในทางการแพทย์ อย่างไรก็ตามการทดลองที่มีการสุ่มกลุ่มควบคุมยังคงได้รับการพิจารณาว่ามีระดับความน่าเชื่อถือที่สูงกว่าในการประเมินเชิงเหตุผล ซึ่งในทางสารสนเทศการแพทย์ (Medical informatics) นั้นนักวิจัยมักจะไม่เลือกใช้การสุ่มในการจัดกระทำด้วยเหตุผล คือ 1 จริยธรรมวิจัยนัยมนุษย์ 2 ความยากลำบากในการสุ่มบุคคล (Subjects) 3 ความยากลำบากในการสุ่มในสถานที่ (Locations) 4 กลุ่มตัวอย่างที่มีนั้นมีขนาดเล็ก (A. D. Harris et al., 2006) อย่างไรก็ตามข้อตกลงเบื้องต้นข้อหนึ่งของการเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก็คือการพยายามทำให้กลุ่มทั้งสองมีความเท่าเทียมกันให้มากที่สุด (As similar as possible) เพื่อเพิ่มความเที่ยง (Validity)และความตรง (Reliability) เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของการจัดกระทำและเพื่อลดตัวแปรแทรกซ้อน (Confounding variable)

ถึงแม้ว่าจะมีข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการศึกษาการวิจัยกึ่งทดลองแบบวัดผลก่อนและทดลองร่วมกับการเปรียบเทียบกลุ่มที่มีความไม่เท่าเทียมกัน (Pre-Post Intervention with non-equivalent group) ต้องมีการทดสอบความเท่าเทียมกันก็ตาม สำหรับการวิจัยนี้ผู้วิจัยมีเป้าหมายสำคัญคือมุ่งเพื่อการแก้ไขและพัฒนาประชากรที่อยู่ในพื้นที่วิจัยเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Perez & Morrison, 2016) ที่ได้เสนอว่าอาจารย์แนะแนว (School Counselor) หรือผู้ให้คำปรึกษาในระดับอุดมศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่เป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (English as a second language) เป็นสำคัญเพราะส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยรวมแม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาเองก็ตามเนื่องจากมีความสำคัญต่อการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย อาชีพในอนาคต การปรับตัวต่าง ๆ ในชีวิตของผู้เรียนภาษาอังกฤษ (English Language Learners) เหล่านี้ เช่นเดียวกันกับในการศึกษาวิจัยนี้ จึงเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งว่างานวิจัยควรดำเนินขึ้นเพื่อช่วยเหลือส่งเสริมหรือแก้ไขปัญหาให้กับพื้นที่วิจัยมากกว่าจะเป็นเพียงการศึกษาเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยเพียงอย่างเดียว จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 20 คนที่มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย

ภาษาอังกฤษระดับต่ำมาเป็นกลุ่มทดลองเพื่อให้โปรแกรมได้ช่วยส่งเสริมพวกเขา ในขณะที่เดียวกันก็เลือกกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความตั้งใจอยู่ในเกณฑ์ปกติมาเพื่อเป็นกลุ่มควบคุม (Non-equivalent group) อย่างไรก็ตามหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมของกลุ่มทดลองเสร็จสิ้น กลุ่มควบคุมและประชากรอีกส่วนหนึ่งจึงได้รับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้ในภายหลังเช่นเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้แจ้งนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทั้งหมดเกี่ยวกับโครงการวิจัยและเพื่อคัดเลือกเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแจ้งให้กลุ่มประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 60 คน ทำความเข้าใจและทำแบบแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) ซึ่งนักศึกษาทั้ง 60 คนได้ให้ความสนใจและแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยทั้งหมด จากนั้นผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาทั้ง 60 คน ทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเมื่อได้แบบวัดจากนักศึกษาที่ได้ให้ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาคำนวณคะแนนและเรียงอันดับจากคะแนนต่ำสุดไปจนถึงคะแนนสูงสุด เมื่อผู้วิจัยเรียงอันดับแล้วจึงทำการแจ้งกลุ่มประชากรด้วยการประกาศชื่อโดยไม่ได้ประกาศคะแนนหรือกระทำอื่นใดในทางที่ทำให้กลุ่มประชากรทราบว่าตนเองได้คะแนนเท่าใด เพื่อให้กลุ่มประชากรทั้งหมดมีความเข้าใจว่าการแจ้งชื่อและจัดกลุ่มโดยผู้วิจัยนั้นเป็นการดำเนินการแบบสุ่ม อันเป็นการลดอคติของกลุ่มประชากรที่จะกลายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่อาจจะมีอคติเมื่อรับทราบว่าตนเองนั้นเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมซึ่งอาจจะส่งผลต่อการทำแบบวัดหลังการทดลองได้ โดยการประกาศชื่อนั้น ผู้วิจัยเป็นผู้รับทราบแต่เพียงผู้เดียวว่าเป็นการเรียงลำดับจากการได้คะแนนต่ำสุดไปหาสูงสุด แบ่งเป็นกลุ่มละ 20 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด จำนวน 20 คน จากนั้นจึงจัดกลุ่มที่สอง จำนวน 20 คน เพื่อเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มสุดท้ายจำนวน 20 คน เป็นกลุ่มประชากรที่ไม่ได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อผู้วิจัยจัดกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการแจ้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มว่าจะจัดกิจกรรมให้ทีละกลุ่ม โดยให้กลุ่มแรกได้เข้าร่วมกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้วจึงดำเนินการจัดกิจกรรมให้อีกกลุ่มในลำดับถัดมา

การคำนวณข้อมูลจากแบบวัดก่อนการทดลองเพื่อให้ทราบผลคะแนนรวมของนักศึกษาทั้ง 60 คน และนำไปจัดเรียงอันดับ พบว่าระดับคะแนนในช่วงตั้งแต่น้อยที่สุดไปจนถึงมากที่สุดคือ 58 – 177 คะแนน จากนั้นจึงนำผลคะแนนที่ได้มาเรียงอันดับเพื่อคำนวณหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ โดยผู้วิจัยกำหนดอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 ไว้ใช้ในการพิจารณาว่าเป็นคะแนนที่สะท้อนถึงการมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างต่ำกว่ากลุ่ม

ประชากรทั้งหมด โดยเมื่อคำนวณแล้วพบว่าจำนวนสะสมของกลุ่มประชากรในอันดับนี้มีจำนวน 24 คน ค่าอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์และระดับคะแนนปรากฏดังตารางด้านล่างนี้

ตาราง 6 อันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์และระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

อันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์	ระดับคะแนน WTC	จำนวนกลุ่มประชากรที่สะสมในอันดับนี้
20	78.20	12 คน
30	83.00	19 คน
40	90.04	24 คน
50	99.00	31 คน

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มประชากรที่สะสมในอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 มีจำนวนสูงกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้สำหรับเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อเข้าร่วมการทดลอง ที่กำหนดไว้จำนวน 20 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนที่เหมาะสม โดยกำหนดอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ใหม่ที่อันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 พบว่ามีจำนวนกลุ่มประชากรที่สะสมในอันดับนี้ จำนวน 19 คน ซึ่งเป็นจำนวนใกล้เคียงกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้สำหรับเข้าร่วมการทดลอง จากนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผู้ที่อยู่ในอันดับสุดท้ายของอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 จำนวน 1 คน เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการทดลองให้ครบ 20 คน โดยกลุ่มตัวอย่างนี้จะเป็นกลุ่มเพื่อทดลองในการใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) ลักษณะของการวิจัยชนิดนี้คือ ไม่มีประชากรในการศึกษาที่เป็นกลุ่มควบคุม หรือหากเป็นกลุ่มควบคุมก็เป็นการได้มาโดยพลานการสุ่มตัวอย่าง (Nualnetr, 2011) ดังนั้นผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม โดยมีเหตุผลว่ากลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 ขึ้นไป ซึ่งเป็นการคัดเลือกที่ต้องการสะท้อนอันดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับปานกลางหรือปกติหรือมีคะแนนอยู่ในช่วงอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 เป็นต้นไป อันเป็นความตั้งใจที่ไม่ได้สูงเกินไปหรือต่ำเกินไป โดยการที่นักเรียนที่มีความตั้งใจที่สูงเกินไปเข้ามาเป็นกลุ่มควบคุมนั้นอาจส่งผลต่อการเปรียบเทียบคะแนนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมได้ โดยผู้วิจัยต้องการให้กลุ่มทดลองที่มีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อได้เข้าร่วมการทดลองแล้วจะมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่เทียบเท่า

หรือสูงกว่าระดับปกติ อีกทั้งผู้วิจัยได้ขอเสนอรูปแบบการคัดเลือกกลุ่มประชากรแบบสถิติที่มีการแจกแจงอิสระ (Distribution Free Statistics) ซึ่งอาศัยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงต่อ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวไม่แนะนำให้ผู้วิจัยใช้สถิติแบบที่มีการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Normal Distribution Statistic) โดยกลุ่มควบคุมนี้จะได้รับการวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง เมื่อการทดลองใช้โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษกับกลุ่มทดลองเสร็จสิ้น จากนั้นผู้วิจัยประกาศให้นักศึกษากลุ่มควบคุมแสดงความประสงค์จะเข้าร่วมโปรแกรมที่จัดขึ้นในลำดับถัดมา

2. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนหลัก ได้แก่

1. การพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

2. การทดลองใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

โดยทั้งสองขั้นตอนดังกล่าว มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ซึ่งเป็นการพัฒนาตัวแปรจัดกระทำ มีกระบวนการสำคัญแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ สังเคราะห์ ทฤษฎีขั้นตอน รวมถึงเอกสารงานวิจัยที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

3. พัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยผลานบูรณาการแนวคิด ทฤษฎีรวมถึงงานวิจัยที่สนับสนุนประสิทธิผลของโปรแกรมผนวกไว้ในโปรแกรมการเรียนรู้

4. ประเมินคุณภาพของโปรแกรมการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้

5. ปรับปรุงโปรแกรมการเรียนรู้ตามข้อเสนอของผู้เชี่ยวชาญและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมก่อนนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้และประเมินประสิทธิภาพของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยรูปแบบโปรแกรมเป็นแผนกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีนั้น ผู้วิจัยได้ทำการประมวลเอกสารที่ได้จากการสังเคราะห์เพื่อกำหนดจุดเน้นในการพัฒนา เป้าหมายและสร้างกรอบกิจกรรมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยเน้นกระบวนการจัดการเรียนรู้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ การฝึกทักษะเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีด้วยทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) ตามแนวคิดการสนับสนุนปัจจัยพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Needs)

ส่วนที่ 2 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ การฝึกทักษะเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีด้วยแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ความปรารถนาทำให้ดีที่สุดแห่งงาน ความปรารถนาทำให้เต็มความสามารถแห่งตน ความปรารถนาทำเพื่อประโยชน์ของตนเองและผู้อื่น

โปรแกรมใช้เวลาในการดำเนินการทั้งหมด 9 ครั้ง ครั้งละ 120 นาที ในการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งที่ 8 ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างจะถูกประเมินด้วยแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และการสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

3. แบบแผนการทดลอง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ การวิจัยกึ่งทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการกระบวนการเปลี่ยนแปลงและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Untreated Control Group with Dependent Pretest and Posttest Samples) เป็นแบบแผนการทดลอง ซึ่งการออกแบบการ

วิจัยลักษณะนี้จะใช้ทั้งการทดสอบก่อนระยะการทดลองของทั้งสองกลุ่มควบคุมคือกลุ่มทดลอง (Intervention group) และกลุ่มควบคุม (Control group) ความลำเอียงจากการเลือกเกิดขึ้นเมื่อเลือกผลที่แตกต่างกันระหว่างกันในหน่วยหรือผลของตัวแปรในช่วงก่อนทดลองซึ่งอาจส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ที่แตกต่างกันได้ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าก่อนทดลองกลุ่ม 01a กับ 01b เหมือนกันก็เป็นที่ได้ว่าจะมีความแตกต่างกันน้อยที่จะเจอตัวแปรแทรกซ้อนในทั้งสองกลุ่ม แต่หากว่ากลุ่มทดลอง มีค่าใช้จ่ายหลัง (02a) น้อยกว่า ค่าใช้จ่ายก่อนทดลอง (01a) แต่กลุ่มควบคุมมีค่าใช้จ่ายทั้ง 01b และ 02b เหมือนกัน จุดนี้แสดงให้เห็นว่าผลลัพธ์ที่สังเกตได้นี้มีเหตุผลเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับโปรแกรมการทดลอง (Intervention) (Anthony D Harris et al., 2006) โดยแบบแผนการทดลองปรากฏตามตาราง 7

ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pre-test	โปรแกรมการ		Post-test
		เรียนรู้		
กลุ่มทดลอง(E)	O1	X		O2
กลุ่มควบคุม(C)	O1	-		O2

โดยกำหนดให้

E คือ กลุ่มทดลอง

C คือ กลุ่มควบคุม

X คือ โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง
ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย
ภาษาอังกฤษ

- คือ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามปกติ

O₁ คือ การวัดระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่
สองด้วยภาษาอังกฤษ

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาผลของโปรแกรมการเรียนรู้แบบบูรณาการเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. **ตัวแปรอิสระ (Independent variable)** หรือตัวแปรสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับตัวแปรตาม หรือในการวิจัยนี้ คือ ตัวแปรจัดกระทำ (Manipulate variable) มี 1 ตัวแปร คือ โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1.1 การได้รับโปรแกรมการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

1.2 การได้รับการจัดการเรียนการสอนตามระบบการเรียนปกติของกลุ่ม

ควบคุม

2. **ตัวแปรตาม (Dependent variable)** เป็นตัวแปรที่เป็นผลของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในการศึกษาวิจัยนี้ คือ ระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งได้จากการวัดด้วยแบบวัดที่พัฒนาขึ้นบนฐานทฤษฎีการกำหนดตนเองกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะถูกพัฒนาขึ้นเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแปรจัดกระทำ (Manipulate variable) และทำหน้าที่ในการวัดตัวแปรตาม (Dependent variable) แบ่งเป็น

1) โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการจัดโปรแกรม

โดยรายละเอียดขั้นตอนของการพัฒนาเครื่องมือวิจัยทั้ง 2 เครื่องมือจะแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ดังรายละเอียดที่จะนำเสนอต่อไป

4.1 โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

เครื่องมือจัดกระทำกับตัวแปรเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ในการศึกษาวิจัยนี้คือโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนกระบวนการสำคัญในการพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1) ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2) ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี รวมถึงประสิทธิภาพของโปรแกรมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรี

3) พัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยผสานแนวคิด ทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยที่สนับสนุนประสิทธิภาพของโปรแกรม

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างกรอบกิจกรรมของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ

ผู้วิจัยได้สร้างกรอบกิจกรรมการเรียนรู้จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องในขั้นที่ 1 เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมในโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ให้ครอบคลุมตามแนวคิด ทฤษฎีและค่านึงถึงตัวบ่งชี้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยแนวคิดการสนับสนุนความต้องการทางจิตวิทยาภายใต้ทฤษฎีการกำหนดตนเอง

ส่วนที่ 2 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ขั้นตอนที่ 4 ตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่านพิจารณาความสอดคล้องเชิงเนื้อหา วัตถุประสงค์และกิจกรรมตรวจสอบถึงความถูกต้องและความพร้อมในการนำไปใช้

ผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้ในลักษณะชุดกิจกรรมขึ้นบนพื้นฐานของแนวคิดสิ่งสนับสนุนแรงจูงใจภายใน (Self-System Model of Motivational Development: SSMMD) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย Wigfield and Eccles (2000) เป็นทฤษฎีที่ใช้ในการการจัดกระทำเพื่อมุ่งส่งเสริมการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Needs) ซึ่งอยู่ภายใต้ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) มาบูรณาการร่วมกับแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวคิดพุทธศาสตร์ โดยเป็นการประสานกันระหว่าง

แนวคิดทางจิตวิทยาตะวันตกมาบูรณาการร่วมกันกับแนวคิดพุทธศาสตร์ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2541) ทำให้เกิดความคิดใหม่และเป็นการเสริมแนวคิดซึ่งกันและกัน โปรแกรมจะใช้เวลาในการดำเนินการ 9 ครั้ง ครั้งละ 120 นาที โดยใช้การประยุกต์กิจกรรมการบูรณาการวิธีการ (Technical elective) และบูรณาการทฤษฎี (Theoretical integration) โดยการเลือกสรรกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนแรงจูงใจตามแนวทางของทฤษฎีการกำหนดตนเองมาบูรณาการร่วมกับแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ ร่วมกับเทคนิคทางกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มที่หลากหลาย โดยแนวคิดสิ่งสนับสนุนแรงจูงใจภายในนั้นจะสนับสนุนความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในการเปลี่ยนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิควิธีการของการสนับสนุนความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาตามโครงสร้างของแนวคิด ได้แก่ 1) การสนับสนุนการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) 2) การจัดการโครงสร้างผู้สอน (Structure) และ 3) การสนับสนุนด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Involvement) ในขณะที่แนวคิดการส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือชั้นที่นั้น มี 3 องค์ประกอบตามโครงสร้างแนวคิดที่เป็นเป้าหมายของพฤติกรรม ได้แก่ 1) ความปรารถนาทำได้ดีที่สุดแห่งงาน 2) ความปรารถนาทำได้ดีที่สุดแห่งความสามารถ 3) ความปรารถนาทำเพื่อประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

ในขณะที่แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศทางพุทธศาสตร์หรือชั้นที่นั้น จะมีลักษณะเป็นแรงจูงใจที่มีการคิดหรือการใช้ปัญญากำกับให้พิจารณาในแง่ที่เป็นกุศลหรือมองในแง่ที่เป็นประโยชน์ ซึ่งต่างจากแรงจูงใจที่เกิดจากความอยากเพียงอย่างเดียว โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจเพื่อทำสิ่งนั้นโดย 1) ความปรารถนาทำได้ดีที่สุดแห่งงาน 2) ความปรารถนาทำได้ดีที่สุดแห่งความสามารถ 3) ความปรารถนาทำเพื่อประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

เหตุผลที่ต้องใช้การบูรณาการร่วมระหว่างแนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการกำหนดตนเองร่วมกับแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือชั้นที่นั้น เนื่องจาก ทั้งสองแนวคิดเป็นแนวคิดเพื่อใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจจากภายในทั้งคู่ และสอดคล้องกับวัยของผู้เรียนที่มีระดับวุฒิภาวะที่เพียงพอที่จะสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจภายใน อีกทั้งแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สำคัญกับการดำรงชีวิตอย่างการสื่อสารภาษาอังกฤษ ควรเป็นกิจกรรมที่ได้รับการกระตุ้นให้คงที่และไม่ควรขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอก ซึ่งจุดแข็งของแนวคิดพุทธศาสตร์ คือ การใช้แนวคิดที่ใช้ปัญญาหรือวิธีคิดเป็นฐานเพื่อกำกับแรงจูงใจในแง่ของการพิจารณาคุณประโยชน์ของแรงจูงใจนั้น ซึ่งในแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองนั้น

เน้นที่การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถแห่งตน และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้น การนำแนวคิดสองแนวคิดมาบูรณาการร่วมกัน นอกจากจะเป็นการรวมเอาแนวคิดของจิตวิทยาตะวันตก มาร่วมกับแนวคิดของจิตวิทยาตะวันออกแล้ว ยังเป็นการเติมเต็มให้เกิดความสมบูรณ์ในโปรแกรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น นอกจากนี้ ยังเป็นการนำแนวคิดพุทธศาสตร์ซึ่งสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนไทย มาใช้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะภายในซึ่งเป็นเป้าหมายของพุทธศาสตร์ที่มุ่งเพื่อให้เกิดความเจริญงอกงามจากภายใน มาเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อแรงจูงใจและความตั้งใจ ซึ่งแรงจูงใจและความตั้งใจนั้นเป็นสิ่งเดียวกัน เพราะความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นความปรารถนา ความอยากหรือความต้องการของบุคคลในการบรรลุเป้าหมายบางอย่าง ซึ่งในที่นี้ คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษ

ในขณะที่ทฤษฎีการกำหนดตนเองเน้นการตอบสนองของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วย การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถแห่งตน และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยคำนึงถึงปัจจัยทางสภาพแวดล้อมที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดความต้องการพื้นฐานทางด้านจิตใจซึ่งตอบสนองบุคคล ดังนั้น หากกระบวนการเรียนรู้ส่งเสริมความต้องการพื้นฐานทางด้านจิตใจก็จะก่อให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ ส่งผลให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ เกิดเป็นพฤติกรรมการพัฒนาตนเองต่อไปได้ (Deci et al., 1991, p. 327) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นกับสังคมไทย (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2548) ในทางพุทธศาสนามีคำที่มีความหมายเทียบเคียงกับแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศแต่มีความลึกซึ้งกว่า คือ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ซึ่งเน้นเรื่องการกระทำในด้านที่เป็นกุศล คือ นอกจากพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ตามที่บุคคลได้กำหนดมาตรฐานของพฤติกรรมที่บุคคลมุ่งหวังเอาไว้และทำตามเป้าหมายนั้น แต่ยังเป็นการปฏิบัติงานนั้น โดยไม่แข่งขันว่าทำงานแล้วดีกว่าผู้อื่น ทั้งนี้ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2541) ได้อธิบายแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศว่า ประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการ ได้แก่

ลักษณะที่ 1 คือ ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศให้ดีที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้นๆหรือเรื่องนั้นๆที่จะทำได้ว่างานนั้นๆจะดีเลิศได้อย่างไรเรื่องนั้น ๆ

ลักษณะที่ 2 คือ ดีที่สุดเต็มที่แห่งความสามารถของตัวเรา หมายความว่าเราจะทำอะไรก็ทำให้ดีที่สุดของเราเท่าที่ตัวเราจะทำได้เต็มขีดความสามารถของเรานั้น แล้วก็ให้ดีกว่าครั้งก่อนๆ เป็นการแข่งกับตัวเองทำให้มีการปรับปรุงตัวอยู่เสมอให้ดียิ่งขึ้น

ลักษณะที่ 3 คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เกือบที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ เป็นแรงจูงใจที่เกิดมาจาก
 ฉันทะ ซึ่งก็คือ พอใจจะทำสิ่งนั้นและทำด้วยใจรัก ต้องการทำให้เป็นผลสำเร็จอย่างดี ไม่ใช่จะเอา
 แต่ว่าจะทำหรือทำพอให้เสร็จ ๆ ไปเท่านั้น หรือเพียงเพราะอยากได้รางวัลหรือผลกำไร โดยที่
 จะต้องมีใจปรารถนาต่อภาวะดีงาม อันเต็มเปี่ยมสมบูรณ์ ซึ่งจุดหมายของสิ่งที่กระทำ อยากให้สิ่ง
 นั้นดำรงอยู่ในภาวะที่งดงาม ประณีต สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งเป็นคนละรูปแบบกับตัณหา ที่อยากได้
 เอาชนะเพื่อตนเอง ฉันทะเป็นความพอใจเมื่อเห็นสิ่งนั้น ๆ บรรลุเข้าสู่ความสมบูรณ์ของตัวเอง
 เป็นความรู้สึกอิ่มเอิบใจที่ทำงานหรือสิ่งใดได้สมบูรณ์ในตัวของตัวเอง พร้อมไปด้วยความรู้สึก
 แจ่มใสเบิกบาน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2541) ความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจ
 เทียมที่มีมานะนำ กับแรงจูงใจแท้ ที่มีฉันทะนำได้ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ได้สะท้อนว่า ตนมาศึกษา
 เล่าเรียนด้วยความอยากนำหรือมานะนำ เช่น อยากมีงานที่ดี หรือเรียนตามกระแสนิยมของสังคม
 ที่ให้คุณค่าต่อการเรียนต่อในระดับปริญญาตรี ทำให้รู้ถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการศึกษาต่อใน
 ระดับปริญญาตรี เพราะเห็นเป็นเพียงหน้าที่ที่ต้องทำ ผลที่เกิดขึ้นคือ เมื่อพบปัญหา หรือความ
 ยากลำบากในการเรียน ก็เกิดความเครียด ย่อท้อ หหมดกำลังใจ หรือการทำรายงานส่งอาจารย์ ก็
 จะทำเพียงเพื่อให้เสร็จ ไม่ได้ทำอย่างเต็มความสามารถ

เมื่อได้เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองในฐานะที่เป็นตัวแปรจัดกระทำ ซึ่งก็คือ
 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานแนวคิดบูรณาการทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการ
 จัดสภาพแวดล้อมเชิงสังคมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายใน โดยเน้นที่การบูรณาการ
 ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) และแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตาม
 แนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะเป็นหลัก ที่เชื่อว่ากระบวนการทางปัญญาส่งผลต่อพฤติกรรม และ
 กระบวนการทางปัญญา สามารถปรับเปลี่ยนได้ดังนั้น การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือแรงจูงใจ
 สามารถทำได้โดยการเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา

ตาราง 8 การเปรียบเทียบแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจของการได้เป็นตัวองและแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์เพื่อนำมาใช้บูรณาการให้เกิดโปรแกรมการเรียนรู้ในการวิจัยนี้

ทฤษฎีการกำหนดตนเอง Self-Determination Theory	แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ Buddhist Achievement Motivation: Chanda
องค์ประกอบความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Needs)	องค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ (Buddhism Based Excellent Achievement motivation)
การส่งเสริมความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Needs Supportive Teaching)	การส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ (Excellent Achievement Motivation)
1. การได้เป็นตัวอง (Autonomy)	1. ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน (The desire to fully accomplish the task)
1. การส่งเสริมความเป็นอิสระ (Autonomy support) - เข้าใจมุมมองของผู้เรียน ใส่ใจส่งเสริมแรงจูงใจของผู้เรียน ให้อิสระเสริมแรงจูงใจภายใน ช่วยสร้างเป้าหมายภายในกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น และสร้างความท้าทาย รวมถึงอธิบายเหตุผล สื่อสารแบบปราศจากการควบคุม และยอมรับการแสดงออกด้านลบ	1. การส่งเสริมให้เกิดความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน - ส่งเสริมให้เกิดการสำรวจและวางแผน ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ผลงานดีที่สุดในมาตรฐานของงานชิ้นนั้นไม่ใช่แค่ให้เสร็จสิ้น การกระตุ้นให้คิดถึงแรงจูงใจที่มีปัญญานำมากกว่าการคิดถึงเพียงแค่แรงจูงใจที่มีความอยากอยู่เหนือคนอื่น
2. การรับรู้ความสามารถแห่งตน (Competence)	2. ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถ (The desire to act full potential)
2. การส่งเสริมการรับรู้ความสามารถ - บอกพฤติกรรมที่คาดหวังและติดตามผล จนสำเร็จบอกเงื่อนไขความช่วยเหลือที่มอบให้ถ้าต้องการ (Structure support)	2. การส่งเสริมให้เกิดความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถ - ส่งเสริมให้สำรวจวางแผนเพื่อทำสิ่งต่างๆ ด้วยความสามารถตนเอง พัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้นไม่มุ่งแข่งขันกับผู้อื่นกระตุ้นให้ใช้ปัญญานำการกระทำมากกว่าแค่อยากชนะ

ตาราง 8 (ต่อ)

ทฤษฎีการกำหนดตนเอง Self-Determination Theory	แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ Buddhist Achievement Motivation: Chanda
3. การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness)	3. ทำในสิ่งเกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม (The desire to act for wholesome for oneself and others)
3. การส่งเสริมความเกี่ยวข้องของสัมพันธ์กับผู้อื่น - ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้และสนับสนุนให้มีอารมณ์เชิงบวกต่อการเรียนรู้ (Relatedness-support teacher)	3. การส่งเสริมให้เกิดความปรารถนาทำเพื่อเป็นประโยชน์กับตัวเองและสังคม - ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการสำรวจและวางแผนเพื่อกระทำสิ่งใดก็ตามโดยเปลี่ยนทิศทางจากความอยาก แต่ให้มุ่งประโยชน์ที่ตนเองและผู้คนรอบข้างจะได้รับ การกระตุ้นให้คิดถึงแรงจูงใจที่มีปัญญานำ มากกว่าการคิดถึงเพียงแค่แรงจูงใจที่มีความอยากอยู่เหนือคนอื่น

ผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้แบบบูรณาการนี้เพื่อเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ อันจะส่งผลเพื่อเปลี่ยนแปลงต่อตัวแปรตาม ซึ่งคือความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระดับตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ตัวได้แก่ การได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Autonomy in English communication) การรับรู้ความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Competence in English communication) และ การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Relatedness in English communication)

โดยผู้วิจัยคาดหวังว่าการจัดกระทำตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ตัวที่ได้กล่าวมานั้น จะส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งระยะเวลาในการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาอย่างมากก็จะยิ่งส่งผลให้ปรากฏชัดเจนนได้มากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 1 ภาคการศึกษา (9 สัปดาห์) โดยกิจกรรมจะถูกจัดขึ้นในวันและเวลาที่ผู้วิจัยตกลงร่วมกับกลุ่มตัวอย่าง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ซึ่งนำไปสู่การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ จำนวน 9 กิจกรรม และมีตัวอย่างกิจกรรม ดังปรากฏตามตาราง 9 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 9 โครงสร้างแผนโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
ครั้งที่ 1 ชั้นเริ่มต้น โปรแกรม ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “รู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน Getting to know one another”	มีลักษณะเป็นการสร้างให้เกิด ความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นในกลุ่ม โดยผู้สอนสร้างสัมพันธ์ภาพกับ ผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนเชื่อม สัมพันธ์กัน รวมถึงการบูรณาการ ร่วมกับการส่งเสริมการทำเพื่อ ประโยชน์ตนเองและเพื่อผู้อื่น ผ่านการทำกิจกรรม นอกจากนี้ ยังสนับสนุนด้านข้อมูลที่ เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่คาดหวัง โครงสร้างกิจกรรมทั้งหมด	-เป็นการเชื่อมสัมพันธ์และ สร้างบรรยากาศที่เป็น กันเอง ใ่วางใจเกิดการ ยอมรับซึ่งกันและกัน ภายในกลุ่มการเรียนรู้ -เป็นการพัฒนาหลักเกณฑ์ ในการร่วมโปรแกรมการ เรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน
	ความคาดหวัง ข้อตกลงเบื้องต้น วัตถุประสงค์และเป้าหมายของ การดำเนินกลุ่มให้กับผู้เรียน เพื่อให้เกิดการกระตุ้นการรับรู้ ความสามารถของตัวผู้เรียน	
ครั้งที่ 2 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “ทำความเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ”	มีลักษณะเป็นการให้ทำกิจกรรม และกระตุ้นด้วยคำถามที่ เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ โดยให้ ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มด้วยการ ช่วยกันคิดโดยอาศัยการมี ปฏิสัมพันธ์ผ่านการใช้ กระบวนการคิดตามหลักการ ร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-	- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	Pair-Share) ซึ่งคือการคิดเป็นรายบุคคล กับเพื่อนที่เป็นคู่และแลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นความหมายที่เป็นเอกฉันท์ และเป็นแนวคิดสำคัญของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	
ครั้งที่ 3 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “แยกถั่วค้นหาตัวตน”	มีลักษณะเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติการแยก เมล็ดถั่ว 5 ชนิดที่มีขนาดเล็ก ด้วยมือเปล่าโดยไม่ได้บอก เป้าหมายหรือให้ผลลัพธ์ใด ๆ ก่อนล่วงหน้าและมีการเพิ่ม เงื่อนไขใน การทำกิจกรรมนี้ขึ้น เรื่อย ๆ จำนวน 4 เงื่อนไข ที่ สถานการณ์ที่เป็นการเพิ่มและ ลดแรงจูงใจตามแนวคิดบูรณา การของการวิจัยนี้ แล้วจึง ตรวจสอบความรู้สึก ความคิด และแรงจูงใจที่เกิดขึ้น ใน สถานการณ์ที่มีคนช่วย เหตุผลที่ ยังคงทำกิจกรรมต่อไป แม้จะ ไม่ได้รางวัลจากภายนอก หรือ เหตุผลที่ที่ลึ้มเล็ก เพื่อเชื่อมโยงสู่ การมีความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วย	- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	ภาษาอังกฤษด้วยฐานคิดบูรณา การทฤษฎีตามการวิจัยครั้งนี้	
ครั้งที่ 4 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “นิทานเรื่องเต่า กับกระต่าย 4 เวอร์ชัน”	มีลักษณะเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้น ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แรงจูงใจตาม แนวพุทธศาสตร์ผ่านการเล่า นิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายที่มี ตอนจบแตกต่างกัน 4 แบบ ตาม สถานการณ์ของแรงจูงใจภายใน ของเต่ากับกระต่ายในแต่ละตอน ฝึกให้วิเคราะห์คุณลักษณะของ แรงจูงใจที่เกิดขึ้น ของตัวละคร บริบทรอบข้าง และการ ประยุกต์ใช้ในแง่ของความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษในเชิงเป้าหมายที่ เป็นประโยชน์กับเป้าหมายที่ไม่ ยั่งยืน	- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์
ครั้งที่ 5 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “ชีวิตลิขิตเอง”	มีลักษณะเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้น ให้ผู้เรียนสังเกตวิธีคิดและ แรงจูงใจและความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองของบุคคล ต้นแบบที่แตกต่างกันและตั้ง คำถามเพื่อให้เกิดการคิด ตรวจสอบเปรียบเทียบกับ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในของ ผู้เรียน โดยในกิจกรรมนี้ได้	- แนวคิดการเรียนรู้เชิง ปัญญาสังคม - แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	<p>ยกตัวอย่างการพัฒนาภาษาที่สองของคนไทยและชาวอเมริกันคนหนึ่ง ให้การฟังและวิเคราะห์เพลง “ชีวิตลิขิตเอง” เชื่อมโยงไปสู่ความตั้งใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองของบุคคลภายใต้ความหมายของแนวคิดจิตวิทยาของการได้เป็นตัวเอง</p>	
<p>ครั้งที่ 6 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “ความหมายของชีวิต”</p>	<p>มีลักษณะเป็นกิจกรรมของการให้เขียนสิ่งที่มีคุณค่าต่อกลุ่มตัวอย่างลงในกระดาษการ์ดแผ่นเล็ก 12 ชิ้น จากนั้นให้ผู้เรียนทบทวนภาพรวมแล้วจึงใช้เงื่อนไขที่เปลี่ยนไป 4 ครั้ง เพื่อให้ต้องสูญเสียการ์ดเพื่อให้คิดถึง คุณค่าที่แท้จริงของสิ่งต่างๆ ที่มีความหมายกับผู้เรียน เพื่อเชื่อมโยงความคิดมาสู่ความหมายที่แท้จริงของความพยายามในการตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของตนเอง ที่ให้ความหมายกับชีวิตนอกจากความภูมิใจของตนเองแต่ได้</p>	<p>- แนวคิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p> <p>- แนวคิดบูรณาการทฤษฎีการกำหนดตนเองและแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์</p>

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	ประโยชน์กับคนรอบข้าง และ ต้องไม่ทะนงตนจนติดกับดักของ แรงจูงใจ	
ครั้งที่ 7 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “การวางแผน ชีวิต 3 เวอร์ชัน”	มีลักษณะเป็นกิจกรรมการที่ให้ ผู้เรียนวางแผนชีวิตและอาชีพ รวมถึงให้ตั้งคำถามเกี่ยวกับ แรงจูงใจเบื้องหลัง และเป้าหมาย รวมถึงแนวทางการปฏิบัติไปสู่แผน การให้ผู้เรียนวิพากษ์แผนของ ตนเองและเพื่ออย่างมีมิตรภาพ โดยให้ผู้เรียนวางแผนไปสู่ เป้าหมายระยะกลางคือใน ช่วงเวลา 5 ปี ของตนเอง ภายใต้ เงื่อนไข 3 แบบ คือ การวางแผน ตามที่คุณเรียนตั้งใจไว้ว่าควรจะเป็น การวางแผนใหม่เมื่อแผนแรกไม่ สามารถเกิดขึ้นได้ และการ วางแผนตามความต้องการของ ตนเองจริง ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้แนวคิด ของเชิงบูรณาการ	- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์ -แนวคิดการวางแผนอาชีพ แบบ Odyssey Plan (Burnett & Evans, 2016)
ครั้งที่ 8 ชั้นสอน ระยะเวลา 120 นาที กิจกรรม “ถอดบทเรียน และนำไปใช้กับการ สื่อสารภาษาอังกฤษ ของตนเอง	มีลักษณะเป็นการสรุปถอด บทเรียนการกิจกรรมที่ผ่านมา และสรุปชี้ให้เห็นโครงสร้างของ แนวคิดความต้องการพื้นฐาน ทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการ กำหนดตนเอง และแนวคิดของ	- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	<p>แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตาม แนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ รวมถึงชี้ให้เห็นแรงจูงใจภายใน และภายนอก แนวคิดความ แตกต่างระหว่างมานะและฉันทะ ที่เป็นความปรารถนาที่มีฐาน จิตใจที่แตกต่างกันและเชื่อมโยง กับการใช้ชีวิตของผู้เรียนและ คุณค่าของความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ</p>	ตามแนวพุทธศาสตร์
ครั้งที่ 9 ชั้นยุติโปรแกรม ระยะเวลา 120 ชั่วโมง กิจกรรม “ลองทำดูเรา ทำได้”	<p>มีลักษณะเป็นกิจกรรมการฝึก ภาษาอังกฤษการบรรยายผ่าน การพูดคุยด้วยการอธิบาย ประเภทของแรงจูงใจ เพื่อเป็น การพิสูจน์เชิงประจักษ์ว่าจาก การเสริมสร้างแรงจูงใจแล้ว ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรม การสื่อสารภาษาอังกฤษได้ อย่างไร รวมถึงการทำแบบวัด ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่ สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี หลัง การทดลอง การแสดงความ</p>	<p>- แนวคิดความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ - แนวคิดบูรณาการทฤษฎี การกำหนดตนเองและ แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศ ตามแนวพุทธศาสตร์</p>

ตาราง 9 (ต่อ)

ชื่อกิจกรรม	กระบวนการโดยสังเขป	ฐานคิดทางทฤษฎี
	<p>คิดเห็นเกี่ยวกับโปรแกรมและ การนัดหมายเพื่อสัมภาษณ์ ภายหลังโปรแกรมต่อไปเป็น รายบุคคล</p>	

4.2 เครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

เครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดเพื่อใช้เป็นมาตรวัดสำหรับการประเมินระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทย มีส่วนประกอบ 2 ตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาอันประกอบด้วย เพศ และชั้นปี สาขาวิชาเอก ผลการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 8 องค์ประกอบ

โดยการสร้างแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ และการดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการสร้างเครื่องมือ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ผู้วิจัยทำการทบทวนแบบวัดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุดโดยแบบวัดที่ถูกนำมาทบทวนในเบื้องต้นมีจำนวน 9 ฉบับ รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 2 และตาราง 3 ซึ่งพบลักษณะของข้อคำถามที่เน้นสถานการณ์ภายนอก ปัจจัยภายนอก เป็นส่วนใหญ่และพบว่ามีส่วนที่เน้นบริบทภายในเชิงจิตวิทยา

1.2 ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดให้ชัดเจนซึ่งมุ่งเน้นการวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในเชิงจิตวิทยา จากนั้นจึงทำการศึกษา

เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอีกทั้ง รวมถึงตรวจสอบนิยามที่แท้จริงตามแนวคิดของ MacIntyre et al. (2001) รวมถึงบริบททางวัฒนธรรม บริบทของห้องเรียน บริบททางจิตวิทยา และบริบทเชิงปัจเจกบุคคล (Pattapong, 2010; กำไลทิพย์ ปัตตะพงค์, 2558) ซึ่งได้เสนอว่าปัจจัยเชิงจิตวิทยาและสังคมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษานิยามของความตั้งใจและแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) รวมถึงแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) มีความสอดคล้องกัน จากนั้นจึงกำหนดเป็นนิยามปฏิบัติการและนำมาสู่การพัฒนาแบบวัด ซึ่งจากการศึกษาพบว่า มีแบบวัดของ Ma (2009) และ (Kyoko, 2012) ซึ่งปรากฏในตาราง 3 ซึ่งได้พัฒนาแบบวัดเพื่อวัดแรงจูงใจต่อการสื่อสารและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทของประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของข้อคำถามของแบบวัดดังกล่าวนี้มาพัฒนาขึ้นเป็นแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และพัฒนาให้มีความสอดคล้องกับบริบทสังคมไทย

1.3 พัฒนางค์ประกอบจากการสังเคราะห์แบบวัดที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวัดในการวิจัยครั้งนี้ พร้อมกับพัฒนานิยามเชิงปฏิบัติการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวัด แล้วจึงนำองค์ประกอบเหล่านั้นมาจัดทำร่างของแบบวัด จากนั้นนำเสนอวัตถุประสงค์การวัด นิยามเชิงปฏิบัติการ และร่างแบบวัดเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเชิงเนื้อหา ภาษา ความถูกต้อง ผู้วิจัยได้ดัดแปลงแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ จากแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตามฐานแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองของ Ma (2009) และ Kyoko (2012) โดยพัฒนาแบบวัดบนฐานของทฤษฎีการกำหนดตนเอง ซึ่งมีโครงสร้างโมเดลที่สอดคล้องกับโปรแกรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา ซึ่งประกอบไปด้วย ความอิสระ การรับรู้ความสามารถ และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงถูกเลือกสรรมาเพื่อปรับปรุงและนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้

สำหรับแบบวัดของ Ma (2009) และ Kyoko (2012) ผู้วิจัยได้ดัดแปลงให้เป็นบริบทของการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเปลี่ยนแปลงจากคำว่า “task ภาระงาน” เป็นที่เกี่ยวข้องกับบริบทการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่คำว่า การสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน บนฐานการวัดตามโมเดลของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Needs) ตามแนวคิดการกำหนดตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความอิสระในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 12 ข้อ 2) ด้านการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 12 ข้อ และ 3) ด้านการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์

กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 12 ข้อ รวม 36 ข้อ ด้านละ 12 ข้อ ครอบคลุมความตั้งใจในการสื่อสารผ่านทักษะการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ตามลำดับ โดยแบบวัดมีลักษณะเป็นมาตรวัดเดิมได้ ถูกปรับจากมาตรประเมินค่า 7 ระดับ เป็น 5 ระดับ โดยพิจารณาความเห็นต่อข้อความที่กำหนด ได้แก่ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง, 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย, 3 หมายถึง ปานกลาง, 4 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย, และ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.4 นำวัดอุปสงค์การวัด นิยามปฏิบัติการและแบบวัดที่ปรับแก้แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามในแต่ละด้านเป็นรายข้อ และปรับแก้แบบวัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5 วิเคราะห์คะแนนความสอดคล้องของแบบวัดกับนิยามปฏิบัติการ (Index of Consistency : IOC) และปรับปรุงข้อคำถามให้มีความเหมาะสมตามข้อเสนอแนะที่ได้รับ หรือพิจารณาตัดข้อคำถามนั้นออก ตามเกณฑ์คือมีระดับคะแนนมากกว่า 0.5

1.6 นำแบบวัดไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่สอง จำนวน 120 คน ได้แก่ นักศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ แล้วจึงนำผลการทดลองดังกล่าวมาหาอำนาจจำแนกเพื่อตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัด และวิเคราะห์ความสอดคล้องข้อคำถามรายข้อกับคะแนนรวมของแบบวัดทั้งฉบับ (Collected item-total correlation : CITC)

1.7 คำนวณความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับโดยใช้วิธีการคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach, 1970)

1.8 ปรับข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

โดยเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งมีตัวอย่างของเครื่องมือวัด รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **ข้อมูลส่วนบุคคล** เป็นส่วนที่ใช้ในการสอบถามข้อมูล เพศ อายุ วิชาเอก ผลการเรียนโดยรวม ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบวัด โดยมีตัวอย่างดังตาราง 10

ตาราง 10 ตัวอย่างแบบวัดด้านข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ ชาย หญิง สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา สาขาวิชาดนตรีศึกษา

2. แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือวัดที่พัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยจากแนวคิดแบบวัดดังกล่าวข้างต้น แบ่งออกเป็น 2 บริบทคือใน ห้องเรียน และนอกห้องเรียน แต่ละบริบทประกอบด้วย 4 ประเด็นย่อยที่เป็นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน โดยแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีคำอธิบายดังนี้ โดยมีตัวอย่างดังภาพประกอบที่ 8

คำอธิบาย ขอให้นักศึกษาพิจารณาภารกิจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ และพิจารณาความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อภารกิจดังกล่าวให้ตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาให้มากที่สุด

ข้อ	ข้อคำถามเพื่อประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นภายใน	ระดับความเห็นด้วย				
		1	2	3	4	5
ด้านย่อยการรับรู้ความอิสระในการฟังภาษาอังกฤษ						
**	ฉันเชื่อว่าฉันมีทางเลือกในการฟังภาษาอังกฤษ					
**	ฉันฟังภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะฟัง					
ด้านย่อยการเกี่ยวข้องกับผู้อื่นในการเขียนภาษาอังกฤษ						
**	การเขียนภาษาอังกฤษสร้างมิตรภาพกับผู้ที่ฉันได้ตอบด้วย					
**	ฉันอยากที่จะเขียนได้ตอบกับผู้ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วย					
	อีกในอนาคต					

ภาพประกอบ 10 ตัวอย่างคำถามเพื่อวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

2. แนวทางการเก็บรวบรวมข้อมูลของเครื่องมือวัด ผู้วิจัยได้ดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งเครื่องแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยประสานงานกับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อดำเนินการจัดทำหนังสือเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลถึงผู้บริหารของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ในฐานะพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดซึ่งคือแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี และหนังสือเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมเพื่อเก็บข้อมูลวิจัยในฐานะพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อทดสอบประสิทธิภาพของโปรแกรมการจัดการ

2.2 นำหนังสือขออนุญาตส่งมอบให้กับวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จากนั้นนำแบบวัดฉบับสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพื่อการพัฒนาเครื่องมือวัดไปมอบเพื่อเก็บข้อมูล และโดยทุกกระบวนการจะมีการนัดหมายวันเวลารวมถึงวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้วิจัย

2.3 นำแบบวัดฉบับที่พัฒนาขึ้นแล้วพร้อมหนังสือขออนุญาตไปขออนุญาตเก็บข้อมูลกับผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และนัดหมายวันเวลาเพื่อเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

2.4 หลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมแล้ว ได้มีการเก็บข้อมูลกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทองอีกครั้งหนึ่งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อเป็นการทดสอบประสิทธิภาพของตัวแปรจัดกระทำ

3. เกณฑ์การแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้พัฒนาเกณฑ์การแปลความหมายของช่วงคะแนนของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับมาก ระดับปานกลาง และระดับน้อย ความกว้างของอันตรภาคชั้นของค่าเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 39.67 ซึ่งค่ามาจากการคำนวณโดยการใช้สมการในการคำนวณ คือ $\frac{\text{ค่าข้อมูลสูงสุด} - \text{ค่าข้อมูลต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$ เพื่อช่วยในการแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากแบบวัด (Peers, 2006) ซึ่งในชุดข้อมูลระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาในพื้นที่วิจัยทั้งหมดพบว่า มีคะแนนน้อยที่สุดคือ 58 คะแนน และคะแนนสูงสุด 177 คะแนน

จากนั้นจึงนำผลคะแนนที่ได้มาจัดเป็น 3 ช่วงคะแนนเพื่อประเมินระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 58.00 – 97.67 คือ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 97.68 – 135.35 คือ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 135.36 – 177.00 คือ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับมาก

5. วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดลองด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ออกแบบวิธีดำเนินการทดลองออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะก่อนทดลอง และระยะการทดลอง มีรายละเอียด ดังนี้

ช่วงที่ 1 ระยะก่อนทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเตรียมความพร้อมก่อนที่จะมีการทดลอง โดยมีการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือให้เข้าทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างและดำเนินการเพื่อขออนุญาตทำวิจัยในมนุษย์ เอกสารเลขที่ SWUEC-G 134/2565

2. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากผู้บริหารและสาขาวิชาภาษาอังกฤษของวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง โดยชี้แจงในเรื่องการวิจัยในครั้งนี้ และแจ้งระยะเวลาในการจัดโปรแกรม 1 ภาคการศึกษาพร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

3. ผู้วิจัยได้เข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งมอบใบเอกสารชี้แจงอาสาสมัครผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยโดยการตอบแบบสอบถามและการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย (Information sheet) เพื่อชี้แจงข้อมูลเกี่ยวกับผู้วิจัยและรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย พร้อมทั้งมอบใบเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย (Participant information sheet) และหนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Informed Consent Form) แก่กลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัยว่าข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับ ถ้าผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดความรู้สึกถึงผลกระทบทางกายหรือจิตใจให้ไม่สบายจากการเข้าร่วมการวิจัย ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบแบบวัดและถอนตัวจากการวิจัยได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล และการถอนตัวออกจากการวิจัยจะไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียนหรือต่อความสัมพันธ์กับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยคนอื่น

4. ผู้วิจัยได้ให้อาสาสมัครในระยะก่อนทดลองจำนวน 60 คน ทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ จากนั้นจึงได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนตั้งแต่อันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา จำนวน 19 คน และคนสุดท้ายจากอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 จำนวน 1 คน รวมเป็น 20 คน เป็นกลุ่มทดลองที่จะได้เข้าร่วมโปรแกรม และคัดเลือกจากอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 เป็นต้นไป จำนวน 20 คน เพื่อเป็นกลุ่มควบคุมสำหรับเก็บข้อมูลจากแบบวัดในระยะหลังทดลองเพื่อนำข้อมูลมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่ม

ควบคุม ซึ่งในการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั้นกลุ่มทดลองจะได้รับโปรแกรมตามขั้นตอนต่าง ๆ โดยใช้เวลานอกเหนือเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนตามปกติ ในขณะที่กลุ่มควบคุมและนักศึกษาที่เหลือจะได้รับเฉพาะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามปกติของวิทยาลัย เมื่อกลุ่มทดลองเข้าร่วมโปรแกรมเสร็จสิ้น จึงดำเนินการจัดโปรแกรมดังกล่าวอีกครั้งให้กับกลุ่มควบคุมในภายหลัง

5. ผู้วิจัยดำเนินการวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาสาสมัครทุกคนเพื่อใช้คะแนนในการจำแนกเป็นเกณฑ์คัดเข้า รวมถึงการอาสาเข้าร่วมโครงการวิจัย และคะแนนจากแบบวัดในระยะก่อนทดลอง (Pretest) จะถูกใช้เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการสังเกตความเปลี่ยนแปลงของกระบวนการทางปัญญาที่เกิดขึ้นก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยเปรียบเทียบกับระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจากการวัดหลังทดลอง (Posttest)

ช่วงที่ 2 ระยะดำเนินการทดลอง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การจัดโปรแกรมการเรียนรู้แบบบูรณาการเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษโดยมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระดับตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ตัว ได้แก่ การได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Autonomy in English communication) การรับรู้ความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Competence in English communication) และ การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Relatedness in English communication) เพื่อให้ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งระยะเวลาในการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญายิ่งมากก็จะมีส่งผลให้ปรากฏชัดเจนได้มากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เวลาในการจัดกิจกรรม 1 ภาคการศึกษา ระยะเวลา 9 สัปดาห์ โดยกิจกรรมจะถูกจัดขึ้นในวันและเวลาที่ผู้วิจัยตกลงร่วมกับกลุ่มตัวอย่าง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

6. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นของการศึกษา ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยพยายามเน้นย้ำให้กลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจและตั้งใจในการทำแบบวัด สำหรับการจัดกระทำข้อมูล ภายหลังได้รับแบบวัดคืนจากกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนทดลอง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบและเลือกเฉพาะแบบวัดทั้งหมดซึ่งมีความสมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

ด้วยการใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปทางสถิติ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แจกแบบวัดจำนวนรวมทั้งสิ้น 60 ฉบับ ตามจำนวนนักศึกษาทั้งหมดและได้รับคืนมาครบทุกฉบับอย่างสมบูรณ์

5.2 ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสนองสมมติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: SD) ของข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างก่อนทดลอง และของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบวัดในช่วงก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นจึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่มด้วยคะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ จากคะแนนรวมเฉลี่ยของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ใช้การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบระดับคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษโดยเปรียบเทียบ ความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษากลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติ Wilcoxon matched pairs signed rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังได้เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง และหลังทดลอง ด้วยสถิติ Mann-Whitney Test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยเช่นกัน

3.3 การวิจัยระยะที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews)

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอการวิจัยในระยะที่ 2 ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยด้วยการใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interviews) กับกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมในการวิจัยระยะที่ 1 ผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างมาร่วมกันสะท้อนผลว่าเกิดผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ประสพการณ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมเป็นอย่างไร การสะท้อนความรู้สึกต่อโปรแกรมและการสะท้อนการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดโปรแกรมเป็นอย่างไร เพื่อให้ทราบถึงผลการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยมีรายละเอียดของแบบแผนการวิจัย ดังนี้

1 พื้นที่ในการวิจัยเลือกอย่างเฉพาะเจาะจง

- 2 การเลือกผู้ให้ข้อมูล
- 3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
- 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 5 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล
7. การพิทักษ์สิทธิและจรรยาบรรณในการวิจัย

โดยแต่ละข้อในแบบแผนงานวิจัยนั้น มีรายละเอียดที่สามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. พื้นที่ในการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกพื้นที่การวิจัยคือวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทองซึ่งเป็นการเลือกเฉพาะเจาะจง เนื่องจากเป็นพื้นที่วิจัยในระยะที่หนึ่งซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอยู่ในบริบทสภาพแวดล้อมการเรียนภาษาอังกฤษ ณ สถานศึกษาแห่งนี้ ที่เป็นสถาบันการศึกษาด้านวัฒนธรรม มีที่ตั้งอยู่ในอำเภอเมือง ในจังหวัดภาคกลาง มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีด้านการเป็นครูนาฏศิลป์และครูดนตรี โดยมีการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร

2. การเลือกผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) คือกลุ่มนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีจำนวน ทั้งสิ้นกลุ่มละ 20 คนจากการวิจัยระยะที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ ซึ่งจะได้รับ การเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์โดยนักศึกษานิติให้สัมภาษณ์ ซึ่งสำหรับกลุ่มทดลองจะ สัมภาษณ์หลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมครั้งสุดท้ายสิ้นสุดลง โดยผู้ให้ข้อมูลหลักจะต้องเป็น นักศึกษาผู้ซึ่งเข้าร่วมโปรแกรมครบทุกครั้งคือทั้ง 9 ครั้ง ด้วยคำถามสัมภาษณ์ทุกคำถาม ในขณะที่ กลุ่มควบคุมที่จะถูกสัมภาษณ์ในคำถามเปิดการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาประสบการณ์ของความ ตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ถูกพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย ด้วยการอาศัยกรอบแนวคิดเชิงบูรณาการ ทฤษฎีการวิจัยเพื่อเป็นกรอบในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยกำหนดคำถามหลัก(Central research question) ทำให้ได้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับกรณีศึกษา ประกอบด้วยคำถามแบบกึ่งโครงสร้าง ในการสัมภาษณ์กรณีศึกษา 3 ข้อ ได้แก่ 1) ช่วยเล่าประสบการณ์ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาให้ฟังหน่อย 2) นักศึกษาคิดว่าภาษาอังกฤษสำคัญกับนักศึกษาอย่างไร และ 3) อะไร เป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จากนั้นจึงกำหนดคำถามย่อย (Sub

question) อื่น ๆ เพื่อสืบหาข้อมูลที่สะท้อนคำตอบที่เป็นรูปธรรมชัดเจน มีเหตุผลเชิงวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นคำถามชักใช้ (Probing question) โดยคำถามย่อยจะแบ่งเป็นคำถามย่อยจากมุมมองบุคคลภายนอกกลุ่มผู้ให้ข้อมูล (Etic sub question) คือคำถามที่ใช้ถามในฐานะผู้ที่ไม่มีความประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษาโดยตรง และ คำถามย่อยจากมุมมองบุคคลภายในในกลุ่มผู้ให้ข้อมูล (Emic sub question) เป็นลักษณะการถามคำถามย่อยที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษาโดยตรง ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้คำถามย่อยในฐานะเป็นมุมมองจากบุคคลภายในในกลุ่มผู้ให้ข้อมูล (Emic sub question) โดยข้อคำถามถูกตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตวิทยา ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาและด้านการผลิตครุฑนาฏศิลป์และดนตรี และได้ปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำ ก่อนการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาผลงานการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนแล้วจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก ในการสัมภาษณ์ด้วยคำถามแบบกึ่งโครงสร้างนั้นผู้วิจัยได้เตรียมชุดคำถามชักใช้ (Probing questions) นอกเหนือจากคำถามหลัก 3 ข้อ เพื่อให้ได้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เป็นประสบการณ์ของนักศึกษา สิ่งที่เกิดขึ้นก่อนเข้าร่วมสัมภาษณ์และความคาดหวังที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบสมบูรณ์ที่สุด

ประเด็นคำถามที่ใช้ในการวิจัย

คำถามเปิดการสัมภาษณ์สำหรับสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะใช้คำถามสัมภาษณ์เพื่อสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวเบื้องต้นของนักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี รายละเอียดดังตาราง 11

ตาราง 11 คำถามช่วงเปิดการสัมภาษณ์สำหรับสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชักใช้
1. เพื่อทำความรู้จัก คุ้นเคยกับนักศึกษา	1. ขอให้นักศึกษาช่วยแนะนำตัว ระบุ สาขาวิชาเอก บอกอายุ ชื่อเล่น เป็น	5.1 นักศึกษาเคยสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่ใดบ้าง
2. เพื่อศึกษา ประสบการณ์ของ ความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา	2. นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษบ่อยขนาด ไหน 3. นักศึกษาคิดว่าภาษาอังกฤษสำคัญ กับนักศึกษาอย่างไร 4. นักศึกษาเคยไปต่างประเทศไหม	5.2 การสื่อสารภาษาอังกฤษสังคมไทย ของนักศึกษาเป็นอย่างไร 5.3 ขอให้ให้นักศึกษาเล่าประสบการณ์ การสื่อสารภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศ 5.4 ขอให้ให้นักศึกษาเล่าประสบการณ์ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับ

ตาราง 11 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชักใช้
	ประเทศไทยบ้าง	ชาวต่างชาติ
	5. ขอให้นักศึกษาช่วยเล่าประสบการณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ฟังหน่อย	5.5 เพราะเหตุใดนักศึกษาถึงเลือกสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ
	6. นักศึกษาคิดว่าบุคลิกภาพของตนเองมีผลกระทบต่อ การสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างไร	5.6 นักศึกษามีความรู้สึกอย่างไรขณะที่สื่อสารภาษาอังกฤษ
	7. อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	5.7 การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาสนุกอย่างไร
		5.8 การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่สนุกอย่างไร

คำถามหลักสำหรับกลุ่มทดลอง

คำถามหลักเพื่อการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ และคุณลักษณะของความตั้งใจในแต่ละองค์ประกอบที่เปลี่ยนแปลงไป กลุ่มเป้าหมายสำหรับการสัมภาษณ์ในช่วงนี้คือนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 20 คน ที่เข้าร่วมโปรแกรมครบทั้ง 9 ครั้ง และสมัครใจเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) โดยมีระยะเวลาสัมภาษณ์ ต่อ 1 คน ประมาณ 30 นาที – 1 ชั่วโมง รายละเอียดข้อคำถามสัมภาษณ์ดังปรากฏในตาราง 12

ตาราง 12 คำถามหลักสำหรับกลุ่มทดลอง

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชักใช้
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโดยภาพรวม	- ขอให้นักศึกษอธิบายว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวมเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร	- ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้ นักศึกษามีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหน เพราะอะไร

ตาราง 12 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชี้กั้
		<ul style="list-style-type: none"> - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโดยภาพรวม ด้านการได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	<p>1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้อแล้วความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร</p> <p>2.นักศึกษาเชื่อว่ามีความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษามีความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้อแล้วความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้อ
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้านการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	<p>1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้อแล้วนักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร</p> <p>2.นักศึกษาเชื่อว่าตนเองรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนหรือไม่อย่างไร</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้อนักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วนักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้อ

ตาราง 12 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชักใช้
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้านการเชื่อมสัมพันธ์	1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วนักศึกษาเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษของเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร	- ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษามีการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้อาจเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษา
กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	2.นักศึกษาเชื่อว่าตนเองเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนหรือไม่อย่างไร	อังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้นี้
เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษตามแนวคิดแรงจูงใจไปความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์	1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกลอยากสื่อสารภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดไปอย่างไร 2.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกลอยากสื่อสารภาษาอังกฤษให้เต็มความสามารถที่สุดไปอย่างไร 3.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความอยากรู้สื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ของตนเองและคนอื่นไปอย่างไร	- ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเป้าหมายอะไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนี้นักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเป้าหมายอะไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้นี้

ตาราง 12 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามชักใช้
	4.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่า หลังจากเข้าร่วมโปรแกรม นักศึกษาสามารถจำแนก ความอยากสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อมุ่งอยู่เหนือ คนอื่น(มานะ) หรือเพื่อมุ่งทำ เพราะความชอบ (ฉันทะ) ได้ อย่างไร	

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิคหลายแบบ เนื่องจากการศึกษารายกรณีเป็นการศึกษาเพื่ออธิบายสิ่งที่ศึกษาอย่างสมบูรณ์ชัดเจน ดังนั้นการได้ข้อมูลที่หลากหลายจึงเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้นจึงต้องอาศัยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลากหลายวิธีและหลากหลายแหล่ง ซึ่งได้แก่ การสัมภาษณ์เจาะลึก การศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายกรณีศึกษา อันได้แก่ ผลการเรียน รายงานพฤติกรรมกรเรียน ซึ่งมีทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยในการศึกษาจะมีการจดบันทึกและเรียบเรียงใหม่ด้วยวิธี โดยผู้วิจัยแบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

4.1 ช่วงเปิดการสัมภาษณ์สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ในช่วงเปิดการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะแนะนำชื่อผู้สัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลหลัก การอธิบายถึงเหตุผลของการการวิจัยเพื่อศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งแจ้งกระบวนการว่าจะมีการถามคำถามเพื่อให้นักศึกษาให้ข้อมูลโดยอาจมีการขออนุญาตการจดบันทึกและนักศึกษามีสิทธิที่จะตอบหรือไม่ตอบก็ได้ และเป็นการถามคำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลส่วนบุคคล และประสบการณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และสาเหตุของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่สมัครใจให้สัมภาษณ์ หากกลุ่มควบคุมให้สัมภาษณ์ส่วนนี้เสร็จสิ้นแล้วจะไปสู่ช่วงปิดสัมภาษณ์ ในขณะที่กลุ่มทดลองถูกสัมภาษณ์ต่อจนครบทุกประเด็น

4.2 ช่วงสัมภาษณ์ผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยตามคำถามหลัก คำถามซ้ำ คำถามเพื่อค้นหาคำอธิบายต่อจากผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่อยู่บนฐานคิดของการบูรณาการทฤษฎี โดยจะสัมภาษณ์เฉพาะกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมทั้ง 9 ครั้ง

4.3 ช่วงปิดการสัมภาษณ์

กล่าวขอบคุณและเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม

5. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการสรุปการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล ซึ่งในระหว่างการสัมภาษณ์จะมีการจดบันทึกโดยผู้วิจัยในรูปแบบบันทึกการสัมภาษณ์ด้วยวิธีการถอดคำพูดแบบปรับแต่ง (Edited transcription) เพื่อให้สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น จากนั้นจึงใช้กรอบการวิเคราะห์แบบจำแนกชนิดข้อมูล (Typological analysis) ซึ่งมีด้วยกัน 4 ขั้นตอน (Ayres & Knafli, 2008) โดยในขั้นที่ 1 ได้กำหนดกรอบของข้อมูล (Domain) ในการจำแนกคำตอบที่เกิดขึ้นจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา โดยกำหนดคำหลักไว้ 2 กลุ่มข้อมูล คือ 1) ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา และ 2) เหตุผลที่ตั้งใจสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในขั้นที่ 2 ผู้วิจัยทบทวนคำให้สัมภาษณ์และเอกสารการเรียนของนักศึกษาและพบว่ามียุทธศาสตร์ที่สัมพันธ์กันและมีส่วนที่แตกต่างกัน มีการทวนซ้ำในคำให้สัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทุกคนและผู้วิจัยจะให้รหัสของข้อความจากคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง และจึงดำเนินการในขั้นที่ 3 ซึ่งคือการตรวจสอบรูปแบบกลุ่มคำตอบที่สัมพันธ์กับคำหลัก และในขั้นที่ 4 ผู้วิจัยนำรูปแบบที่เหมือนและแตกต่างกันมาจัดประเภทและเปรียบเทียบกับการจำแนกข้อมูลในขั้นแรก โดย Ayres and Knafli (2008) เสนอว่า การวิเคราะห์ข้อมูลแบบจำแนกควรสะท้อนความสัมพันธ์ของข้อมูลว่าสัมพันธ์กันอย่างไร จากนั้นผลการวิเคราะห์ในขั้นนี้จะถูกนำไปเปรียบเทียบกับแนวคิดของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้เพื่อเป็นกรอบคร่าว ๆ ในการศึกษา

ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์และสรุปประเด็นด้วยการใช้โปรแกรม ATLAS.ti เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการรวบรวมเอกสารสัมภาษณ์ของนักศึกษา

การเข้ารหัส (Codification) การตีความ (Interpretation) ของแต่ละคำตอบ การจัดกลุ่มรหัส (Group of Code) และการเพิ่มรหัสหากมีคำตอบที่มีความแตกต่าง รวมถึงการหาความสัมพันธ์ของกลุ่มรหัส หรือกลุ่มคำตอบ เพื่อหารูปแบบและโครงสร้างของคำตอบทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งเสริมหรือปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

6. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลโดยอาศัยการตรวจสอบ 2 วิธี ได้แก่ 1) การตรวจสอบด้วยวิธีการสามเส้า (Triangulation) และ 2) การให้สมาชิกตรวจสอบข้อมูล (Member checking) โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบด้วยวิธีการสามเส้า (Triangulation) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลด้วยวิธีการตรวจสอบแบบสามเส้า โดยให้การเก็บรวบรวมข้อมูลมากกว่า 1 วิธี ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึก เอกสารหลักฐานการเรียนรู้ในระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ การสังเกตแบบมีส่วนร่วมขณะเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการที่หลากหลายนี้ มาตรวจสอบความถูกต้องที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และใช้แหล่งข้อมูลมากกว่า 1 แหล่ง ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลทั้งจากผู้ร่วมวิจัย สมาชิกในชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยผู้วิจัยดำเนินการสอบถามและสัมภาษณ์

2. การให้สมาชิกตรวจสอบข้อมูล (Member checking) การให้สมาชิกและผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบในขณะที่ให้ข้อมูล โดยผู้วิจัยทำการสะท้อนผลของข้อมูลไปยังผู้ร่วมวิจัย

7. การพิทักษ์สิทธิและจรรยาบรรณในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการเก็บข้อมูลกับนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ซึ่งเป็นภาคทดลองในมนุษย์ ดังนั้น เพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย ผู้วิจัยได้รับการอนุมัติโครงการวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ของสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เอกสารเลขที่ SWUEC-G 134/2565 และจะดำเนินการจัดทำหนังสือยินยอมการเข้าร่วมโครงการที่ต้องลงนามโดยนักศึกษาพร้อมพยานบุคคล พร้อมอธิบายกระบวนการวิจัยให้นักศึกษาทุกคนทราบ เพื่อให้แน่ใจว่านักศึกษาเข้าใจจริง นักศึกษาสามารถบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยได้ทุกเมื่อที่ต้องการ แม้ว่าโครงการจะยังคงดำเนินอยู่ ผู้วิจัยจะบอกกับนักศึกษาว่าการออกจากขั้นตอนการวิจัยกลางคันจะไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนหรือด้านอื่นๆ ของนักศึกษาในการเรียนในวิทยาลัย สิ่งสำคัญคือจะมีการแจ้งนักศึกษาว่าข้อมูลทุก

อย่างของนักศึกษาจะเป็นความลับ โดยการนำเสนอข้อมูลในการวิจัยจะเป็นการนำเสนอข้อมูลโดยรวม จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลรายบุคคล ภายหลังเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัย นักศึกษาในกลุ่มควบคุมจะได้รับโปรแกรมการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่นเดียวกับกับนักศึกษาในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) การนำเสนอผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอเป็น 2 ส่วน ตามระยะของการวิจัย ซึ่งแต่ละระยะประกอบด้วย

ระยะที่ 1 การสร้างเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 2 การศึกษาประสบการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระหว่างการเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

—	แทน	ค่าเฉลี่ย
X	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SD	แทน	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
N	แทน	หลัง > ก่อน
a.	แทน	ก่อน > หลัง
b.	แทน	ก่อน = หลัง
c.	แทน	

การนำเสนอผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ตามระยะการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อดำเนินการศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อสร้างเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

สำหรับการวิจัยระยะที่ 1 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยผลการวิจัยในระยะนี้มีขึ้นเพื่อใช้ในเป็นคำตอบสำหรับวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยมีสมมติฐาน 2 ประเด็น ได้แก่ 1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และ 2. กลุ่มตัวอย่าง

ที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

โดยการตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 และการทดสอบสมมติฐานดังกล่าวแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินพัฒนาเครื่องมือ 2 เครื่องมือเพื่อใช้ในการหาคำตอบการวิจัยระยะที่ 1 ซึ่งได้แก่ 1) การพัฒนาแผนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ 2) การพัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งผลการใช้เครื่องมือทั้งสองเครื่องมือนั้น ทำให้ได้คำตอบการวิจัยระยะที่ 1 ซึ่งเป็นผลการวิจัยเชิงปริมาณ โดยสามารถนำเสนอได้ดังนี้

1.1 การสร้างโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในการสร้างโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามแนวทางและกระบวนการที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 วิธีการวิจัย หัวข้อที่ 3.2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งหนึ่งในเครื่องมือการวิจัยในหัวข้อดังกล่าว คือ ชุดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยชุดโปรแกรมนี้ผู้วิจัยได้มอบให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินดัชนีความสอดคล้อง สำหรับผลการประเมินคุณภาพของโปรแกรมการเรียนรู้ดังกล่าวตามดัชนีความสอดคล้อง ผู้วิจัยได้ประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองเป็นภาษาอังกฤษด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง หรือ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยจากการประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษกับเนื้อหาของโปรแกรมหาดังกล่าว โดยได้รับความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 คน ซึ่งได้ประเมินผลตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 13 ผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ

องค์ประกอบเพื่อการพิจารณา	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	ค่า IOC
	1	2	3	4	
1. วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับนักศึกษา	1	1	1	1	1.00
2. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับนักศึกษา	1	1	1	1	1.00
3. การจัดเรียงลำดับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1.00
4. กิจกรรมการเรียนรู้เอื้อให้นักศึกษามีส่วนร่วม	1	1	1	1	1.00
5. บรรยากาศการเข้าร่วมกิจกรรมที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้	1	1	1	1	1.00
6. ระยะเวลา/ช่วงเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1.00
7. สถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1.00
8. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1.00
9. สื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1.00
10. เอกสารประกอบการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1.00
11. ความเหมาะสมของวิทยากรผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1.00
12. ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ที่อยู่ในระดับที่เหมาะสม มีค่า IOC ที่สูงกว่า .50 ทุกข้อ ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องขององค์ประกอบของโปรแกรมทุกองค์ประกอบอยู่ที่ 1.00 แสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้นนี้มีความตรงเชิงเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้พัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้

อย่างไรก็ตามผู้ทรงคุณวุฒิได้มีข้อเสนอแนะต่อการปรับปรุงแผนโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้โปรแกรมการเรียนรู้สมบูรณ์และเหมาะสมยิ่งขึ้น ดังนี้

ตาราง 14 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อโปรแกรมการเรียนรู้

องค์ประกอบ เพื่อการพิจารณา	ข้อเสนอแนะ
	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 “ครั้งที่ 3 อาจจะเป็นศิลปินไทยที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษแล้วพยายามจนเก่งได้เพื่อเป็นแรงบันดาลใจ เช่นศิลปินโฆษณาเมื่อหลายปีก่อนที่ผู้หญิงอายุที่จะสื่อสารภาษา อังกฤษแต่ก็ถึงคุณยายชายพวงกุญแจล้าสื่อสารกับนักท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ”
2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักศึกษา	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 “อาจเพิ่มคำถามคั่นเวลาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา อังกฤษมาไว้ให้ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เช่น มีเรื่องราวภาษาอังกฤษสนุก ๆ และง่าย ๆ ให้ลองอ่านหรือค้นหาศัพท์มาเติม”
	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4 “ควรมีกิจกรรมที่ได้ทบทวนเกี่ยวกับองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องเช่น ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แนวคิดพุทธศาสตร์ หรือแนวคิดการกำหนดตนเอง”
10. เอกสารประกอบการจัดกิจกรรม	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4 “อาจมีการพัฒนาใบงานหรือเอกสารประกอบที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สำคัญ มีการนำเอาสื่อที่หลากหลายประกอบการอธิบายบางเรื่องที่เป็นนามธรรม และทันสมัยเข้ามาอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้”

จากข้อเสนอแนะดังกล่าวของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงและเพิ่มเติมกิจกรรมและเนื้อหาของแผนโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้ง 9 ครั้ง อย่างเหมาะสมต่อไป

1.2 การสร้างเครื่องมือวัดและตรวจสอบเครื่องมือวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

เครื่องมือซึ่งเป็นแบบวัดสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นตามแนวคิดการบูรณาการแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองและแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะมาใช้ โดยปรับให้มีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. **ศึกษานิยาม แนวคิดทฤษฎีจากตำราเอกสาร รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้ข้อมูลมากำหนดนิยามปฏิบัติการ (Operation definition) เมื่อพิจารณาจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษขึ้นมาจากการดัดแปลง แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตามฐานแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองของ (Ma, 2009) และ Kyoko (2012) โดยพัฒนาแบบวัดบนฐานของทฤษฎีการกำหนดตนเอง ซึ่งมีโครงสร้างโมเดลและฐานคิดที่สอดคล้องกับโปรแกรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แนวคิดความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา ซึ่งประกอบไปด้วย ความอิสระ การรับรู้ความสามารถ และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงถูกเลือกสรรมาเพื่อปรับปรุงและนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้**

2. **กำหนดนิยามและกรอบโครงสร้างตัวแปรที่ต้องการวัดและจัดทำร่างแบบสอบถาม** โดยสำหรับแบบวัดของ Ma (2009) และ Kyoko (2012) ผู้วิจัยได้ดัดแปลงให้เป็นบริบทของการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเปลี่ยนแปลงจากคำว่า “task ภาระงาน” เป็นที่เกี่ยวข้องกับบริบทการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำว่า การสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน บนฐานการวัดตามโมเดลของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Needs) ตามแนวคิดการกำหนดตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความอิสระในการฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 12 ข้อ 2) ด้านการรับรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่านเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ จำนวน 12 ข้อ และ 3) ด้านการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่นด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ จำนวน 12 ข้อ รวมทั้งสิ้น 36 ข้อ คิดเป็นด้านละ 12 ข้อ ตามกรอบแนวคิดของทฤษฎีการตอบสนองความต้องการ แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตรวัดที่ถูกปรับจากมาตรประเมินค่า 7 ระดับ เป็น 5 ระดับ โดยพิจารณาความเห็นต่อข้อความที่กำหนด ได้แก่ 1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2) ค่อนข้างไม่เห็นด้วย 3) ปานกลาง 4) ค่อนข้างเห็นด้วย 5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. **ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ทั้งในด้านความถูกต้อง ความครอบคลุมของเนื้อหา รวมไปถึงความเหมาะสมของข้อมูลและคำถามที่สร้างขึ้น โดยนำแบบวัดดังกล่าวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการในแต่ละตัวแปร รวมถึงขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยผู้วิจัยได้เลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนี IOC (Item Object Congruence) ที่มีค่าสูงกว่า 0.50 จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเป้าหมายของสิ่งที่ต้องการจะวัด (Rovinelli & Hambleton, 1976) เพื่อนำไปใช้ทดลองและคัดเลือกข้อวัดที่มีค่าดัชนี IOC น้อยกว่า 0.50 ออกหรือปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีรายละเอียดตามตารางด้านล่างนี้**

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี IOC ของมาตรวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ความคิดเห็น				ค่า IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่				
		1	2	3	4	
1	ฉันเชื่อว่าฉันมีทางเลือกในการฟังภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
2	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉันที่จะฟังภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
3	ฉันฟังภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะฟัง	1	1	1	1	1.00
4	ฉันเชื่อว่าฉันมีทางเลือกในการพูดภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
5	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉันที่จะพูดภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
6	ฉันพูดภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะพูด	1	1	1	1	1.00
7	ฉันเชื่อว่าฉันมีทางเลือกในการอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
8	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉันที่จะอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
9	ฉันอ่านภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะอ่าน	1	1	1	1	1.00
10	ฉันเชื่อว่าฉันมีทางเลือกในการเขียนภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
11	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉันที่จะเขียนภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
12	ฉันเขียนภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะเขียน	1	1	1	1	1.00
13	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการปฏิบัติการฟังภาษาอังกฤษ	0	1	0	1	0.50
14	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
15	การฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	1	1	1	1	1.00
16	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	1	1	0	1	0.75
17	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
18	การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	1	1	1	1	1.00
19	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการปฏิบัติการอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	0	1	0.75
20	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
21	การอ่านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	1	1	1	1	1.00
22	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการปฏิบัติการเขียนภาษาอังกฤษ	1	1	0	1	0.75
23	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1.00
24	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	1	1	1	1	1.00
25	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้ฟังภาษาอังกฤษด้วย	0	0	1	1	0.50

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ความคิดเห็น				ค่า IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่				
		1	2	3	4	
26	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	0	1	0	1	0.50
27	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	0	1	1	1	0.75
28	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ฟังได้พูดภาษาอังกฤษด้วย	1	1	1	1	1.00
29	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	1	1	0	1	0.75
30	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	1	1	1	1	1.00
31	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ฟังได้อ่านภาษาอังกฤษด้วย	1	1	1	1	1.00
32	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังอ่านภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	1	1	0	1	0.75
33	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังอ่านภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	1	1	1	1	1.00
34	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ฟังได้เขียนภาษาอังกฤษด้วย	1	1	1	1	1.00
35	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังเขียนภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	1	1	1	1	1.00
36	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังเขียนภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	1	1	1	1	1.00

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ของข้อวัดที่อยู่ในระดับที่เหมาะสม มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ทั้งนี้ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องขององค์ประกอบของโปรแกรมทุกองค์ประกอบอยู่ที่ 0.50 - 1.00 แสดงให้เห็นว่า แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษามีความสอดคล้องเชิงเนื้อหากับวัตถุประสงค์ที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตามผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะเพื่อปรับปรุงข้อวัดที่อยู่ในแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงตามวัตถุประสงค์ของสิ่งที่ต้องการจะวัดไว้ดังรายละเอียดด้านล่างนี้

ตาราง 16 ข้อวัดที่ได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อ	ข้อวัดเดิม	ข้อวัดที่ปรับปรุงตามคำแนะนำ ของผู้ทรงคุณวุฒิ	การ ตัดสินใจ
2	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉันที่ จะฟังภาษาอังกฤษ	ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นทางเลือกของฉัน คำว่าเป็นทางเลือกเป็นคำที่เข้าใจยาก	ปรับปรุง
13	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ ปฏิบัติการฟังภาษาอังกฤษ	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ ฟังภาษาอังกฤษ ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถ เป็น ความรู้สึกรู้สึกได้ยากอาจทำให้ผู้ตอบ สับสน	ปรับปรุง
14	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีทักษะในการฟัง ภาษาอังกฤษ	ฉันว่าตนเองมีทักษะในการฟัง ภาษาอังกฤษ ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง
16	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ ปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ พูดภาษาอังกฤษ ฉันว่าตนเองมีความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง
17	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการพูด ภาษาอังกฤษ	ฉันว่าตนเองมีความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง
19	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ ปฏิบัติการอ่านภาษาอังกฤษ	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษ ฉันว่าตนเองมีความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง
20	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อ	ข้อวัดเดิม	ข้อวัดที่ปรับตามคำแนะนำ ของผู้ทรงคุณวุฒิ	การ ตัดสินใจ
22	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ ปฏิบัติการเขียนภาษาอังกฤษ	ฉันรู้สึกค่อนข้างมีความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ ฉันรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ ควรปรับคำว่า “ฉันรู้สึกค่อนข้างมี” “ฉัน ค่อนข้างมี” ให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายกว่านี้	ปรับปรุง
23	ฉันค่อนข้างมีความสามารถในการ ปฏิบัติการเขียนภาษาอังกฤษ	ฉันว่าตนเองมีทักษะในการเขียน ภาษาอังกฤษ	ปรับปรุง
25	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้ฟัง ภาษาอังกฤษด้วย	ฉันรู้สึกว่า การฟังภาษาอังกฤษทำให้ฉัน ได้ใกล้ชิดกับคู่สนทนา รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย	ปรับปรุง
26	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ฉัน ฟังภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันฟัง ภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย	ปรับปรุง
27	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	ผู้ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยคือใคร? เป็น ประโยคที่เข้าใจยาก	ปรับปรุง
28	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้พูด ภาษาอังกฤษด้วย	ฉันรู้สึกว่า หากฉันพูดภาษาอังกฤษ ฉันจะได้ใกล้ชิดกับคู่สนทนา รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ	ปรับปรุง
29	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูด ภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูด ภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ	ปรับปรุง
30	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ ที่ฉันพูดภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ	ปรับปรุง
31	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้อ่าน ภาษาอังกฤษด้วย	ฉันรู้สึกว่า หากฉันอ่านภาษาอังกฤษ ฉัน จะได้ใกล้ชิดกับคนที่อ่านกับฉัน	ปรับปรุง

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อ	ข้อวัดเดิม	ข้อวัดที่ปรับตามคำแนะนำ ของผู้ทรงคุณวุฒิ	การ ตัดสินใจ
		ผู้ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยคือใคร	ปรับปรุง
32	ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่าน ภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่าน ภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ	ปรับปรุง
33	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ	ปรับปรุง
34	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้เขียน	ฉันรู้สึกว่าหากฉันเขียนภาษาอังกฤษ ฉัน	ปรับปรุง
35	ภาษาอังกฤษด้วย ฉันอยากที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉัน เขียนภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	จะได้ใกล้ชิดกับคนที่เขียนกับฉัน ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันเขียน ภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต	ปรับปรุง
36	ฉันชอบที่จะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้ ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่า นี้	รูปแบบประโยคไม่ใช่ประโยคภาษาไทย อาจทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ เช่น ผู้ที่ฉันฟัง ภาษาอังกฤษด้วย หรือผู้ที่ฉันเขียน ภาษาอังกฤษด้วย	ปรับปรุง

จากข้อมูลในตารางที่ 16 ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงข้อความในข้อวัดเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกับวัตถุประสงค์การวัดตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ จากนั้นจึงนำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขมาตรวจสอบอีกครั้ง ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและรูปแบบ จากนั้นจึงนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ โดยทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 120 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรีเพื่อตรวจสอบคุณภาพโดยพิจารณาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นหรือความเที่ยง (Reliability) ของเครื่องมือ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ในแบบวัด (Corrected Item-total correlation: CITC) โดยกำหนดเกณฑ์การตัดข้อวัดอยู่ที่ระดับ .75 (Murphy & Davidshofer, 1998) ซึ่งเป็นเกณฑ์การพิจารณาความเที่ยงของข้อวัดว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ค่าความเชื่อมั่น (ทั้งฉบับ = .959)
ด้านความเป็นอิสระ		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา รายด้าน= 0.96
1	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกฟังภาษาอังกฤษได้เสมอ	.72
2	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะฟังภาษาอังกฤษได้	.72
3	ฉันฟังภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะฟัง	.72
4	ฉันเชื่อว่าฉันมีเลือกพูดภาษาอังกฤษได้เสมอ	.84
5	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะพูดภาษาอังกฤษได้	.86
6	ฉันพูดภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะพูด	.82
7	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกอ่านภาษาอังกฤษได้เสมอ	.88
8	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้	.86
9	ฉันอ่านภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะอ่าน	.83
10	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกเขียนภาษาอังกฤษได้เสมอ	.82
11	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้	.85
12	ฉันเขียนภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะเขียน	.85
ด้านการได้แสดงความสามารถ		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา รายด้าน= 0.96
13	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	.52
14	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ	.56
15	การฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	.83
16	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	.84
17	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ	.90
18	การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	.89
19	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	.88
20	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ	.91
21	การอ่านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	.89
22	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	.89

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ค่าอำนาจจำแนก
23	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ	.88
24	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก	.90
ด้านการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น		ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา รายด้าน= 0.916
25	ฉันรู้สึกว่าการฟังภาษาอังกฤษทำให้ฉันได้ใกล้ชิดกับคู่สนทนา	.55
26	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	.67
27	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	.62
28	ฉันรู้สึกว่าจะหากฉันพูดภาษาอังกฤษแล้วฉันจะได้ใกล้ชิดกับคู่สนทนา	.71
29	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูดภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก	.82
30	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูดภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	.84
31	ฉันรู้สึกว่าจะหากฉันอ่านภาษาอังกฤษแล้วฉันจะได้ใกล้ชิดกับคนที่อ่านกับฉัน	.83
32	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต	.85
33	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	.80
34	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้เขียนภาษาอังกฤษด้วย	.83
35	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต	.78
36	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้	.81

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารายด้านอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าอยู่ในช่วง .95 - .96 และพบว่ามีข้อวัด จำนวน 9 ข้อที่มีอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยมีค่าอยู่ในช่วง .523- .720 อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ตัดสินใจเก็บข้อวัดทั้งหมดไว้และใช้การปรับปรุงข้อคำถามจากข้อวัดเพื่อนำแบบวัดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

1.3 ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปดำเนินการวิจัยตามแผนการวิจัยที่กำหนดไว้ โดยผลของการทดลองใช้โปรแกรมในส่วนนี้จะเป็นผลการศึกษาในเชิงปริมาณ ซึ่งจะเป็นการหาคำตอบให้กับวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาผล

ของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยมีประเด็นการนำเสนอ 4 ประเด็น ดังนี้

1.3.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มทดลอง

หลังจากที่นักศึกษาทั้ง 60 คนได้ทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนตั้งแต่อันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา จำนวน 19 คน และคนสุดท้ายจากอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 จำนวน 1 คน รวมเป็น 20 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองที่จะได้เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มทดลอง ปรากฏตามตารางที่ 18

ตาราง 18 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มทดลอง

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=20)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	7	35.00
หญิง	13	65.00
วิชาเอก		
นาฏศิลป์ศึกษา	8	40.00
ดนตรีศึกษา	12	60.00

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง ในขณะที่หากจำแนกตามวิชาเอกของกลุ่มทดลองส่วนใหญ่จะเป็นวิชาเอกดนตรีศึกษา

1.3.2 ระดับคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากรในพื้นที่วิจัย

จากการทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจำนวน 36 ข้อ ที่มีลักษณะมาตรประเมินค่า 5 ระดับ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะมีคะแนนเต็มอยู่ที่ 180 คะแนนและคะแนนที่เป็นไปได้น้อยที่สุดคือ 36 คะแนน ระดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสิ้น 60 คนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 103.73 คะแนน มีระดับคะแนนน้อยที่สุดอยู่ที่ 58.00 คะแนน และสูงสุดอยู่ที่ 177 คะแนน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 28.69 ข้อมูลต่าง ๆ ปรากฏตามตารางที่ 19

ตาราง 19 ตารางข้อมูลทั่วไปของแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

	ค่าน้อยที่สุด Minimum	ค่ามากที่สุด Maximum	ค่าเฉลี่ย Mean	การแปล ความหมาย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Standard Deviation
ระดับความตั้งใจ ในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ	58.00	177.00	103.73	ปานกลาง	28.69

1.3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษากลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิตินอนพาราเมตริกซ์ประเภท Wilcoxon signed rank test รายละเอียดปรากฏตามตาราง 20

ตาราง 20 การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	อันดับที่ของ ผลต่างคะแนน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย อันดับที่	ผลรวม อันดับที่	Z	P
ก่อนเข้าโปรแกรม	อันดับของผลต่างที่มีเครื่องหมายลบ	0 _a	.00	.00	-3.923	.000
หลังเข้าโปรแกรม	อันดับของผลต่างที่มีเครื่องหมายบวก	20 _b	10.50	210.00		
	รวม	20				

*p < .05

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 20 แสดงให้เห็นว่า คะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษากลุ่มทดลอง ภายหลังจากทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษส่งผลต่อการเพิ่มระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องมาจากการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั้นสามารถส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของคะแนนแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลองได้อย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ยังได้คำนวณคะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ (Gain Score) เพื่อให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มทดลองจากก่อนทดลองไปถึงหลังการทดลอง ข้อมูลปรากฏตามตารางเพิ่มสัมพัทธ์ดังตาราง 21

ตาราง 21 คะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ของนักศึกษากลุ่มทดลอง

นักศึกษา คนที่	คะแนนก่อน	การแปล ความหมาย	คะแนน หลัง	การแปล ความหมาย	คะแนนเพิ่ม สัมพัทธ์
1	107.00	ปานกลาง	168.00	มาก	83.56
2	72.00	น้อย	155.00	มาก	76.85
3	60.00	น้อย	142.00	มาก	68.33
4	86.00	น้อย	164.00	มาก	82.98
5	72.00	น้อย	161.00	มาก	82.41
6	77.00	น้อย	157.00	มาก	77.67
7	78.00	น้อย	160.00	มาก	80.39
8	84.00	น้อย	163.00	มาก	82.29
9	79.00	น้อย	147.00	มาก	67.33
10	84.00	น้อย	165.00	มาก	84.38
11	98.00	น้อย	177.00	มาก	96.34
12	80.00	น้อย	163.00	มาก	83.00
13	58.00	น้อย	166.00	มาก	88.52

ตาราง 21

นักศึกษา คนที่	คะแนนก่อน	การแปล ความหมาย	คะแนน หลัง	การแปล ความหมาย	คะแนนเพิ่ม สัมพัทธ์
14	94.00	น้อย	162.00	มาก	79.07
15	65.00	น้อย	167.00	มาก	88.70
16	109.00	ปานกลาง	180.00	มาก	100.00
17	105.00	ปานกลาง	167.00	มาก	82.67
18	79.00	น้อย	154.00	มาก	74.26
19	88.00	น้อย	170.00	มาก	89.13
20	79.00	น้อย	158.00	มาก	78.22
mean	82.70	น้อย	162.30	มาก	82.30
S.D.	14.43		8.92		7.98

จากตาราง 21 แสดงให้เห็นระดับการเพิ่มขึ้นของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมที่ได้วัดหลังการทดลองเมื่อเทียบกับคะแนนที่ได้วัดก่อนการทดลอง ซึ่งพบว่าทั้งหมดมีระดับคะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ที่สูงขึ้น โดยมีระดับคะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดคือที่ระดับ 100.00 ในขณะที่คะแนนเพิ่มสัมพัทธ์น้อยที่สุดอยู่ที่ระดับ 64.33 ซึ่งในระยะก่อนทดลองพบว่ามึนักศึกษาที่มีระดับคะแนนปานกลางจำนวน 3 คน และมีระดับคะแนนน้อยจำนวน 17 คน และพบว่าหลังการทดลองนักศึกษาในกลุ่มทดลองทุกคนมีคะแนนอยู่ในระดับ มาก จึงกล่าวได้ว่าการเข้าร่วมโปรแกรมทำให้คะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น

1.3.4 การเปรียบเทียบระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาในกลุ่ม

ทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนทดลอง ด้วยสถิติ Mann-Whitney U Test รายละเอียดปรากฏตามตาราง 22

ตาราง 22 การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง

กลุ่ม	จำนวน	ค่าเฉลี่ยอันดับที่	ผลรวมอันดับที่	Mann-Whitney U	Wilcoxon W	Z	P
กลุ่มทดลอง	20	10.50	210.00	.000	210.00	-5.414	.000
กลุ่มควบคุม	20	30.50	610.00				
	40						

*p < .05

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 22 แสดงให้เห็นว่า คะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในระยะก่อนทดลอง ด้วยการทดสอบ Mann-Whitney U Test กับคะแนนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นอิสระต่อกัน ทำการทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง ได้ค่าสถิติทดสอบ Mann-Whitney U Test เท่ากับ 0.00 พิจารณาค่า p เท่ากับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า ระดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยอันดับที่ต่ำกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในระยะก่อนทดลองนั้นระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองมีระดับต่ำกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม

จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าโดยธรรมชาติแล้วนักศึกษาที่ไม่ได้รับโปรแกรมจะมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่ต่างกันโดยแบ่งได้เป็นกลุ่มที่มีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำและในระดับที่สูงกว่าอยู่อย่างละครึ่ง โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อเข้าร่วมทดลองซึ่งมีระดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในช่วงอันดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ซึ่งเป็นระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่ต่ำเข้าร่วมโปรแกรม เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้น

จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบระดับของคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในระยะก่อนทดลองซึ่งพบความแตกต่างกันเรียบร้อยแล้ว หลังจากทีกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมโปรแกรมครบทุกครั้งแล้ว ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะการหลังทดลอง ด้วยสถิติ Mann-Whitney Test ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏข้อมูลตามตาราง 23

ตาราง 23 การแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

กลุ่ม	จำนวน	ค่าเฉลี่ยอันดับที่	ผลรวมอันดับที่	Mann-Whitney U	Wilcoxon W	Z	P
กลุ่มทดลอง	20	30.45	609.00	1.00	211.000	-5.384	.000
กลุ่มควบคุม	20	10.55	211.00				
	40						

*p < .05

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 23 แสดงให้เห็นว่า คะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระยะหลังทดลอง ด้วยการทดสอบ Mann-Whitney U Test กับคะแนนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นอิสระต่อกัน ทำการทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง ได้ค่าสถิติทดสอบ Mann-Whitney U Test เท่ากับ 1.00 พิจารณาว่า p เท่ากับ .00 ซึ่งต่ำกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่า ระดับคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยอันดับที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างควมตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม จากการที่ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองเมื่อได้รับโปรแกรมแล้วนั้นมีระดับสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ระยะที่ 2 การศึกษาประสบการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและหลังจากการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาด้วยโปรแกรมบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

สำหรับระยะที่ 2 ผลการวิจัยมุ่งเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาประสบการณ์และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาจากการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการดังกล่าว โดยในระยะนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินพัฒนาข้อคำถามสัมภาษณ์เพื่อศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และที่สำคัญคือผลการวิจัยในเชิงคุณภาพเพื่อตอบวัตถุประสงค์วิจัย

2.1 คำถามสัมภาษณ์เพื่อศึกษาประสบการณ์และสาเหตุของความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ

ผู้วิจัยได้พัฒนารอบแนวคิดเชิงบูรณาการทฤษฎีประกอบด้วยทฤษฎีการกำหนดตนเอง แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในการสร้างคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ และตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่านในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องบริบทของการวิจัยในครั้งนี้คือ สาขาวิชาจิตวิทยา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวัดและประเมินผลการศึกษา และสาขาวิชาด้านการผลิตครุภัณฑ์ศิลป์และดนตรี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะรายละเอียดดังตารางที่ 24

ตาราง 24 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อคำถามสัมภาษณ์เพื่อการศึกษาประสบการณ์และความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบเพื่อการพิจารณา	ข้อเสนอแนะ
คำถามหลัก	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1 1. ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมว่า ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยรวมเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรหลังเข้าร่วมโปรแกรม ควรตัด “ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมว่า”
คำถามเพื่อสอบถามข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเบื้องต้น	2. ควรตัด “ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมว่า” หลังจากเข้าร่วมโปรแกรม ควรตัดออกทุกข้อ”

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบเพื่อการ พิจารณา	ข้อเสนอแนะ
	<p>ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 ควรปรับภาษาให้เหมาะสม ถ้าสัมภาษณ์พยายามใช้คำถามปลายเปิดและควรเรียงใหม่ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ขอให้คุณช่วยแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ 2. นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษบ่อยขนาดไหน 3. นักศึกษาคิดว่าภาษาอังกฤษสำคัญกับนักศึกษาอย่างไร 4. นักศึกษาเคยไปต่างประเทศไหม 5. ช่วยเล่าประสบการณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ฟังหน่อย <ol style="list-style-type: none"> 5.1 ท่านเคยสื่อสารภาษาอังกฤษที่ใดบ้าง 5.2 เพราะอะไรท่านถึงเลือกสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ 5.3 ท่านมีความรู้สึกอย่างไรขณะที่สื่อสารภาษาอังกฤษ 6. นักศึกษาคิดว่าบุคลิกภาพของตนเองมีผลกระทบต่อ การสื่อสารภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร”
<p>คำถามหลัก</p>	<p>ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3 “แบบสอบถามชัดเจน ครอบคลุมเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การวิจัย มีข้อเสนอให้ปรับปรุงแนวคำถามหลัก ดังนี้ หน้า 6 ข้อ 1. “ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมของการทำดีที่สุดใน การสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และข้อ 2. , 3. ในลักษณะเดียวกัน”</p>

จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามสัมภาษณ์ระยะในการวิจัยระยะที่ 2 ผู้วิจัยได้นำข้อคำถามดังกล่าวไปปรับเนื้อหาและภาษาให้มีความความตรงกับสิ่งที่ต้องการศึกษา ทำให้เข้าใจง่ายมากขึ้น ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ

2.2 ประสพการณ์และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งช่วงก่อนและหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ

ผลของการศึกษาในระยะเวลาที่ 2 เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 โดยผลการศึกษาส่วนนี้จะขอนำเสนอรายละเอียดออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 2) ประสพการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ 3) ประสพการณ์หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ 4) ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ 5) ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ

2.2.1 ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลได้ให้คุณลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยสังเกตได้ว่าคำตอบของกลุ่มตัวอย่างสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจซึ่งมีลักษณะเป็นเหตุและผลในลักษณะสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนและสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา (Consequences) โดยเริ่มจากแรงจูงใจที่ขับเคลื่อนภายในที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้หรือการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในเชิงบวก เช่น ความอยากพัฒนาตนเอง ความชอบ หรือการมีเป้าหมายในเชิงบวก และแสดงออกในลักษณะผลของความตั้งใจที่ออกมาในรูปของความคิด ความรู้สึกที่สะท้อนการจะใช้ศักยภาพของตนเองในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่เป็นผลตามมา เช่น การตอบว่าจะทุ่มสุดตัว จะทำอย่างเต็มที่กับการเรียนรู้มากขึ้น และตัวผลของการคิดเช่นนี้ก็ยังเป็นเหตุย้อนกลับไปเสริมให้เกิดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นได้อีก เช่น เมื่อแสดงพฤติกรรมความตั้งใจก็จะย้อนกลับไปส่งเสริมความรู้สึกดีต่อภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง โดยมีตัวอย่างคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลว่า

“...ตอนเริ่มทำกิจกรรมต่างๆมาก็เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นกับการสื่อสารภาษาอังกฤษ...” (สุรเสน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เราทุ่มกับมันสุดตัว ตั้งใจอย่างดีในการทำทุกอย่างให้เต็มที่ เรียนรู้อย่างเต็มที่อัตรที่เราได้ทุ่มเทไป...” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เราก็เปลี่ยนความคิดใหม่จากที่เคยแค่เรียนให้ผ่าน ๆ ไปกับมีความตั้งใจมีจุดมุ่งหมายและกำลังใจที่จะทำให้สำเร็จมากขึ้น...” (นิลฉันทน์ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เราจะมีความตั้งใจที่อยากจะฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น...” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เริ่มจากความตั้งใจในการเรียนรู้ ทำให้เราเต็มที่กับการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น...” (ไวยบุตธ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ถ้าเรามีความตั้งใจในการศึกษามากขึ้นเราก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น...” (นิลราช นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

2.2.2 ประสบการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมโครงการการเรียนรู้เชิงบูรณาการ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมโครงการ ของนักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อให้เข้าใจประสบการณ์ของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยจากการวิเคราะห์คำตอบจากการให้สัมภาษณ์พบว่านักศึกษามีประสบการณ์ที่หลากหลาย ซึ่งมีลักษณะของประสบการณ์ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การได้ใช้สื่อสารภาษาอังกฤษ ความคาดหวัง เป้าหมายในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งเชิงที่ลดทอนและส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถนำเสนอรายละเอียดได้ดังนี้

ลักษณะที่ลดทอนความตั้งใจ

“...คิดว่าภาษาอังกฤษไม่สำคัญและเสียเวลาในการศึกษา...” (มิโหทร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เมื่อก่อนเคยชอบภาษาอังกฤษมาก ๆ น่าจะเป็นช่วงประถม ตอนนั้นรู้สึกว่ามันง่าย เรียนเข้าใจมันจึงทำให้สนุก พอเรียนขึ้นมาเรื่อย ๆ เนื้อหาเริ่มยากขึ้น ทำให้ไม่ได้สนใจ ไม่ได้จดจ่อ เรียนแค่ผ่าน ๆ ทำให้รู้สึกไม่สนุกเลย” (นิลราช นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...แล้วหนูอยากแชร์ประสบการณ์อันนี้มากเลย คือครูเขาสอนแกรมม่า แล้วไม่เข้าใจเราอ่านไม่ออกแปลไม่ได้คาบนั้นครูเขาพูดภาษาอังกฤษทั้งคาบเลยคะ เดอมากแล้วเขาก็เดินออกไปในความรู้สึกคือ เขาต้องโกรธมากแน่ ๆ ที่เด็กทำไม่ได้เลยแต่มันยากไปจริง ๆ ค่ะครูมาช่วงมัธยมเจอครูที่พอยอ ปูบไม่ได้เรียนคะด้วยความที่เราเป็นเด็กแสบก็ ยอทุกคาบคะเพื่อตัวเองจะได้ไม่เรียน...” (วิมลวาท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ผมเคยสื่อสารพูดคุยกับคนต่างชาติอยู่ครั้งถึงสองครั้ง ช่วงนั้นผมไม่เก่งภาษาอังกฤษเลย พูดไม่ค่อยได้ฟังเขาพูดก็ไม่รู้เรื่องแปลก็ไม่ออกจับใจความจากภาษามือได้เท่า นั้นจะสื่อสารให้เขาเข้าใจก็ยากมากเพราะไม่เก่งภาษา เวลาพูดก็พูดได้จากคำที่เคยพูดเล่นกับเพื่อนบ้างแค่นั้นก็คำ เวลาเจอกับชาวต่างชาติจึงทำให้ผมรู้เลยว่าผมเป็นคนที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษเลยครับ...” (นิลพานัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

ลักษณะที่ส่งเสริมความตั้งใจ

“...ในการสื่อสารภาษาอังกฤษส่วนใหญ่หนูจะได้ใช้จริง ๆ ก็ตอนเรียนในวิชาอังกฤษค่ะ แล้วก็เคยใช้สื่อสารในตอนเล่นเกม เพราะว่าเกมที่เล่นอยู่มันเป็นเกมออนไลน์ที่ไว้เล่นกันแบบหลาย ๆ คน เป็นเซิร์ฟ ๆ ไป บางวันอาจจะเจอคนต่างประเทศมาขอเข้าร่วมในเกมเพื่อมาหาของอัปเดตอะไรคะ...” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เคยสื่อสารในประเทศไทยค่ะ เพราะ เมื่อตอนที่ไปอิมแพ็ค เมืองทองธานี มีชาวต่างชาติเดินเข้ามาถามว่า เซเวนไปทางไหน หนูก็เลยพูดบอกทางเขาไป นี่คือการครั้งแรกที่ได้คุยกับชาวต่างชาติแบบไม่ได้ทันตั้งตัว เหมือนเปิดประสบการณ์ไปเลย...” (มโหทร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันก็มีประสบการณ์การสื่อสารภาษาอังกฤษเฉพาะในวิชาเรียน ไม่เคยนำไปใช้กับคนรอบตัวหรือสื่อสารแบบจริงจัง แต่ก็อยากมีโอกาสที่จะเป็นคนที่พูดภาษาอังกฤษได้เข้าใจเหมือนคนอื่น ๆ ค่ะ เพราะในปัจจุบันเป็นยุคที่ใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นเพราะนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าเหตุผลที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตคือ อยากไปเที่ยวต่างประเทศค่ะ มันเลยทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับหนู เพื่อที่เวลาเราไปต่างประเทศจะได้ไม่โดนหลอกได้ง่าย ๆ แล้วก็สะดวกต่อการสื่อสารด้วยค่ะ...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

2.2.3 การอธิบายประสบการณ์และการอธิบายกลไกการจัดกระทำที่เกิดขึ้นภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการในแต่ละครั้ง

จากการสัมภาษณ์ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประสบการณ์ในเชิงการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในระหว่างและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ โดยในส่วนนี้ จะขอนำเสนอประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละครั้ง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ครั้งที่ 1 กิจกรรมรู้จักกันรู้จักเธอรู้จักกัน “Getting to know one another”

ในครั้งนีผู้วิจัยได้ดำเนินปฐมนิเทศ การบอกผลที่ได้จากการวิจัยที่จะไม่ระบุตัวตนของผู้เรียน รวมถึงสิทธิของผู้เรียนที่เลือกและเต็มใจเข้าร่วมโปรแกรมในช่วงเวลาที่กำหนด

การทบทวนและให้ผู้เรียนกลุ่มทดลองทำความเข้าใจถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ความคาดหวังของผู้เรียน อธิบายโครงสร้างของกิจกรรมทั้งหมด ที่ระบุตามเอกสารใบขออนุญาตเก็บข้อมูล (Consent form) และการแจ้งขั้นตอน เวลาการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง จากนั้นจึงเป็นการให้ทำกิจกรรมการ สร้างกติกาการเข้าร่วมกิจกรรมตลอดโปรแกรม โดยผู้เรียนได้สะท้อนความคิดต่อกิจกรรมครั้งนี้ดัง ตัวอย่างเช่น

“...การให้เพื่อนช่วยกันคิดว่าเราจะมาเรียนกันวันไหนทำกิจกรรมกันวัน ไหน มันเอกฉันท์ทีละครู จะได้ไม่มาทะเลาะผัดใจกันทีหลัง...” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ดีใจที่วิทยาลัยเรามีกิจกรรมให้พวกหนูได้มาเข้าร่วมแบบนี้ ได้เจอ เพื่อนเอกคนตรี ปกติเจอกันแต่ไปงานแสดง...” (มัจฉานุ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ ศึกษา)

“...หนูว่าหนูโชคดีที่ได้เข้ากลุ่มอบรมนี้ค่ะ อยากให้เพื่อนคนอื่นได้มาร่วม แบบนี้ด้วยเหมือนกัน...” (มโหธร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

How to learn คือ การอธิบายสรุปว่า จากกิจกรรมนี้ เด็กเกิดการเรียนรู้ และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างไร

กลไกการเรียนรู้

จากกิจกรรมครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เห็นถึงการกระทำของผู้เรียนว่า ผู้ทดลอง ได้มีการคิดด้วยตนเองว่าจะเข้าร่วมโปรแกรมหรือไม่ โดยมีเป้าหมายของโปรแกรมทดลองเป็น ประเด็นพิจารณา โดยผู้เรียนบางคนพิจารณาจากความคุ้มค่าหากเข้าร่วมโปรแกรมทดลองนี้ บาง คนมีข้อมูลไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจ ก็ได้ตั้งคำถามต่อผู้สอนว่าโปรแกรมนี้นอกจากที่เขียน วัตถุประสงค์ไว้ว่าต้องการสร้างความตั้งใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษแล้ว การเข้า ร่วมโปรแกรมนี้ทำให้ได้รับผลประโยชน์ต่อผู้เรียนในทางอื่นอีกหรือไม่ เช่น การนำไปสู่การเพิ่ม ทักษะทางภาษาอังกฤษ หรือการนำไปสู่ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น จากนั้น ผู้เข้าร่วมการทดลองได้นำเอาข้อมูล ความคิดความเข้าใจมาประชุมร่วมกันเพื่อให้ได้ความคิดใน การพิจารณาที่หลากหลายยิ่งขึ้น ซึ่งกิจกรรมนี้กลไกในการเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดจากกระบวนการ ตัดสินใจที่มาจาก การเลือกของตนเอง (Autonomy) การประเมินศักยภาพของตนเอง (Competence) และการปรึกษาหารือกันเชื่อมสัมพันธ์กัน (Relatedness) นอกจากนี้หากมอง กระบวนการทางพุทธศาสตร์จะเห็นว่าเมื่อนักศึกษาพบว่าตนเองเกิดปัญหา ตัดสินใจไม่ได้ (ทุกข์) ซึ่งมีสาเหตุมาจาก ไม่เข้าใจเงื่อนไขหรือประโยชน์ของโปรแกรม (สมุทัย) และต้องการให้เกิดความ

เข้าใจเพื่อจะได้ตัดสินใจได้ (นิโรธ) จึงได้พูดคุยกับเพื่อนหรือทบทวนคิดใคร่ครวญ (มรรค) ซึ่งจากกิจกรรมครั้งนี้สะท้อนให้เห็นกลไกการทำงานของหลักอริยสัจสี่ และหลักการส่งเสริมแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง (SSMMD)

ครั้งที่ 2 ทำความเข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ในครั้งนี้นำผู้วิจัย เริ่มการใช้เทคนิคการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้เกิดการอภิปรายแบบร่วมมือ เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีภารกิจ(Tasks) คือการคิดคนเดียวเพื่อให้เกิดอิสระ จากนั้นจึงแลกเปลี่ยนกับผู้เรียนคนอื่นด้วยการพูดคุยในลักษณะเป็นคู่และเป็นกลุ่มตามลำดับ โดยในแต่ละช่วงจะมีการบันทึกลงในกระดาษโพสอิททั้งการคิดคนเดียว ช่วงคิดเป็นคู่ และเรียบเรียงจนเป็นผลผลิตจากความคิดของและรวบรวมลงในกระดาษแผ่นใหญ่เป็นผลงานกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้คิดเปรียบเทียบความคิดของตนเองกับของผู้เรียนคนอื่น โดยประเด็นที่ใช้ในการทำกิจกรรมนี้คือ ประเด็นแรก “ความหมายของความตั้งใจ” ประเด็นต่อมาคือ “ความหมายการสื่อสารภาษาอังกฤษ” และประเด็นสุดท้ายคือการอภิปราย “ความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ” ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้สำรวจความคิดของตนเองต่อที่มีต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในแง่มุมมองที่หลากหลายและลึกซึ้ง ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นขยายขอบเขตความรู้เดิมจากการแลกเปลี่ยนกับเพื่อน และสร้างสรรค์ความเข้าใจผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสิ่งที่ได้เรียนรู้ในครั้งนี้สะท้อนออกมา ดังคำพูดนี้

“...หลังจากที่ได้พูดคุยกัน พวกเราทั้ง 3 คนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความหมายกัน จึงได้สรุปรวมความหมายกัน จนได้ความหมายของ การสื่อสารภาษาอังกฤษ ว่า ภาษาที่ใช้พูดคุยหรือติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก หรือภาษากลางของโลกนั่นเอง แต่ท้ายที่สุดทั้ง 3 คนก็ได้สรุปกันใหม่ให้กระชับและเข้าใจง่าย และเห็นภาพชัดมากขึ้นก็คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาษาที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...กระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่ไม่จำกัดความคิด มีการแลกเปลี่ยนความคิดและรวมความคิดให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...การสื่อสารภาษาอังกฤษ ในความหมายของหนู คือการพูดคุย ตอบโต้กันหรือสื่อสารกันเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษากลางที่ใช้กันทั่วโลก และในกิจกรรมนี้ก็ได้ระดมสมองอีกเช่นกัน หนูของหนูได้ให้ความหมายว่า การพูดคุยหรืออยากที่จะสื่อให้อีกบุคคลหนึ่ง

ได้รู้ว่าเราจะบอกอะไรกับเขา แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแต่รอบนี้อาจจะไม่ใช่แค่คู่ที่เหมือนกับกิจกรรมแรกแต่จะเป็นทีมเลยเพราะเพื่อนคนสุดท้ายไม่มีคู่เราเลยได้แลกเปลี่ยนกันเป็นทีม เพื่อนคนสุดท้ายจะให้ความหมายว่า ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก(ภาษากลางของโลกนั่นเอง) ซึ่งพอมารวมกัน ได้ให้ความหมายของการสื่อสารภาษาอังกฤษ ว่า ภาษาที่ใช้พูดคุย หรือติดต่อสื่อสารกันทั่วโลกนั่นเอง แล้วมาสรุปว่าเป็น ภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก พอมาทำเป็นทีมเลยรู้สึกว่ามีความคิดเห็นมากขึ้น แล้วสรุปได้กระชับเข้าใจกัน ในขณะที่ยังรวมกลุ่มกันมากขึ้นยิ่งสนุกมากขึ้น..." (นิลเอก นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

จากกิจกรรมในครั้งนี้สะท้อนให้เห็นการเสริมสร้างให้เกิดความพอใจ สนุกเพลิดเพลินผ่านกลไกลำดับขั้นของการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ซึ่งส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรมกล่าวคือ รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินนี้สะท้อนให้เห็นแรงจูงใจได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) การรู้สึกว่าได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเพื่อน (Relatedness) อีกทั้งภารกิจในกิจกรรมครั้งที่สองนี้นักศึกษาจะต้องอาศัยทักษะความสามารถในการคิด ซึ่งผู้เรียนมีภารกิจซึ่งเป็นเป้าหมายของตน (Goal orientation) และต้องเชื่อว่าตัวเองต่อรองและอภิปรายร่วมกับเพื่อนได้ (Self-Efficacy believe) ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตน (Competence) ในการทำภารกิจทำให้ความหมายกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งก็เป็นปลายทางหรือเป้าหมายที่สำคัญของการวิจัยนี้คือนักศึกษาได้เข้าใจความตั้งใจของตนเองและผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Value of task) นอกจากนี้หากจะมองในกระบวนการทางด้านพุทธศาสตร์ กลไกของหลักอริยสัจสี่ได้ถูกสะท้อนผ่านภาวะกิจ (Task preview) ซึ่งถือว่าโจทย์ปัญหา (ทุกข์) ซึ่งมีเป้าหมายคือการได้ข้อสรุปคือนิยาม (นิโรธ) แต่ที่ไม่ถึงเป้าหมายเพราะสาเหตุคือไม่ได้ข้อสรุป (สมุทัย) ในขณะเดียวกันกระบวนการคือนักศึกษาต้องพยายามอภิปรายร่วมกัน (มรรค) เพื่อให้ได้นิยามของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษนั่นเอง

ครั้งที่ 3 กิจกรรมการแยกแก้วค้นหาตัวตน

ในครั้งนี้ผู้จัดการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกเจริญสติด้วยการพิจารณาลมหายใจเพื่อให้ตรวจสอบความคิดในภาวะปัจจุบัน เพื่อเตรียมความพร้อมในการพูดคุยแลกเปลี่ยน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแยกแก้ว ซึ่งขณะทำกิจกรรมผู้วิจัยได้ขอให้ผู้เรียนตรวจสอบความคิด ความรู้สึกและสิ่งทีกระทำในการทำกิจกรรมแต่ละช่วง ซึ่งกิจกรรมแยกแก้วมีหลักการจากการตรวจสอบแรงจูงใจของตนเองในการทำงานขึ้นหนึ่งที่ต้องอาศัยความอดทน เนื่องจากการแยกเม็ดแก้วที่มีขนาดเล็กด้วยมือเปล่าบนจานกระดาษซึ่งมีพื้นที่จำกัดเป็นสิ่งที

ยากลำบาก ต้องใช้สายตาและปลายนิ้วซึ่งใหญ่กว่าเมื่อดัวมาแยกเมื่อดัวหลายประเภทที่ปนกันออกจากกัน ทำให้ผู้เรียนต้องคิดทบทวนว่าจะทำต่อหรือเลิกทำ เพราะอะไร ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงแรงจูงใจของตนเอง จากนั้นผู้วิจัยจึงนำสมาชิกสู่การทบทวนความตั้งใจที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม และสาเหตุที่ยังคงทำกิจกรรมต่อไปเป็นส่วนบุคคลและแลกเปลี่ยนกับผู้เรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมคนอื่น ๆ ในลักษณะการอภิปรายผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งในครั้งนี้ ผู้เรียนได้สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจต่อการทำกิจกรรมนี้ ดังตัวอย่างคำพูดดังนี้

“...เป็นการทำตามคำสั่งแบบไม่มีจุดหมาย แต่ก็ทำให้เห็นว่าหลายคนทำต่อไปแม้ไม่รู้ว่าจะปลายทางจะจบอย่างไร แต่พออาจารย์ถามว่าแล้วทำไมเราถึงทำ จริง ๆ ฉันก็มีเหตุผลนะ เพียงแต่ฉันไม่เคยนึกถึงมัน ว่าทุกการกระทำของฉันมันมีเหตุผลของมันอยู่เพียงแต่เราไม่เคยนึกถึง...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ความคิดและความรู้สึกในแต่ละรอบ ในรอบแรก รู้สึกว่า “ทำอะไรเนี่ย” ละเริ่มตั้งใจทำเริ่มวางแผนละคิดใช้วิธีใหม่ๆ ให้เร็วและสะดวกมากที่สุด เพราะเริ่มมีจุดหมายว่า ต้องทำให้เสร็จ รอบที่ 2 แยกตัวด้วยอุปกรณ์อะไรก็ได้ ได้ใช้อุปกรณ์คือ “ไม้บรรทัด” สิ่งที่เกิดขึ้นเลยคือ เหมือนจะง่ายขึ้นจุดจ่อมากขึ้นและเริ่มหงุดหงิด แล้วเริ่มรนๆ เพื่อให้ทันเวลาแต่ไม่ทัน รอบที่ 3 ช่วยกันได้ แต่รู้สึกว่าต้องทำตัวเองให้เสร็จก่อนถึงจะช่วยคนอื่นได้ใจเริ่มจะท้อแต่ก็ทำต่อไปสุดท้ายก็ยังไม่ทัน แต่ไม่เป็นอะไร รอบที่ 4 แลกกันได้ คิดว่าอยากทำของตัวเองให้เสร็จไม่ยอมแลกเพราะกลัวคนอื่นลำบาก ความรู้สึกเหมือนน้ำใจนักกีฬา ผู้ทำของตัวเองต่อไปแต่ก็ยังไม่เสร็จ ละเริ่มกลับมาหงุดหงิด จนถึงรอบสุดท้าย Freestyle ได้ขอความช่วยเหลือจากเพื่อนรอบข้างละใช้อุปกรณ์ทั้งหมดช่วยกัน เริ่มสนุกละตั้งใจที่จะทำให้เสร็จ...แต่ก็ไม่เสร็จ ในใจรู้สึกสนุกและดีใจที่มีเพื่อนช่วย ผลที่ได้ มีการตั้งคำถามของปัญหา มีความคิดวางแผน มีจุดมุ่งหมาย ถึงจะไม่ถึงเป้าก็ไม่เป็นไร ทำเต็มที่แล้ว...” (พัททากวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

กิจกรรมครั้งที่ 3 นี้เป็นกิจกรรมที่ได้ใช้อุปกรณ์และเป็นกิจกรรมใหญ่ที่สะท้อนให้เห็นว่ากลไกของแนวคิดการส่งเสริมแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง และกลไกของอริยสัจสี่ที่มุ่งให้เกิดฉันทะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผ่านโครงสร้างของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐาน โดยการกระตุ้นให้เรียนได้เกิดการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) นับตั้งแต่การตัดถ่วงไปแม้จะยังไม่รู้กติกาต่อไป และกระตุ้นให้ผู้เรียนนึกถึงความคิดและความรู้สึกของตนเองขณะทำ ซึ่งผู้เรียนก็แสดงพฤติกรรมการแยกตัวต่อไปแม้ว่าไม่รู้ว่าจะแยกไป

เพื่ออะไร บางคนที่มีความเป็นตัวเองก็จะดำเนินการแยกตัว ในขณะที่บางคนก็จะสังเกตเห็นว่าเพื่อนในชั้นกำลังทำอะไร แล้วจึงเริ่มมีจุดมุ่งหมายเกิดขึ้น (Goal orientation) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเกิดองค์ประกอบของแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเองนั้นไม่ได้เรียบง่ายแต่ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ซึ่งทำให้นักศึกษาเกิดเป้าหมายดังกล่าวโดยอัตโนมัติเพื่อนำให้เกิดการคงอยู่ของพฤติกรรม การแยกตัว (Engagement) เมื่อแยกตัวไปสักระยะและมีการคิดทบทวน จึงเริ่มเห็นคุณค่าของการแยกตัวให้ทันเวลา (Goal Value) การวางแผนจากกำลังที่มี (Self-Efficacy believe) การร้องขอกำลังจากเพื่อนให้เพื่อนช่วยซึ่งเป็นทั้งการเชื่อมสัมพันธ์ (Relatedness) ซึ่งในการเรียนรู้หรือการสื่อสารการเชื่อมสัมพันธ์กับคนอื่นมีประโยชน์อย่างมาก และเป็นการวางแผนการปฏิบัติภารกิจให้บรรลุเป้าหมายที่สร้างขึ้นเองในใจ และแม้ว่าจะถูกจำกัดด้วยเงื่อนไขการยอมให้เพื่อนแลกเปลี่ยนและให้ดำเนินการแยกตัวต่อไป พบว่ายังมีนักศึกษาที่ยังพยายามแยกตัวต่อไปโดยที่รู้ว่าอาจจะไม่ทันเวลา และเกิดความสนุก ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญที่สะท้อนว่าเกิดแรงจูงใจ (Autonomous motivation) ขึ้นแล้ว ซึ่งผู้วิจัยก็ได้กล่าวเชื่อมโยงในกิจกรรมด้วยการตั้งคำถามให้เกิดการคิดถึงกิจกรรมดังกล่าว หากเปลี่ยนจากการแยกตัวเป็นการสื่อสารภาษาอังกฤษก็จะเกิดแรงจูงใจลักษณะเดียวกัน

ในขณะเดียวกันกิจกรรมนี้ก็ได้อาศัยกลไกของการเอื้อให้เกิดเจตสิก (Mental factors) ซึ่งถูกวางเงื่อนไขในกติกาการแยกตัวรอบต่าง ๆ ที่มุ่งให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกมีความหวัง ผิดหวัง การคิดถึงตนเองและผู้อื่น เพื่อให้นักศึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งกิจกรรมนี้เป็นการสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตและการสื่อสารภาษาอังกฤษดังนั้น กลไกจึงสะท้อนผ่านกระบวนการแก้ไขปัญหาของนักศึกษาที่ต้องทำใจและคิดเพื่อแก้ไข กิจกรรมนี้เป็นการตั้งภารกิจ (ทฤษฏี) โดยมีสาเหตุจากเงื่อนไขต่าง ๆ ในแต่ละช่วงกิจกรรม (สมุทัย) โดยมีเป้าหมายคือ แยกตัวให้สำเร็จไม่ว่าจะเจอเงื่อนไขใด ๆ (นิโรธ) และต้องอาศัยมรรค คือแนวทางการแก้ปัญหาแต่ละขั้น แต่กลับทำให้นักศึกษาสะท้อนว่ามีความสุข และพยายามทำให้ดีที่สุด ในภารกิจและใช้ความสามารถตนเองเต็มกำลัง ได้เกิดการช่วยเหลือตนเองและเพื่อน ซึ่งกิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมเด่นที่สะท้อนให้เห็นการนำเป้าหมายคือฉันทะและแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเองมาออกแบบกลไกในกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ ที่อยู่บนฐานคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเองอีกด้วย และนักศึกษาก็ได้สะท้อนให้เห็นว่า การแยกตัวก็เหมือนการสื่อสารภาษาอังกฤษที่อาจเจอเงื่อนไขที่ยาก และอาจไม่เข้าใจเป้าหมายแต่แรก แต่ด้วยกลไกกิจกรรมทำให้นักศึกษาเข้าใจว่า หากแก้ไขปัญหาในกิจกรรมได้ การสื่อสารภาษาอังกฤษก็สามารถฝึกฝนได้แบบเดียวกัน

ครั้งที่ 4 กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน

กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเป้าหมายต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตน ด้วยการเปรียบเทียบกับตัวละคร 2 ตัวในเรื่องเต่ากับกระต่ายซึ่งมีตอนจบของเรื่องที่แตกต่างกันออกไป 4 รูปแบบ โดยในตอนจบแบบแรกเต่าชนะความไม่ลุ่มลึกของตนเอง ตอนจบแบบที่สองกระต่ายเป็นฝ่ายชนะเพราะเป็นการแข่งขันในบริบทเดิมและกระต่ายเรียนรู้แล้ว ตอนจบแบบที่สามเต่ามาทำแข่งและใช้เส้นทางใหม่ที่มีทางน้ำเต่าจึงชนะเพราะเต่าใช้เส้นทางที่ถนัดมีโอกาสชนะสูง และตอนจบแบบที่สี่เส้นทางเป็นแบบมีทั้งทางน้ำและทางบกทั้งเต่าและกระต่ายจึงตกลงที่จะเดินทางร่วมกันไม่เหงามีคนคอยช่วยคิดและผลักดันเติมเต็มในสิ่งที่ตนเองขาดเช่นในช่วงการต้องข้ามน้ำต้องอาศัยเต่าที่ว่ายน้ำได้เร็วกว่ากระต่าย และทางบกที่กระต่ายทำได้ดีกว่าจึงแบกเต่าไปสู่เส้นชัยพึงพอใจกันทั้งสองฝ่าย จากนั้นผู้วิจัยได้นำให้ผู้เรียนทบทวนถึงความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจแบบมานะ และแรงจูงใจแบบฉันทะโดยเปรียบเทียบว่าตัวละครใดมีฉันทะหรือมานะในช่วงเวลาไหน ตอนจบแบบใด โดยให้สมาชิกได้ทบทวนถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรวมทั้งตรวจสอบว่า แรงจูงใจต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองเป็นอย่างไร ซึ่งผู้เรียนได้สะท้อนแรงจูงใจของตน ดังตัวอย่างคำพูดต่อไปนี้

“...หนูเข้าใจมาตลอดว่านิทานกระต่ายกับเต่าตอนจบคือเต่าชนะ เพราะกระต่ายชะล่าใจ แต่พอมาเรียนกับอาจารย์ไม่ค่ะ มันเปิดโลกมาก กระต่ายกับเต่าไม่ได้มีแค่เวอร์ชันเดียว นิทานกระต่ายกับเต่า มีหลายเวอร์ชัน ตั้งแต่ เต่าแพ้เพราะกระต่ายหลับ ต่อมากะต่ายชนะ เพราะไปแก้ไขตัวเอง ไม่หลับ ไปฝึกฝนมาใหม่ ต่อมา เต่าชนะ เพราะเลือกทางที่ตัวเองถนัดสุดท้าย ก็ช่วยกันไป ชนะทั้งคู่ ทำให้ได้เห็นความพยายามของทั้งคู่ที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ พยายามเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพื่อให้คนอื่นได้เห็นศักยภาพ แต่ก็ยังไม่ลืมหันที่จะ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย จนสุดท้าย ก็เป็นเพื่อนกัน ดังนั้น คนเราเวลาทำอะไรมันต้องมีอุปสรรคบ้าง แต่ถ้าเราไม่ลืมหันที่จะปรับปรุง พยายามทำให้ดีที่สุด...” (พัททากวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...นิทานกระต่ายกับเต่าในหลายเวอร์ชันก็ทำให้เรามีแง่คิดหลายอย่าง คือ การไม่ประมาท ความขยันการช่วยเหลือกันและกัน การทำในสิ่งที่ตนถนัด คนเรามีความถนัดไม่เหมือนกัน...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...สอนให้รู้ว่า กระต่ายเร็วแต่ไม่สม่ำเสมอ หากสม่ำเสมอก็จะชนะ และให้ทำในสิ่งที่เราถนัดก็จะทำมันได้ดีหากเราเลือกเส้นทางที่เราถนัดอย่างเช่นเต่า และการที่เราจะประสบความสำเร็จบางทีก็ต้องมีเพื่อนไปด้วยร่วมมือกันเพื่อตัวเราและตัวเพื่อนร่วมทางของเรา เหมือนกับการเรียนภาษาของฉันทะที่ต้องหาจุดที่ฉันทะถนัดและฉันทะต้องรู้ว่าฉันทะชอบอะไร หากคนที่อยู่

รอบข้างเพื่อไปด้วยกันแทนที่จะคิดว่าเขาเป็นคู่แข่งแค่อย่างเดียว...” (ไชยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

จากคำตอบของนักศึกษาที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้จากกิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน แสดงให้เห็นกลไกการทำงานของกิจกรรมซึ่งคือ การกระตุ้นให้เกิดการคิด และความรู้สึกที่มีต่อเรื่องราวของเต่ากับกระต่ายทั้ง 4 เวอร์ชัน ซึ่งแฝงทฤษฎีการกำหนดตนเอง แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ และความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยการเปรียบเทียบแรงจูงใจที่ขับเคลื่อนให้เกิดพฤติกรรมการวิ่งแข่ง จากนั้นผู้วิจัยจึงเชื่อมโยงให้เห็นความถึงพฤติกรรมด้วยการตั้งคำถามว่าหากเปลี่ยนการวิ่งเป็นเรื่องของภาษาอังกฤษ โดยการเปรียบเทียบแรงจูงใจของตัวละครเต่ากับกระต่ายตามแนวคิดทั้ง 3 ที่กล่าวมาผ่านการเล่านิทานจะทำให้นักศึกษาเกิดเจตสิก (Mental factors) ของนักศึกษาเกิดทิศทางปรุ่งให้เกิดอารมณ์หรือกล่าวโดยง่ายคือเกิดความคิดและความรู้สึกที่เปลี่ยนจิต ซึ่งเป็นตัวละครหรือตัวแบบที่นักศึกษาค้นเคย ให้นักศึกษาเกิดการคิดและความรู้สึกที่เปลี่ยนไปตามเรื่องราวที่เกิดขึ้น และนำกลับมาสู่การทบทวนตนเองผ่านการอภิปรายแบบร่วมเรียนรู้ (Think-Pair-Share) โดยนิทานทั้ง 4 เวอร์ชัน สะท้อนให้เห็นความตั้งใจของตัวเองในแต่ละเวอร์ชันซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ตัวละครเอกในแต่ละเวอร์ชันจะมุ่งเข้าหาสถานการณ์การแข่งขัน เช่นเดียวกันกับการมุ่งเข้าหาการสื่อสารภาษาอังกฤษ การได้เป็นตัวเองในการแข่งขัน (Autonomy) ได้ตระหนักถึงความสามารถว่าตนเองวิ่งหรือว่ายน้ำได้เก่งก็จะเลือกทางนั้น (Competence) การร่วมมือเพื่อไปสู่ชัยชนะ (Relatedness) และยังสะท้อนฉันทะอย่างชัดเจน กล่าวคือ เมื่อมีความตั้งใจแล้วก็จะทำดีที่สุดแห่งการแข่งขันหรือการใช้ภาษา ทำดีที่สุดแห่งความสามารถ และมองเป็นกุศลหรือประโยชน์ที่ตนเองและคู่แข่งจะได้รับ อีกทั้งนิทานแต่ละตอนยังสะท้อนให้เห็นผลเสียของการมุ่งชนะโดยไม่มีกำหนดเจตสิกที่เป็นกุศลหรือเป็นประโยชน์ เช่นหากไม่มีฉันทะแต่เป็นแรงจูงใจหรือความอยากประเภทอื่นซึ่งในที่นี้คือมานะ ก็ส่งผลให้เกิดความขี้เกียจดังเช่นกระต่ายในเวอร์ชันแรก ซึ่งเป็นกลไกแรกที่ทำให้นักศึกษาเห็นข้อดีของการมีแรงจูงใจแบบฉันทะที่จะทำให้เต่าแสดงความสามารถให้เต็มที่ที่สุดและแข่งขันให้ออกมาดีที่สุด และชี้ให้เห็นเรื่องของกลยุทธ์ที่ตนเองถนัดซึ่งเชื่อมโยงถึงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และยังช่วยให้นักศึกษาได้เห็นการพิจารณาในเชิงของกุศลหรือประโยชน์ที่ตนเองและผู้อื่นจะได้รับจากเวอร์ชันที่มีการช่วยกันของเต่าและกระต่าย

นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาต่อแรงจูงใจของตนเอง ผ่านกลไกของกิจกรรมที่ส่งเสริมแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเองคือ ให้อำนาจให้นักศึกษาได้พิจารณาว่าทั้งเท่าและกระต่ายในเวอร์ชันที่ตนเองชนะ เพราะตระหนักถึงความสามารถของตน (Competence) และมีการกำหนดเป้าหมายจากตนเองไม่ได้ถูกบังคับ เพราะแต่ละรอบจะมีตัวละครที่เริ่มขอแข่งขันก่อนและฝ่ายที่ยินดีแข่งขัน หากเป็นคนเริ่มต้นเอง ได้กำหนดตนเอง (Autonomy) และในเวอร์ชันที่ 4 ที่มีการร่วมมือกันซึ่งสะท้อนให้เห็นการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness)

ครั้งที่ 5 กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง

กิจกรรมนี้เป็นการเปิดคลิปของคนไทยชื่อครูเคทที่เคยไม่มั่นใจและไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษจนกระทั่งนึกถึงความกล้าของป้าชายของฝากที่บางแสนที่ไม่ได้เรียนหนังสือแต่กลับกล้าขายของให้คนต่างชาติ และคลิปของชายชาวอเมริกันที่มีชื่อภาษาไทยว่า แดงโม ซึ่งมีเอกลักษณ์คือเป็นคนที่สามารถพูดภาษาไทยได้อย่างชัดเจน สามารถรู้คำศัพท์เฉพาะวิธีการพูดการออกเสียงที่เหมือนกับคนไทยมาก ซึ่งในคลิปมีการถามคุณแดงโมว่า “ทำไมถึงพูดภาษาไทยได้ชัดเจน” และถามว่า “มีทัศนคติยังไงต่อการสื่อสารภาษาไทย” ซึ่งคำตอบของแดงโมคือ “ต้องคิดว่าถ้าเราอยากไปที่ไหนเราต้องสื่อสารภาษานั้น แดงโมมาเมืองไทยก็ต้องพยายามที่จะสื่อสารภาษาไทย เหมือนกับคนไทยที่หากต้องไปอาศัยอยู่ในอเมริกาก็ต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทุกคนต้องปรับตัว และเมื่อรู้ว่ารัก ชอบหรือถนัดอะไรก็มุ่งไปสู่สิ่งนั้น และทำอะไรขอให้ตั้งใจ” และกระตุ้นด้วยการให้ฟังเพลงชีวิตลิขิตเองซึ่งมีความหมายมุ่งเน้นให้มุ่งคนเชื่อมั่นในตัวเองว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะเลือกและกำหนดได้ด้วยตัวเอง จากนั้นจึงนำเข้าสู่วงสนทนาผ่านการตั้งคำถามถึงสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ นำมาเปรียบเทียบกับชีวิตและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง ซึ่งสิ่งที่ได้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในครั้งนั้นได้ถูกถ่ายทอดผ่านข้อความต่อไปนี้

“...ตอนดูคลิปครูเคทกับแดงโมและเพลงชีวิตลิขิตเองทำให้เราคิดว่าเราสามารถทำในสิ่งที่เราอยากทำได้ แม้ในสถานการณ์ที่บีบบังคับเรา ในช่วงเวลาที่ต้องอยู่ในกฎเกณฑ์มันลำบากแค่ไหน แต่เราก็สามารถหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ ให้ตัวเองได้ใช้ชีวิตไปอย่างมีความสุขได้...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ทุกคนจะทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการ และชอบ เหมือนเพื่อนของแดงโมอยากเป็นศิลปิน เพื่อนมันก็เก่งในทางที่รักที่ถนัด เพราะมันเกิดจากความตั้งใจ เหมือนที่แดงโมตั้งใจที่อยากจะทำพูดไทย จึงทำให้เราคิดได้ว่า ทำให้ใจรักภาษาอังกฤษก่อน ก่อนที่จะฝึกมัน อย่าไปคิดว่าจะต้องสำเนียงจ๋าเลย เหมือนที่แดงโมบอก และที่สำคัญอย่าไปคิดว่ามันง่ายหรือมันยาก ขอ

แค่เราสนุกกับมันก็พอ สรุปทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานั้นมันคือ ความตั้งใจ ทำให้ผมคิดว่าทุกคนที่เขามาในชีวิตของผม ล้วนแต่สอนให้ผมเรียนรู้ อะไรบางอย่างเสมอ คนที่เข้ามาแล้วทำให้ผมมีความสุข เพราะเค้ากำลังสอนให้ผมรู้จักรักตัวเอง คนที่เขามาแล้วทำให้ผมมีความสุข แต่ชีวิตเรานั้นมันดีไซน์ทางเดินเองได้ อะไรที่ทุกข์ตัดไปครับ อะไรที่สุขเก็บไว้ แต่อย่าลืมนะครับว่า ชีวิต มีหวานก็ต้องมีขมบ้างเป็นสีส่นบ้าง ไม่มีใครที่สุขตลอด และทุกข์ตลอด อยู่ที่เราจะแก้ไขปัญหาคือหรือไม่ต่างหาก ตัวเราเองเท่านั้นที่จะเป็นคนกำหนดเอง...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...แต่ผมเป็นชาวต่างชาติ ชื่นชอบประเทศไทยและเข้ามาอยู่ในประเทศไทย เขามีทัศนคติที่ดีและปรับตัวเข้ากับประเทศไทยได้ดีเพราะเขาบอกว่า ต้องเข้าใจในแต่ละประเทศก่อนว่าพื้นฐานเป็นอย่างไรเราต้องปรับตัวเข้ากับประเทศนั้นๆ หรือต้องอยู่เป็นและค่อยๆ เรียนรู้กับสิ่งที่เราชอบไปเรื่อย ๆ เหมือนกับภาษาอังกฤษที่เราต้องเข้าใจ และพยายามไปกับมันอย่าคิดว่ามันยากหรือง่ายแต่แค่คิดว่าเราสนุกไปกับมัน อีกตอนก็เพลงชีวิตลิขิตเอง ฟังแล้วรู้สึกว่ ทุกครั้งที่เจออุปสรรค หรือเวลาร้องให้กับทุกสิ่งที่ไม่ได้ด้วยดี ท้อแท้และผิดหวังมาก แต่พอมาฟังเพลงนี้แล้วเหมือนเป็นกำลังใจให้เราสู้ต่อไป ละเตือนว่าเราพยายามไปเพื่อใคร เพื่อพ่อแม่และคนที่เรารัก ทำให้บอกกับตัวเองว่าเก่งมากแล้ว เพราะนี่คือชีวิตลิขิตของเรา...” (ไชยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ถ้าเราชอบมัน เราก็จะขยันตามมา เมื่อทำก็มีความสุข สนุกไปกับมัน และไม่เบื่อที่จะเรียนรู้ อะไรๆมันก็จะง่ายขึ้น เช่น ภาษาอังกฤษทุกวันนี้มันสำคัญกับชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสอบต่างๆ หรือเรื่องจะไปเที่ยวต่างประเทศ ล้วนแต่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นเราต้องหาสิ่งที่ชอบในภาษาอังกฤษให้เจอ แล้วเราก็จะขยันที่จะเรียนรู้มันเอง บางที่ยังไม่ต้องถึงขั้นชอบก็ได้ แค่ย่ำปิดกันก็น่าจะพอ ทุกวันนี้หนูชอบดูหนังใน Netflix หนูก็ดูหนังที่เขาพูดอังกฤษแล้วอ่านซับไทย บางครั้งหนูก็พูดตาม มันจึงทำให้หนูเริ่มฝึกภาษาอังกฤษไปในตัว...” (พัททาวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

จากคำตอบของนักศึกษาสะท้อนให้เห็นกลไกการทำงานของกิจกรรมชีวิตลิขิตเอง ที่เหนี่ยวนำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษโดยใช้การยกตัวอย่างเป็นตัวแบบซึ่งเป็นบุคคลที่ได้ทำตามความต้องการ ตอบสนองความพึงพอใจของตนเอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นการที่ตัวแบบมีการตั้งเป้าหมายและการพยายามไปให้ถึงเป้าหมาย (Goal orientation) การตระหนักถึงความสามารถของตนเองและพยายามให้ไปให้

เป้าหมายของตนเอง (Efficacy perceive) และการเห็นคุณค่า (Perceive value) ของเป้าหมายนั้น ซึ่งทั้ง 3 กระบวนการเป็นส่วนประกอบของโมเดลการพัฒนาแรงจูงใจภายในตัวบุคคล (Self-System Model of Motivation Development) ตามแนวทฤษฎีการกำหนดตนเอง และทำให้ตัวแบบได้ผลคือสามารถใช้ภาษาที่สองของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีการเปิดเพลงชีวิตลิขิตเองซึ่งมีเนื้อหาที่เน้นให้บุคคลพยายามด้วยตนเองและมีทำนองที่ไพเราะ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้คิดและรู้สึกถึงการตระหนักในตนเองของนักศึกษา ซึ่งทำให้เจตสิกหรือองค์ประกอบของจิตของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากมีกลไกของกิจกรรมนี้เป็นตัวกระตุ้น

อีกทั้งการที่นักศึกษาสะท้อนว่าตนเองรู้จักตนเองเข้าใจตนเอง ความต้องการของตนเองมากขึ้นจากกิจกรรมนี้สะท้อนความสำเร็จของกลไกการส่งเสริมแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเองที่ชัดเจน ในขณะที่เดียวกันก็เชื่อมโยงไปยังขั้นตะเพื่อเป็นการต่อยอดเพราะการมองที่กุศลหรือประโยชน์จึงเลือกสื่อสารภาษาที่สองก็เป็นเป้าหมาย ที่ส่งผลให้ทั้งแต่งโมและครูเคทได้ฝึกภาษาให้ดีที่สุด ใช้ความสามารถที่มีให้สูงสุดและให้การใช้ภาษาออกมาดีที่สุดไม่เกิดความขี้เกียจเพราะตนเองรักในเป้าหมายนั้นแล้ว ที่สำคัญกิจกรรมนี้ได้เลือกเพลงชีวิตลิขิตเองซึ่งมีทำนองและความหมายเพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษาได้เกิดความรู้สึกมีกำลังใจที่จะเป็นผู้เริ่มเองมากกว่าที่จะเป็นผู้ถูกเลือกโดยโชคชะตา

ครั้งที่ 6 กิจกรรมความหมายของชีวิต

ในครั้งนี้อยู่เรียนจะได้เรียนรู้และทบทวนถึงแรงจูงใจที่สำคัญของตนเองผ่านกิจกรรมการการ์ดชีวิต ซึ่งเป็นกระดาษขนาดเล็กจำนวน 12 แผ่น ที่ถูกวาดภาพหรือข้อความที่เป็นสิ่งที่ผู้เรียนให้ความหมายกับชีวิตของผู้เรียนเอง แล้วจึงค่อย ๆ สุ่มเลือกเอาออกด้วยเงื่อนไขต่าง ๆ จำนวน 4 รอบ ซึ่งมีทั้งรอบที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าจะไรถูกถอดถอนออกไป และรอบสุดท้ายที่ผู้เรียนรู้ว่าจะมีอะไรเหลือแต่จะต้องเลือกเลือกสิ่งหนึ่งออกและเลือกเก็บไว้เพียงหนึ่งสิ่ง จาก 12 แผ่นจนเหลือ 1 แผ่น เพื่อนำมาสู่การสนทนากลุ่ม ซึ่งปรากฏบทสนทนาของผู้เรียนดังต่อไปนี้

“...ทำให้เราได้คิดขึ้นมาอีกว่าที่เราทำอยู่นี้ เราทำไปทำไม แต่เราก็ต้องทำ เพราะเราคิดว่า เพื่อนทำได้ แล้วทำไมเราจะทำไม่ได้ อารมณ์เหมือนภาษาอังกฤษแหละครับ คนอื่นเรียนได้ ทำไมเราจะเรียนไม่ได้ แต่เราอาจจะช้าหน่อย แต่เดี๋ยวเราก็จะสำเร็จ สุดท้าย ทำไม่ ต้องทำแบบละ ทำไมไม่ทำแบบนี้...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...กิจกรรมที่เกี่ยวกับความหมายของชีวิต มันทำให้เรารู้สึกว่าไปกับสิ่งที่เราเขียนจริง ๆ เพราะพอมีคนที่เราจากจากสิ่งนั้น ๆ ไปเราก็จะรู้สึกเศร้าทั้ง ๆ ที่เป็นแค่

เหตุการณ์จำลอง รวมถึงพอลิ่งนั้น ๆ หายไป เราก็ต้องหาวิธีการดำเนินชีวิตต่อไปให้ได้...” (ไซยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เห็นด้วยกับกิจกรรมนี้มาก เพราะได้ค้นหาสิ่งสำคัญในชีวิตเจอกับปัญหา ละ ทำใจกะมันละดำเนินชีวิตต่อไป เช่น พอลิ่งที่สำคัญ 12 แผ่น มีทั้งคนรอบข้างทั้งคู่ของเรา และทั้งตัวเองจนเหลือแค่ 1 แผ่นทำให้เรารู้สึกว่าสิ่งที่เราต้องมีที่สำคัญและจำเป็นในชีวิตคืออะไร สรุปคือกิจกรรมนี้ทำให้รู้ว่าในชีวิตเราอะไรสำคัญกะเรามากน้อยแค่ไหนและถึงสิ่งที่สำคัญจะพรากเราไปแต่ก็ต้องทำใจแล้วดำเนินชีวิตต่อไป...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ตอนแรกก็มีตั้ง 12 อย่างพอลิ่งผ่านไปเรื่อย ๆ ทั้งมีเพื่อนหยิบไปเราเลือกเอง และคู่เลือกจนมาถึงเหลือ 2 ใบสุดท้ายคือเหลือหมูกระทะกับเงิน ก็เลยเลือกเงินเพราะคิดว่า ถ้าเราไม่มีเงินแล้วเราจะเอาตั้งคี่ไหนไปกินหมูกระทะ จากกิจกรรมนี้มันก็ทำให้คิดได้ว่า ไม่ว่าเราจะเจออุปสรรคในชีวิตขนาดไหนไม่ว่าอะไรจะตกหล่นไปตามกาลเวลาแต่เราก็ต้องเดินหน้าและใช้ชีวิตอยู่กับสิ่งที่เรามีต่อไปตราบดีที่เรายังมีลมหายใจชีวิตก็ต้องไปต่อไม่มีกลับหลังมาให้แก้ไขคะ...” (พัทกาวิ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

จากกิจกรรมความหมายของชีวิต สะท้อนให้เห็นกลไกการทำงานของโมเดลการส่งเสริมแรงจูงใจ (Self System Model of Motivation Development) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ส่งเสริมแรงจูงใจ ซึ่งส่งเสริมให้บุคคลเกิดการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง (Goal orientation) ผ่านการให้นักศึกษาได้เขียนสิ่งที่มีคุณค่าความหมายในชีวิตอย่างอิสระ ผ่านกระบวนการคิดใคร่ครวญ ทบทวน การได้สังเกตเพื่อนและพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้น เมื่อบัตรคำ 12 แผ่นค่อย ๆ หายไปจากเงื่อนไขของกิจกรรมจะให้นักศึกษาได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่ตนเองเลือกเมื่อมีโอกาสเลือก และตระหนักถึงความสามารถของตนเอง (Competence) ที่ต้องตัดสินใจเลือกและต้องใช้ความสามารถที่มีในการจัดการกับทางเลือกที่เหลืออยู่ในกิจกรรมได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้สังเกตและพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ถึงคุณค่าของสิ่งที่เหลืออยู่ หรือสิ่งที่สูญเสียไป (Task value)

ที่สำคัญกลไกการวางเงื่อนไขของกิจกรรมนี้ ทำให้นักศึกษาต้องคิดทบทวน เกิดเจตสิกที่ปรุงแต่งให้คิดและมองว่า หากสูญเสียสิ่งใดไปแล้วจะคิดถึงคุณค่าของทุกสิ่งและทำให้ดีที่สุดในหน้าที่หรืองานที่ได้รับมอบหมาย และไม่ชี้แจงเพราะจะพุ่มกำลังกาย เพื่อให้ได้กุศลหรือประโยชน์กับสิ่งที่เหลืออยู่อันเป็นองค์ประกอบทั้ง 3 ของฉันทะ เพราะกิจกรรมนี้เป็น

สถานการณ์สมมติที่เร้าเจตสิกให้รู้สึกเสียตาย และคิดถึงคุณค่าของสิ่งที่เสียไปและคงอยู่ รวมถึง การชั่งน้ำหนักเลือกเมื่อต้องเป็นผู้ตัดสินใจเลือกทิ้งหรือเก็บบางอย่างไว้ ซึ่งในทุกครั้งจะมีการ พุดคุยกันแบบร่วมเรียนรู้ทำให้นักศึกษาได้เชื่อมสัมพันธ์รับรู้อารมณ์ความรู้สึกของเพื่อนร่วมกัน อัน ส่งผลเชื่อมโยงให้เกิด (Relatedness) โดยโครงสร้างของกลไกทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การจัดการเรียนรู้ แบบใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning) คือ ทบทวนนำเสนอภารกิจ การทำภารกิจและการ ถอดบทเรียน

ครั้งที่ 7 กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน

สำหรับกิจกรรมนี้เป็นการให้ผู้เรียนได้ตั้งเป้าหมายในชีวิต โดยหลักการคือ การให้ผู้เรียนได้วางแผนระยะ 5 ปีต่อจากนี้ไปของตนเอง และให้เขียนลงในใบงาน ที่มีลักษณะเป็น การแบ่งช่วงเวลา แต่ละปีว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างตามเป้าหมาย ให้ตั้งชื่อแผนการชีวิต ให้พิจารณา แผนของตนเองตั้งไว้ ตามมาตรวัดซึ่งพัฒนามาจากองค์ประกอบของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory) และองค์ประกอบของแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์ คือ ฉันทะ 3 องค์ประกอบคือ ทำดีที่สุด ทำเต็มความสามารถที่สุด และทำเพื่อประโยชน์ตนเองกับผู้อื่น จากนั้น จึงให้แสดงความคิดเห็นต่อแผนของตนเอง โดยกิจกรรมนี้จะทำด้วยกัน 3 รอบ โดยรอบที่สองจะมี เงื่อนไขว่าหากแผนแรกไม่สามารถเกิดขึ้นได้แผนการชีวิตจะเป็นอย่างไร และในรอบสุดท้ายจะมี เงื่อนไขว่าหากไม่ได้สนใจเรื่องทรัพย์สินเงินทองหรือบุคคลอื่น ๆ แผนจะมีหน้าตาเป็นอย่างไร โดย ให้ตั้งชื่อ วิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นเช่นเดียวกันกับแผนแรก จากนั้นจึงนำมาสู่การพุดคุย ซึ่ง คำตอบได้เป็นดังต่อไปนี้

“...การทำกิจกรรมนี้ทำให้เราสามารถรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับอนาคต และช่วยให้เราเดินทางไปสู่เป้าหมายได้อย่างมั่นคง เพราะเรารู้แล้วว่าเราต้องทำอะไรต่อไป...”
(อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...สำหรับแผนแรกนั้นในอีก 5 ปีข้างหน้า คิดว่าเรารู้จักตั้งเป้าหมายว่าจะ ไปอย่างไร ค่อนข้างที่จะเต็มทีกับภาษาอังกฤษ ทำเพื่อครอบครัวและคนที่รัก แผนที่ 2 นั้นค่อนข้าง ที่จะคิดยากขึ้นเพราะต้องจินตนาการถึงแผนที่สามารถทำให้ดำเนินชีวิตต่อไปได้ แผนนี้ค่อนข้าง เป็นตัวของตัวเองเพราะต้องหาความสงบก่อนเพื่อ สงบจิตใจ และวางแผนใหม่ จึงจะได้เชื่อม สัมพันธ์กับคนอื่นมากขึ้นเพราะคิดว่าหากกำลังใจกับครอบครัวและคนที่รักก่อนเป็นอย่างแรก ละ ค่อยๆวางแผนใหม่ ถึงเป้าหมายส่วนใหญ่จะล้มเหลวแต่ก็ยังอยากจะทำอีกครั้ง ส่วนแผนสุดท้าย จะได้เป็นตัวของตัวเองมากๆได้ทำอะไรที่อยากทำโดยไม่ต้องคิดถึงใครแต่หลักๆแล้ว การ ตั้งเป้าหมายอาชีพที่มั่นคง ก็ยังคงเลือกเป้าหมายเดิมแต่จะมีอาชีพเสริมนิดๆหน่อยๆแต่อาชีพที่เรา

อยากจะทำก็ได้ใส่ลงไปเพราะทุกเป้าหมายจะนึกตามหลักความเป็นจริง เชื่อกันว่าเราทำได้และได้ แสดงความสามารถอย่างเต็มที่...” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ดูจากแผนที่ 1 นะครับมีความเป็นไปได้ในระยะเวลาห้าปีการพัฒนา ศักยภาพของตนเองนั้นไม่ใช่เรื่องยากแต่เราควรมีวินัยต่อตนเองมีความตั้งใจและแรงจูงใจที่ดีเพื่ออนาคตของตนเองครับ ส่วนแผนที่ 2 แผนที่นี้มีโอกาสที่เป็นไปได้ครับเนื่องจากได้ศึกษาช่องทางมา เป็นอย่างดีแล้ว แต่อาจารย์บางทีก็ไม่ได้บรรจุก็เสียเปรียบแผนที่หนึ่งที่คุณผู้ช่วยนั้นได้บรรจุเป็น ข้าราชการ ส่วนแผนที่ 3 ครับ แผนที่นี้เป็นแนวเพื่อฝันนะครับแต่ถ้ามีความพยายามแผนที่นี้ ก็อาจจะเป็นได้จริง...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

สำหรับกิจกรรมครั้งที่ 7 นี้ยังคงใช้แนวคิดเกี่ยวกับการให้คุณค่ากับ เป้าหมาย (Task value) และการพาตนเองไปสู่เป้าหมาย (Goal orientation) โดยการกระตุ้นให้ คิดถึงความสามารถของตนเองที่มี (Self-efficacy) ซึ่งเป็นกลไกของโมเดลการพัฒนาแรงจูงใจของ บุคคลที่จะเข้าไปช่วยเสริมให้เกิด การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) เพราะเป็นการคิดใคร่ครวญและ เลือกรทางชีวิตของ

ตนเองในด้านภาษาอังกฤษ การได้ใช้ความสามารถ (Competence) เพราะจะประเมินตนเองและต้องใส่ไปในแผนชีวิตด้านภาษาอังกฤษเพื่อไปเสริมแผนชีวิต ที่สำคัญ ในกระบวนการของกิจกรรมทุกครั้งจะมีกระบวนการที่นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนกับเพื่อนแบบร่วม เรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งจะทำให้นักศึกษาตัดสินใจอย่างมีการคิดทบทวนต่อการเลือกจะ พัฒนาภาษาอังกฤษของตนอย่างไร นอกจากนี้ในใบงานยังได้แฝงกระบวนการของการประเมิน แผนชีวิตแต่ละเวอร์ชัน ด้วยการสร้างเป็นมาตรประเมินโดยใช้องค์ประกอบของทฤษฎีการกำหนด ตนเองและฉันทะเป็นฐาน เช่น แผนชีวิตนี้ได้เป็นตัวเองมากน้อยขนาดไหน ได้ใช้ความสามารถมาก น้อยขนาดไหน ได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นมากน้อยขนาดไหน เช่นเดียวกันกับการประเมินตามกรอบ แนวคิดฉันทะ เช่น แผนชีวิตนี้ได้ทำดีที่สุดในการกิจขนาดไหน ได้แสดงความสามารถขนาดไหน และแผนที่ตนเองและผู้อื่นจะได้ประโยชน์หรือกุศลมากน้อยขนาดไหน ซึ่งนักศึกษาจะต้อง พิจารณาทบทวนแผนชีวิตของตนเอง และเมื่อผลสานกับเงื่อนไขของแต่ละแผนชีวิตคือแผนปกติ แผนที่เมื่อแผนแรกเป็นไปได้ และแผนที่เลือกได้อย่างเสรี ซึ่งในระหว่างเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาจะต้องพัฒนากระบวนการคิดด้วยกรอบของอริยสัจสี่ คือ ต้องรู้ว่าอะไรคือปัญหานั้นคือ เงื่อนไขของกิจกรรม (ทุกข์) สาเหตุก็คือความตั้งใจและแรงจูงใจของตัวเอง (สมุทัย) ซึ่ง นักศึกษาจะต้องวางแผนการแก้ปัญหาด้วยกระบวนการวิธีต่าง ๆ (มรรค) ซึ่งจะทำให้เกิดแผนที่

ตนเองพึงพอใจที่สุด (นิโรธ) อย่างไรก็ตามก็ดีกระบวนการในภาพรวมคือการนำเสนอภารกิจ การทำภารกิจและถอดบทเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐาน

ครั้งที่ 8 กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมเชิงบรรยายและอภิปรายแบบกลุ่ม โดยการทบทวนกิจกรรมทั้งหมดใน 7 ครั้งที่ผ่านมา ด้วยการสรุปให้เห็นภาพรวมของกิจกรรมทั้งหมด รวมถึงคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ ที่สำคัญคือแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องตั้งแต่เรื่องของแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจตามแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง อันประกอบด้วย การได้เป็นตัวเอง การรับรู้ความสามารถตนเอง และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมไปถึงจนถึงแนวคิดของแรงจูงใจไม่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ อันประกอบด้วย ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถตนเอง และความปรารถนาทำดีเพื่อประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบของสำคัญของฉันทะ อีกทั้งยังอธิบายให้เห็นความแตกต่างระหว่างมานะ และฉันทะที่แตกต่างกันในแง่ของความรู้สึกของการยึดติด (Attachment) โดยนักศึกษาได้สะท้อนผ่านคำตอบดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ความรู้เราเปลี่ยนไปตอนที่มาได้เรียนรู้ ทำให้เราแยกแยะสองคำนี้ออก (ฉันทะ กับ มานะ) และได้รู้ความหมายของมันจริง ๆ ว่า ความอยากที่ไม่ต้องการเอาชนะแค่ทำเพราะชอบทำพอใจที่ทำได้จะคงทนกว่า...” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ได้เรียนรู้ว่าสิ่งภายนอกเช่น เงิน รางวัล เกียรติดี เป็นแรงจูงใจภายนอก และรู้ว่าถ้าเราทำอะไรแล้วตอบสนองความพึงพอใจของเรา 3 อย่าง คือเป็นตัวของตัวเอง ได้แสดงความสามารถ ได้มีเพื่อน เรามีแนวโน้มจะทำสิ่งนั้นต่อไปไม่ปล่อยเพราะ 3 สิ่งนี้ตอบสนองความต้องการของเรา...” (นิลชัช นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

สำหรับกิจกรรมครั้งที่ 8 นี้ คำตอบของนักศึกษาสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจที่มีต่อความตั้งใจของตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษว่ามีสาเหตุมาจากความรักหรือความต้องการที่เหมาะสมจริง ๆ หรือฉันทะ การตระหนักและเข้าใจถึงองค์ประกอบของแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเองตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง และกระตุ้นให้นักศึกษาได้ทบทวนตัวเองผ่านกิจกรรมที่ผ่านมาในครั้งก่อนหน้าทุกครั้ง เพื่อเชื่อมโยงให้นักศึกษาได้เห็น และเข้าใจว่าเหตุที่ตนเองไม่ตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นเพราะนักศึกษาเองยังไม่เกิดองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้นักศึกษาอยู่กับภาษาอังกฤษได้อย่างคงที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก ซึ่งกลไกในการ

เรียนรู้ครั้งนี้จะเป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลการเห็นด้วยน้ำความคิดจากไม่รู้ไม่เข้าใจเป็นเข้าใจมากขึ้นและมีประสบการณ์จากกิจกรรมครั้งก่อนหน้ามาเชื่อมโยงกับข้อมูลที่นำข้อมูลสู่การคิดทบทวนของนักศึกษาในกิจกรรมครั้งนี้ จากนั้นจึงใช้การตั้งคำถามเพื่อให้นักศึกษาของตัวเองกิจกรรมที่ตนเองมองว่าสอดคล้องกับแต่ละองค์ประกอบ แล้วจึงเข้าสู่กระบวนการถอดองค์ความรู้ผ่านกระบวนการร่วมเรียนรู้ และให้นักศึกษาได้ผลิตแผนภาพสรุปรวมในฐานะที่เป็นความคิดรวบยอดของกลุ่ม ซึ่งจากกิจกรรมแม้ว่าจะเป็นการพูดคุยเกี่ยวกับตัวเนื้อหาของปัจจัยของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แต่ด้วยกลไกของกิจกรรมก็เอื้อให้นักศึกษาได้เป็นตนเอง ได้ใช้ความสามารถในการนำเสนอความคิดของตนและได้แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนร่วมชั้นอันจะนำมาสู่ความพอใจอีกครั้งหนึ่งอีกด้วย

ครั้งที่ 9 กิจกรรมลองทำดูเราทำได้

กิจกรรมครั้งนี้เป็นการจัดกิจกรรมครั้งสุดท้ายเป็นการยุติโปรแกรม โดยเป็นการท้าทายความสามารถของผู้เรียนด้วยการให้ผู้เรียนได้ทดลองพูดอธิบายภาพภาษาอังกฤษ และตรวจสอบความคิดความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงไป และมีการแจกแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และกระดาษให้ทุกคนเขียนเพื่อทบทวนสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในกิจกรรมแต่ละครั้งตามลำดับ รวมถึงการถามคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความตั้งใจที่เปลี่ยนไปโดยรวม การนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน ให้ข้อเสนอแนะต่อการดำเนินโปรแกรมหากจะจัดโปรแกรมลักษณะนี้ในครั้งต่อไป ซึ่งได้รับคำตอบที่กว้างขวางและหลากหลายสามารถนำเสนอในส่วนถัดไป โดยมีตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของนักศึกษาบางส่วนต่อกิจกรรมนี้ดังนี้

“...สนุกทุกครั้งที่ได้ทำกิจกรรมและได้พูดภาษาอังกฤษถึงแม้ว่าตอนแรกรู้สึกว้าภาษาอังกฤษยากแต่ก็พยายามที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ...” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ได้เรียนรู้อะไรเยอะมากในโปรแกรมได้ฝึกสมาธิ ฝึกความอดทน ไม่ว่าจะกิจกรรมอะไรก็ตามกับแต่ ฉันทะ มานะ ได้รู้ความหมายของคำที่เราไม่รู้ความหมาย ได้เล่นเกมที่ไม่เคยเล่นมาก่อน ความหมายชีวิต แผนชีวิตก็ทำให้เราได้คิดตามและได้คิดทบทวนอะไรหลาย ๆ อย่าง ระหว่างนั้นก็เลยก็ได้เข้าร่วมโปรแกรมสม่ำเสมอ ก็ยังอยากเรียนอีก...” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ก่อนหน้านั้นไม่ค่อยได้ใช้ภาษาอังกฤษกับเพื่อนเพราะยังเงินอายุ เปลี่ยนไปตอนที่ทุกคนกล้าแสดงออกกล้าโต้ตอบกันโดยที่ไม่มีใครมาบอกว่ามันผิดหรือมันถูก...”
(นิลชัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

จากข้อมูลที่นักศึกษากลุ่มทดลองได้สะท้อนออกมาแสดงให้เห็นว่า การเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ครั้งนี้ เป็นประโยชน์กับกลุ่มตัวอย่างและสามารถนำตรวจสอบตนเอง ซึ่งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนในกลุ่ม เป็นการขยายประสบการณ์ และการตรวจสอบความคิดของตนเองผ่านการตั้งคำถามและกระบวนการที่ได้รับการออกแบบมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการตรวจสอบแรงจูงใจตามแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination) และแนวคิดของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวคิดพุทธศาสตร์หรือฉันทะ ที่มุ่งเพื่อเสริมสร้างประเด็นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองดังจะเห็นได้จากการสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้นหลังการทดลอง โดยคำถามวิจัยหลักคือความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และได้คำตอบที่น่าสนใจดังสามารถนำเสนอได้เช่น

“...จากที่ได้เข้าโปรแกรมของครู ทำให้ผมมีทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนไป จากเดิมที่ไม่เคยจะสนใจอะไรเลย แต่โชคดีครับครูภาษาอังกฤษผมจบจิตวิทยาไปด้วย เขาจะมีเทคนิควิธีการที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อ ชอบตรงที่ครูจะเริ่มตั้งแต่จุดเริ่มต้นก่อน เริ่มไปยัน การออกเสียงแบบโฟนิกส์เลยนะครับ ดีมาก ๆ เลย บอกกลวิธีเทคนิคการออกเสียง ลักษณะของลิ้น การทำปาก มันเป็นประโยชน์มากครับ โดยรวมการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นครับ“จุดมุ่งหมายที่ตั้งใจ (จะสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ขอให้เต็มที่ที่สุด)” นี้คือความหมายของความตั้งใจที่เราได้ไตร่ตรองกับเพื่อน ๆ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ คือเราตั้งใจที่ต้องการจะสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนอื่นเรามีจุดหมายแล้วเราก็ต้องตั้งใจให้มากทำให้เต็มที่ที่สุด ถึงบางครั้งจะไม่สำเร็จก็ตาม แต่เราก็ถือว่าเราทำเต็มที่ และเราก็ควรที่จะทำให้เต็มที่ที่สุดแล้วสักวันผลก็จะออกมาอย่างภาคภูมิใจ...” (กาลสูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ก็คิดว่าทำให้เราเห็นความสำคัญของการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ เช่นการทำกิจกรรมความหมายของชีวิต ภาษาก็เป็นสื่อที่จะทำให้สื่อสารได้ง่าย และเราก็เลือกที่จะใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย รวมถึงเมื่อเราคิดตาม ณ ตอนนั้น ถ้าหากว่าเราไม่เหลืออะไรแต่เรายังสามารถบูรณาการภาษาอังกฤษกับอย่างอื่นได้ ดังนั้น ก็คิดว่าควรตั้งใจกับ

การเรียน ใช้ ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่ออนาคตของตัวเอง...” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...จากตอนแรกที่หมดไฟในการเรียนภาษาอังกฤษแต่พอได้มาเข้า โปรแกรมนี้มันจะมีความรู้สึกที่อยากจะไปทำมันอีกอาจจะไม่ได้กลับไปเริ่มหนึ่งใหม่เหมือนเมื่อก่อนแต่จะสานต่อจากต้นทุนเดิมที่เคยมีความรู้มา...” (เบญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เริ่มมีความคิด ความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษไม่ได้เรียนรู้อย่าง ไม่ได้น่ากลัว ไม่ได้ไกลตัวเรามากขนาดนั้น ถ้าเราจะเรียนจริง ๆ ก็แค่ต้องใช้ความพยายาม ไม่ท้อถอย อย่ามัวแต่กลัว ต้องกล้าที่จะเรียนรู้ กล้าที่จะพูดออกมา และกล้าที่จะใช้ เพราะว่าปัญหาที่เป็นตัวหลักของหนูก็คือ การกลัว การไม่กล้า แต่พอเริ่มมาเข้าร่วมโปรแกรมนี้ ก็เริ่มรู้ว่าภาษาอังกฤษมันไม่ได้น่ากลัวแบบที่คิดไว้...” (วิมลวาร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...จากที่อาจจะมีการเริ่มท้อกับภาษาอังกฤษบ้าง แต่พอได้ร่วมกิจกรรม ได้เริ่มมีความคิดมากขึ้นเริ่มเข้าใจตัวเองมากขึ้นและมีความสุขมากกับการร่วมกิจกรรม และกลับมาเห็นความสำคัญกับภาษาอังกฤษมากขึ้น...” (ไวยบุตร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เมื่อผมได้เข้าร่วมโปรแกรม ทำให้ผมเข้าใจความหมายของคำว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษและมีเป้าหมายในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้น...” (วิสันตราวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

นอกจากนั้นแล้วเมื่อสัมผัสภาษณ์เพิ่มเติมถึงความเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเพราะอะไรทำให้ได้คำตอบที่น่าสนใจมากขึ้นว่าเริ่มเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในช่วงใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...เมื่อเริ่มเรียนและได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้รู้สึกที่ภาษาอังกฤษมีความสุข ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรกและเมื่อได้เรียนไปสักกระยะหนึ่งทำให้เราเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้นมั่นใจที่จะพูดมั่นใจที่จะแสดงออกมาและยังอยากที่จะเรียนรู้มันต่อไปเรื่อยๆ...” (นิลปานัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ตอนที่ได้อุคลิปแดงโม แต่จะบอกว่าเปลี่ยนก็คงไม่ได้ เพราะว่าความตั้งใจที่อยากจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษมันเพิ่มมากขึ้น จากตอนแรกตั้งใจแค่ว่าจะเอาไปสอบใบประกอบวิชาชีพ แต่พอได้อุคลิปที่แดงโมพูดถึงตอนที่เค้ามาอยู่ที่ประเทศไทย เค้าก็ต้องเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อที่จะสื่อสารกับเจ้าของประเทศได้ ใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข มันเหมือนกับหนู

ตรงที่ว่า ความฝันของหนูคือการได้ไปเที่ยวต่างประเทศ แล้วถ้าหนูจะไปต่างประเทศ หนูก็ควรพูด ควรสื่อสารกับเจ้าของประเทศนั้นได้ ไม่ใช่แค่ yes, no, okay, thank you แต่มันควรจะเป็นบทสนทนาที่เค้าพูดแล้วเราก็ตอบ เราพูดแล้วเค้าก็เข้าใจ ไม่ใช่ต่างฝ่ายต่างก็ไม่เข้าใจกัน ถ้าเราเข้าใจกันทั้งสองฝ่ายมันถึงจะเป็นการเที่ยวที่มีความสุขเป็นการเที่ยวที่ได้ไปเที่ยวจริง ๆ..." (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

"...พอได้เข้าร่วมกิจกรรมของครู ทำให้หนูคิดได้ว่าหนูฝึกภาษาอังกฤษเพื่อไป สอบใบประกอบวิชาชีพได้ สอบบรรจุ หรือจะเขียนเรซูเม่ไปสมัครงาน ไปสอนต่างประเทศได้ จากที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ พอได้มาเรียนกิจกรรมของอาจารย์ ทำให้หนูเปลี่ยนมุมมองจากที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษแล้วปิดกั้น หนูเริ่มเปิดใจยอมรับ อย่างน้อย ๆ หนูฝึกภาษาอังกฤษเพื่อไปดูหนัง ฟังเพลงก็ได้..." (พัททาวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

"...ความตั้งใจเปลี่ยนสุด ๆ ก็ตอนที่วางแผนชีวิต เพราะเราได้คิดถึง สถานการณ์หลาย ๆ อย่าง และใส่ใจความตั้งใจในการทำงานนั้นค่ะ..." (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

"...เปลี่ยนไปตอนได้เริ่มเรียน กับคุณครูดี ๆ เพราะคุณครูทำให้การใช้ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องง่ายขึ้นสอดแทรกความรู้รอบตัว แล้วยังหากิจกรรมมาเสริมทำให้รู้สึกสบายใจและมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น..." (ไชยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

"...เปลี่ยนไปเพราะได้เรียนกับครูครับ เพราะครูเป็นคนที่สอนสนุกและคอยให้กำลังใจเด็กในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจะไม่เก่งเลยถ้าไม่ได้ฝึก หรือพยายามทำ..." (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

กลไกการเรียนรู้

กลไกการเรียนรู้ของกิจกรรมครั้งนี้คือการให้นักศึกษาได้ทดลองใช้ภาษาอังกฤษในการพูดจริง ๆ ในชั้นเรียน หลังจากมีการกระตุ้นให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มาตามกระบวนการของโปรแกรม ซึ่งพบว่านักศึกษาไม่ได้มีความวิตกกังวลต่อการสื่อสารที่ผิดพลาด แต่อย่างไรก็ตาม ล้อที่พูดภาษาอังกฤษออกมาแม้จะมีลักษณะเป็นคำ ๆ ก็ตาม อย่างไรก็ตามก็พบว่า มีนักศึกษาที่สามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์และสื่อสารได้เข้าใจ จากนั้นจึงเป็นกลไกการเรียนรู้ผ่านการพูดคุย ทบทวนประสบการณ์ทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งโดยให้นักศึกษาได้เล่าความประทับใจ ที่มีต่อโปรแกรมได้อย่างอิสระ มีการนัดหมายเพื่อการสัมภาษณ์ และมีการทบทวนวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็น

กิจกรรมหลังสุดของกิจกรรมครั้งนี้ โดยนักศึกษาได้สะท้อนให้เห็นตัวนำให้เกิดกระบวนการคือ ผู้สอนหรือผู้วิจัยที่ทำให้เกิดกิจกรรมของโปรแกรมที่ช่วยให้นักศึกษาได้เข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง และเข้าใจว่าตนเองจะมุ่งไปสู่เป้าหมายได้อย่างไร และเชื่อมโยงภาษาอังกฤษเข้ากับการใช้ชีวิตได้อย่างไร ผ่านกระบวนการกระตุ้นด้วยการตั้งคำถาม และการได้แลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้น (Relatedness) และการพูดคุยในบรรยากาศที่เป็นอิสระไม่กดดัน ไม่ตัดสิน อันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกของการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) และการทำกิจกรรมที่ต้องสื่อสารภาษาอังกฤษออกมาเลย ทำให้นักศึกษาตระหนักในความสามารถของตนในเชิงที่เข้าใจและมองว่าหากยังไม่เก่งจะมีวิธีการไปสู่เป้าหมายในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างไร ในขณะที่เดียวกันคนที่มีความทักษะภาษาอังกฤษในระดับหนึ่งแล้วก็เข้าใจและเชื่อมโยงกับเป้าหมายชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อมูลที่นักศึกษากลุ่มทดลองได้สะท้อนออกมาแสดงให้เห็นว่า การเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ครั้งนี้ เป็นประโยชน์กับกลุ่มตัวอย่างและสามารถนำตรวจสอบตนเอง ซึ่งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนในกลุ่ม เป็นการขยายประสบการณ์ และการตรวจสอบความคิดของตนเองผ่านการตั้งคำถามและกระบวนการที่ได้รับการออกแบบมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการตรวจสอบแรงจูงใจตามแนวคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination) และแนวคิดของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวคิดพุทธศาสตร์หรือฉันทะ ที่มุ่งเพื่อเสริมสร้างประเด็นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองดังจะเห็นได้จากการสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้นหลังการทดลอง โดยคำถามวิจัยหลักคือความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

2.2.4 การสะท้อนประสบการณ์เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ (Chanda: Buddhist Achievement Motivation) หลังการเข้าร่วมโปรแกรม

ผลจากการที่ผู้วิจัยใช้แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถ และความปรารถนาทำดีที่สุดเพื่อตนเองและผู้อื่น โดยภาพรวมการสะท้อนประสบการณ์เกี่ยวกับการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์หลังเข้าร่วมโปรแกรม สามารถยกตัวอย่างได้ดังนี้

“ตอนแรกผมเป็นคนที่ไม่ค่อยเชื่อมั่นว่าตนเองจะประสบความสำเร็จได้ แล้วก็เลยคิดว่าถ้าอยากที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ผมก็ควรที่จะมีฉันทะ” (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“เปลี่ยนไปตอนที่ได้อ่านความหมายที่แท้จริงของมานะ เพราะมานะมีความหมายว่า ความถือตัว ความสำคัญตัว เมื่อได้รู้แล้วก็เปลี่ยนความคิดแล้วเลือกที่จะเป็นคนที่สำเร็จในชีวิต” (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“เพราะว่าฉันทะเล่าทำให้ผมรู้สึกว่าคุณมีความสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น” (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ตอนครูอธิบายคะ เพราะทำให้รู้ว่าจริง ๆ แล้วฉันทะเล่ามีความหมายที่ดีกว่ามานะที่มันมีความหมายไม่ดีอยู่ มันเหมือนกับพลโลกมากไม่เคยคิดว่ามานะมันจะมีความหมายเกี่ยวกับการแข่งขันด้วย” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ทำให้เราเข้าใจอะไรหลายอย่างได้มากขึ้นทั้งแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน ความหมายของฉันทะเล่าที่เราเข้าใจกันว่ามีค่าสำคัญอย่างไรในชีวิตประจำวันของเรา อะไรคือแรงจูงใจสำคัญที่เกี่ยวกับเรา แล้วอะไรคือแรงจูงใจที่แท้จริงที่ทำให้เราไปถึงจุดมุ่งหมายได้” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ทำให้หนูเลิกเกลียดภาษาอังกฤษ ทำให้หนูสนุกไปกับการเรียนภาษาอังกฤษ อยากที่จะเรียนมัน ทำให้หนูเริ่มมีฉันทะเล่าในภาษา และมานะมันเริ่มตามมา จากที่ไม่เคยดูหนังที่เขาพูดภาษาอังกฤษ ก็เริ่มมาดู จากที่ไม่ชอบฟังเพลงอังกฤษ ก็ได้มาฟัง ปกติเวลาว่างดู TikTok ก็กดติดตามช่องภาษาอังกฤษไว้ มันก็จะขึ้นหน้าฟีดมาให้ดูบ่อยๆ ดังนั้นหนูมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปกับภาษาอังกฤษ จากเมื่อก่อนมากคะ” (พัททาวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“พอได้ดูคลิปของแตงโม หนูเห็นฉันทะเล่าของเขา พอเขามีฉันทะเล่า มานะก็ตามมา มันทำให้หนูอยากที่จะปรับตัว อยากที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และกล้าไปฝึนที่จะไปเที่ยวต่างประเทศ เพราะขนาดแตงโมยังมาอยู่ไทยได้เลย เมื่อหนูเริ่มมีฉันทะเล่าต่อภาษาอังกฤษ มันก็ทำให้หนูเริ่มมีมานะ เปิดหนังดูเวลาว่าง ฟังเพลงสากลบ้าง” (พัททาวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ก่อนหน้านั้นก็เกิดคำถามว่าคุณให้ทำอะไร อย่างเช่นแยกถั่ว แต่พอทำเสร็จก็ทำให้รู้ว่าเราได้ประโยชน์จากการทำกิจกรรมแม้จะเป็นกิจกรรมเล็กๆ น้อยๆ ได้เรียนรู้อะไรเยอะมากในโปรแกรมได้ฝึกสมาธิ ฝึกความอดทน ไม่ว่าจะ เป็นกิจกรรมกระต่ายกับเต่า ฉันทะเล่ามานะ ได้อ่านความหมายของคำที่เราไม่มีความหมาย ได้เล่นเกมที่ไม่เคยเล่นมาก่อน ความหมายชีวิตแผนชีวิต ก็ทำให้เราได้ติดตามและได้คิดทบทวนอะไรหลายๆอย่าง ระหว่างนั้นก็ได้เข้าร่วมโปรแกรมสม่าเสมอ ก็ยังอยากเรียนอยากทำกิจกรรมเรื่อยๆ ก็ยังรู้สึกสนุกและได้คิดอะไรระหว่างทำกิจกรรมที่ครูมอบให้แต่ละสัปดาห์ รู้สึกว่าบางครั้งก็ยากในการเรียนอังกฤษแต่พอมาทำกิจกรรม

แบบนี้รู้สึกว่าคุณรู้สึกว่านั่งเรียนภาษาอังกฤษไปทำไม” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ก็พอเราได้ห่างเหินจากมัน ก็ทำให้เราห่างจากส่วนนี้ไปด้วยแต่ถ้าเราเห็นถึงคุณค่าความพึงพอใจในสิ่งที่เรามีต่อภาษาอังกฤษเราก็อยากที่จะกลับไปทำในส่วนนั้นให้เหมือนที่เราเคยทำ” (เบญญา นักร้องชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“เรียนรู้ว่าถ้าเราตั้งใจตั้งแต่แรกป่านนี้ภาษาอังกฤษคงดีมากกว่านี้ ย้อนหลังไปมันก็ไม่ได้ยาก ที่มันยากเพราะว่าเราไม่ตั้งใจ จึงทำให้เห็นว่าคนเราต้องมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แต่ก่อนที่จะมีความสามารถ จะต้องมีความตั้งใจ มีฉันทะ มีมานะ แล้วมีเหตุจูงใจที่ดี ซึ่งในอนาคตภาษาอังกฤษคงจะนุ่มกว่านี้ ชาวต่างชาติของเข้ามาเพิ่มแล้วทำให้เราได้สื่อสารกับเขาได้ง่ายขึ้น เราเองก็ควรเตรียมความพร้อม ขอแค่เรากล้าที่จะพูด ก็เก่งแล้ว” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ฉันทะ ฉันทะคือความชอบ ซึ่งตอนแรกเราไม่ฉันทะเพราะว่าเราไม่ชอบภาษาอังกฤษ แต่เราก็มีมานะที่อยากจะทำคือการสื่อสารภาษาอังกฤษ ใจอยู่ที่ว่าเราจะทำดีที่สุดตามมาตรฐาน หรือว่าเราจะทำเต็มที่ที่สุด โดยไม่เบื่อ หรือคิดว่ามันเป็นประโยชน์ กับตัวเราและคนรอบข้าง ซึ่งมันมีผลอยู่แล้ว ถ้าไม่เก่งภาษาอังกฤษก็จะสอบไม่ผ่านภาษาอังกฤษ ทดสอบไม่ผ่านภาษาอังกฤษ ก็จะเป็นผลพวง ทำให้ไม่สามารถทำตามความฝันได้ที่อยากจะเป็น ข้าราชการครู” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ความอยาก(มานะ)เท่าเดิมค่ะ แต่ปัญญา(ฉันทะ)เพิ่มขึ้นค่ะ เพราะคิดถึงอนาคตมากขึ้นค่ะ เปลี่ยนตอนที่วางแผนชีวิตของตนเองค่ะ เพราะเราเห็นโครงสร้างของการดำเนินชีวิตว่าจะทำอย่างไรต่อไปและเห็นว่าปัญญา(ฉันทะ)สำคัญกว่า แต่ความอยากก็ยังมีอยู่ค่ะ ยังคงรู้สึกว่าคุณมากกว่ามานะค่ะ เพราะคิดถึงอนาคตตัวเองมากขึ้นค่ะ” (อากาศตะไลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

หากจำแนกตามองค์ประกอบย่อยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์ ซึ่งทำให้ทราบถึงรายละเอียดของประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมต่อการนำแนวทางตามแนวพุทธศาสตร์มาประยุกต์ใช้ได้ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบ ผู้เข้าร่วมโปรแกรมได้ให้ข้อมูลดังนี้

ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน

นักศึกษายังได้สะท้อนว่าตนเองความรู้สึกของความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงานที่เปลี่ยนแปลงไปหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ ดังตัวอย่างเช่น

“ทำให้ผมได้มาคิดว่าความตั้งใจที่ผมตั้งใจที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ ผมทำดีที่สุดหรือยัง มันสามารถที่จะทำให้ ดีกว่านี้ได้ไหม หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนี้ ผมก็ได้มาคิด ทบทวน ว่าการที่พยายามที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ ผมทำได้เต็มที่แล้วหรือยัง” (โกมุท นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“เปลี่ยนไปตอนที่ได้เรียนรู้แนวคิดพุทธศาสตร์เกี่ยวกับฉันทะ เพราะว่า ฉันทะนั้นประกอบไปด้วย การทำ ให้ดีที่สุด ทำเต็มที่ที่สุด และก็ทำเพื่อตนเองและคนอื่น” (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ก็ภูมิใจอะที่เราทำดีที่สุดแล้ว สุดท้ายผลจะออกมาเป็นยังไงก็ถือว่าเรา ทำเต็มที่ที่สุดแล้วอะ” (นิลเอก นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“ระหว่างนั้นความรู้สึกกดดันตัวเองแต่พอได้เข้าร่วมโปรแกรมแล้วรู้สึก ว่าเราทำดีที่สุดทำเต็มความสามารถนั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดแล้วไม่ว่าผลลัพธ์มาจะเป็นยังไงเราได้ทำเพื่อ ตัวเองและเรายังมีความสามารถมีความรู้สึกที่อยากจะช่วยผู้อื่นด้วย ในตอนนี้เราก็มีความรู้สึกใน เรื่องของการทำเต็มที่ที่สุดแล้วมันคือการทำดีที่สุดแล้วเมื่อเรามีความกล้าที่จะทำแล้วก็กล้าที่จะ ยอมรับผลของมัน เรียนรู้ที่จะให้อภัยตัวเองเมื่อเราทำในสิ่งที่เราทำเต็มที่ทำดีที่สุดแล้วมันคือเต็มที่ ของเราแล้วเราจะไม่รู้สึกเสียดายมันแล้วเราจะมีความรู้สึกที่ไม่กดดันตัวเองเราจะมีความรู้สึกที่ อยากรจะพัฒนาตัวเองเพื่อตัวเองเมื่อเราพัฒนาตัวเองได้เรามีศักยภาพมากพอเราก็สามารถที่จะไป ช่วยผู้อื่นต่อได้” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“เราทุ่มกับมันสุดตัว ตั้งใจอย่างดีในการทำทุกอย่างให้เต็มที่ เรียนรู้อย่าง เต็มอัตราที่เราได้ทุ่มเทไป ความคิดเริ่มเปลี่ยนไปช่วงทำกิจกรรมอะ เพราะ การที่เราจะทำทั้งทำดี ที่สุด ทำเต็มที่ และเป็นประโยชน์นั้น เราต้องคำนึงถึงตัวเราเองด้วยว่าทำคนเดียวแล้วจะไหวมั๊ย ให้ ใครช่วยดีมั๊ย การที่เราทำอะไรครั้ง ๆ กลาง ๆ มันอาจจะไม่มีซักเท่าไร แต่การที่เราทำอะไรได้ดี ที่สุด เต็มที่ที่สุดมันเหมือนกับว่าเราพยายามทำเต็มที่ในกำลังของเราแล้วมันดูน่าภาคภูมิใจกว่า แบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ อะ” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“คำว่าดีที่สุดของแต่ละคนมันต่างกันซึ่งหนูคิดว่าดีที่สุดของหนูคือการที่เรา ได้เรียนรู้อย่างเต็มที่และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปต่อยอดในอนาคตไม่ว่าจะเป็นการสอบหรือ แม้กระทั่งในชีวิตประจำวันของเราเอง ถึงแม้ว่าตอนแรกเรายังทำไม่ได้เต็มที่พอแต่พอเข้าโปรแกรม ไปเรื่อย ๆ ดิหนูรู้สึกสนุกและเต็มที่ไปกับสิ่งที่ทำ ทำให้ชิ้นงานออกมาดีที่สุดหรือเราทำงานได้ ออกมาดีที่สุดไม่ว่าจะเป็นการออกความคิดเห็นหรือระดมความคิดต่าง ๆ” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปี ที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ตอนที่หนูทำกิจกรรมแยกถั่วหนูก็ทำตามกฎของครูแต่เมื่อครูบอกว่าเราสามารถแลกกับเพื่อนได้และเพื่อนก็ต้องให้แลกหนูรู้สึกว่าการนั้นไม่อยากแลกต่อไปแล้วเพราะมันเยอะมากจึงแลกกับเพื่อนแต่พอมาคิดทำให้เรารู้สึกผิดที่โยนความรับผิดชอบให้กับเพื่อนแต่สุดท้ายถึงแม้ว่าหนูจะได้ถั่วที่เยอะกลับมาแต่เพื่อนก็มาช่วยแยกให้หนูจึงมองเห็นว่าถึงแม้ว่าหนูจะเอาถั่วไปให้เพื่อนแต่เพื่อนก็ยังช่วยเหลือหนูถึงแม้เพื่อนจะไม่ได้มีผลประโยชน์อะไรต่อตัวเพื่อนเลยในส่วนที่เป็นประโยชน์ของตนเองคือเราทำงานนอกจากได้คะแนนแล้วเรายังได้ความรู้ได้คิดอะไรระหว่างทำกิจกรรม” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“จากที่รู้สึกว่าการภาษาอังกฤษต้องเรียนไว้เพื่อเอาไว้สอบหรือทำให้เรามีความรู้แต่วันนี้ทำให้รู้ว่าตั้งแต่เข้าโปรแกรมกับครูมาภาษาอังกฤษไม่ได้เอาไว้แค่สอบอย่างเดียวโปรแกรมภาษาอังกฤษของครูยังทำให้หนูคิดอะไรได้เยอะเลยจากที่ไม่มีโอกาสแม้จะได้คิดด้วยความที่เราไม่ได้มีเวลามาทบทวนชีวิตตัวเองขนาดนั้นเราใช้ชีวิตไปวันๆเพื่อให้มันผ่านไปพอทำกิจกรรมความหมายของชีวิตก็ทำให้เรารู้ว่าอะไรสำคัญที่สุดสำหรับเราหรือแม้กระทั่งกิจกรรมแผนชีวิตทั้ง3เวอร์ชันทำให้เราได้คิดและวางแผนอนาคตไว้คร่าวๆว่าเราควรทำอย่างไร” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“คือต้องบอกก่อนว่าการทำดีที่สุดในการสื่อสารคือความกล้าที่จะพูดต่อให้คุณฝึกฝนมาขนาดไหนพยายามขนาดไหนแต่ไม่กล้าที่จะพูดทุกอย่างก็จบ แต่สิ่งหนึ่งที่ผลักดันให้เรานั้นกล้าแสดงออกก็คือ การได้รับรู้แรงจูงใจภายนอก ไม่ว่าจะเป็น เงิน ชื่อเสียง เพราะว่าเคยมีความฝันที่จะเอาไปลงกลางไปปสอนที่ต่างประเทศอาจจะมีคนเคยทำแต่เราจะทำให้มันดีกว่าคนที่เคยทำมา” (เบญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถ

สิ่งที่นักศึกษาได้สะท้อนหลังเข้าร่วมโปรแกรมว่าตนเองทำเต็มที่ที่สุดของความสามารถของนักศึกษา ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์ สะท้อนผ่านคำพูดของนักศึกษาดังนี้

“มันทำให้เรากล้าที่จะสื่อสารอย่างเต็มความสามารถเพราะว่าบางที่เราพูดไปเถอะอย่าไปกลัวว่าจะผิด Tense เพราะว่าถ้ามันผิดเขาก็จะแก้ให้เราเองถ้าเราไม่ผิดกลัวที่จะพูดเราก็อยู่แค่นั้นแหละ” (เบญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“หลังจากที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมแล้วทำเต็มความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้รู้สึกว่าการตั้งใจเรียนก็จะได้อะไรเพิ่มขึ้น เพราะผมเป็นคนที่ไม่เอาภาษาอังกฤษเลย เป็นการเปิดกว้างทางความคิด ได้ลองตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง จนได้รับ

ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นด้วย” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

ความปรารถนาทำดีที่สุดเพื่อตนเองและผู้อื่น

ในทางพุทธศาสตร์ประโยชน์ที่เกิดขึ้นหมายถึงกุศล ซึ่งเป็นผลที่บุคคลคิดเพื่อให้เกิดความปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้น ๆ โดยในองค์ประกอบนี้จะกำกับด้วยการพิจารณาที่ตัวบุคคลเองและบุคคลรอบข้างหรือสังคม ซึ่งองค์ประกอบนี้ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญตัวหนึ่งของฉันทะ หรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ และหลังเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาได้ให้สัมภาษณ์ดังรายละเอียดดังนี้

“การทำเพื่อตัวเองทำได้ไม่ยากก็คือการฝึก การฝึกฝนนอกจากจะเป็นสิ่งที่ติดตัวตัวเองแล้วผู้ที่อยู่รอบข้างที่ฝึกกับเราก็จะไปด้วยเหมือนนิทานกระต่ายกับเต่าเวอร์ชันที่ดีที่สุดไม่ใช่เป็นการแข่งขันแต่เป็นการร่วมมือไปด้วยกันสนุกไปด้วยกันผลลัพธ์ย่อมดีกว่าแน่นอนเปลี่ยนไปตอนหลังจากได้ฟังนิทานกระต่ายกับเต่าในทุกเวอร์ชันเราก็มาคิดได้ว่าทำไมเราต้องมานั่งฝึกคนเดียวเพราะว่าคนที่อยากเก่งภาษาอังกฤษเหมือนเราก็มีเราไปฝึกกับเพื่อนดีกว่าสนุกกว่ากันเยอะ ในตอนนี้ก็ยังมีความรู้สึกนั้นอยู่บางทีเวลาว่าง ๆ เราก็ไปดูหนังภาษาอังกฤษกับเพื่อนบ้างเราก็ได้ถกกันเรื่องคำศัพท์ เรื่องวลี เรื่องประโยค เราก็มีความรู้สึกว่ามันก็สนุกดีนะได้ความรู้เพิ่มขึ้นด้วย แบบบางเรื่องเรายังเข้าใจผิดอยู่พอได้ถกกันเราก็ได้ความกระจ่างแล้วก็ก็เป็นความรู้ใหม่แล้วก็เราจะจำได้ดีอีกด้วย ทำให้เราได้เรียนรู้ว่าการเรียนไม่ว่าจะสิ่งใด เรื่องใด วิชาใดก็ตามอย่าไปแข่งกันเรียนเลยช่วยกันเรียนสนุกกว่าเยอะได้อะไรหลาย ๆ อย่างระหว่างทาง” (เบญญา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ทำประโยชน์เพื่อตนเอง เพื่อเราจะไปได้ไปสอบทั้งใบประกอบวิชาชีพ และสอบในรายวิชา เพื่อคนอื่น คือ เวลาที่เราจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ มีชาวต่างได้มาขอความช่วยเหลือ เช่น ถามทาง เราก็พอที่จะช่วยเหลือเขาได้ และยังเราอยู่ใน สายอาชีพทางด้านเผยแพร่วัฒนธรรม เรายังต้องสื่อสารออกมาเป็นภาษาสากล ให้ทุกคนทั่วโลกยอมรับ” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

2.2.5 การสะท้อนประสบการณ์หลังการเข้าร่วมโปรแกรมของผู้เข้าร่วมโปรแกรม ในมุมมองที่เกี่ยวกับทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT)

นักศึกษาได้สะท้อนประสบการณ์ผ่านการสัมภาษณ์ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมซึ่งสะท้อนให้ผลที่บ่งบอกองค์ประกอบของทฤษฎีการกำหนดตนเองซึ่งต้องช่วยให้บุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาและรับรู้ว่าการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ช่วยตอบสนองความต้องการพื้นฐานอันประกอบด้วย 3 ด้าน ซึ่งคือ การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) คือการที่บุคคลรับรู้ว่าคุณมีทางเลือกเป็นเสรีภาพในการเลือกทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง การรับรู้ความสามารถ (Competence) คือการที่บุคคลรับรู้ว่าคุณสามารถทำกิจกรรมได้ และ การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) การที่บุคคลรับรู้ว่ามีบุคคลรอบข้างมีเพื่อนที่ยังทำกิจกรรมหรือมีความต้องการไม่ต่างจากตนเองและแลกเปลี่ยนกัน ซึ่งผลการสัมภาษณ์สามารถแบ่งกลุ่มขอ **ขง**คำตอบได้ตามองค์ประกอบได้ดังนี้

การได้เป็นตัวเอง (Autonomy)

นักศึกษาได้สะท้อนการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ผ่านการให้สัมภาษณ์ซึ่งสะท้อนถึงการรับรู้ทางเลือกในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษและในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังตัวอย่างเช่น

“ความเป็นจริง ด้วยการศึกษาเราจะต้องพูดภาษาอังกฤษเราจะต้องสื่อสารภาษาอังกฤษในการศึกษาเพราะฉะนั้นเราจึงมีอิสระในการเลือกภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ ในยุคนี้ภาษาอังกฤษแค่จะอยู่กับเราตลอดเวลาอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นในโทรศัพท์หรือในสถานที่ต่าง ๆ เพราะฉะนั้นเราค่อนข้างที่จะอิสระในการเลือกสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ก่อนหน้านี้ก็รู้สึกเหมือนปัจจุบันว่าเรามีอิสระในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอยู่แล้วแล้วยิ่งในเรื่องของการเรียนแล้วเรายังมีโอกาสที่จะได้ใช้ในภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว ไม่ได้รู้สึกเปลี่ยนอะไรมากมายแค่รู้สึกว่าตนเองมีอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เราได้เรียนรู้ว่าเรามีอิสระในตัวเองเราสามารถที่จะเลือกในการสื่อสารเราสามารถที่จะเลือกที่เราจะเรียนรู้ในหลายหลายภาษาได้โดยที่ไม่จำเป็นจะต้องเป็นภาษาอังกฤษเราสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ ได้อย่างอิสระมากขึ้นไม่ใช่แค่ในห้องเรียนแต่ในชีวิตประจำวันในโทรศัพท์หรือแม้แต่การพูดคุยกับคนต่างชาติหรือคนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“เชื่อว่าเรามีอิสระในการเลือกค่ะ แต่ทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับแค่เราจะเลือกใช้ในทางไหน ในรูปแบบไหนแค่นั้นค่ะ เพราะเดี๋ยวนี้ ความสำคัญทางด้านภาษามันก็เริ่มที่จะมากขึ้นกว่าเดิมด้วย น่าจะเปลี่ยนไปตอนที่มีการอธิบายกับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันค่ะ เรามีอิสระในการเลือกแนวทางการเรียนรู้ของตนเองค่ะ และทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ขึ้นอยู่กับตัวเราด้วยว่าเราสนใจมากน้อยแค่ไหน” (เกยूर นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“คิดว่าภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องคุยกับชาวต่างชาติเท่านั้นแต่ยังสามารถคุยกับเพื่อนหรือคุยกับครูหรือคุยกับครูภาษาอังกฤษหรือใช้ภาษาอังกฤษในการดูหนัง

ต่างชาติผมยังมีอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษในการใช้ชีวิตประจำวันและก็ในชีวิตการเรียน ก่อนหน้านี้คือผมไม่ค่อยสนใจภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าไม่ได้ใช้ ไม่ได้สื่อสารกับชาวต่างชาติ ความคิดเริ่มเปลี่ยนในกิจกรรมแยกตัว เพราะว่าชีวิตคนเรามีทางเลือกหลายทางขึ้นอยู่กับเราว่าจะเลือกเส้นทางไหนถึงจะสำเร็จ ยังคงรู้สึกอยู่ เพราะว่าทางเลือกที่เลือกไว้ เช่น การสื่อสารกับเพื่อน การหาความรู้ใน social การดูหนัง ดูหนังต่างชาติก็คือวิธีที่ทำให้ผมสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น อิสระในการเลือกของคนเรามีหลายทางเลือก ขึ้นอยู่กับเราจะใช้เส้นทางไหน เราควรเลือกสิ่งที่เหมาะสมกับเรา จะให้เราประสบความสำเร็จตามที่เราได้ต้องไว้” (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“มีอิสระมากๆ สื่อโซเชียลในปัจจุบันตอนนี้สามารถเข้าถึงภาษาได้มาก โดยให้เขาเป็นอิสระและส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นการพิมพ์ภาษาอังกฤษคุยกับคนต่างชาติ หรือตอบกลับในโซเชียลต่างๆ ถือว่าตอนนี้การสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอิสระมากๆ ตั้งแต่กิจกรรมแยกตัวเสร็จ มันอาจจะดูยุ่งยากปัญหาเข้ามาเยอะ พอเราแยกได้เรารู้สึกว่าการแยกตัวก็เหมือนให้เราเดินผ่านปัญหาชีวิตไปให้ได้ ถึงแม้มันจะยากสักแค่ไหน เราต้องมีความพยายาม ยังคงรู้สึกอยู่ เราพยายามทำอะไรที่เราตั้งใจได้สำเร็จแล้ว เราจะรู้สึกดีใจและโล่งใจมากที่เราทำในสิ่งที่เราคิดว่าทำไม่ได้ มันไม่ได้หรอก แต่เราก็มั่นใจสำเร็จ เราจะดีใจมาก” (มัจฉานู นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

การรับรู้ความสามารถ (Competence)

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาได้สะท้อนว่าตนเองรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่หลากหลาย ซึ่งปรากฏว่านักศึกษาบางส่วนรู้สึกว่ามันจริงตนเองก็มีความสามารถในการสื่อสารเพียงแต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร ดังตัวอย่างเช่น

“ถ้าการสื่อสารภาษาอังกฤษก็อาจจะจะมีใช้บ้าง อย่างเวลาดูหนังต่างชาติก็สามารถรู้ว่าตัวละครกำลังพูดอะไร ถ้าเป็นเวลาเรียนก็สามารถฟังครูได้ว่าครูสอนอะไร เกิดขึ้นจากการดูหนังต่างประเทศ เพราะตั้งใจแต่อ่านซับ เพราะว่าไม่สามารถแปลภาษาเขาได้ คิดว่าน่าจะเริ่มเปลี่ยนไปตอนกิจกรรมการระดมสมองหาความหมายของคำว่าความตั้งใจ เพราะในการทำกิจกรรมนั้นผมก็เริ่มคิดว่าถ้าเราตั้งใจที่จะทำ ตั้งใจที่จะพยายามฟัง ก็น่าจะฟังออกบ้าง การดูหนังต่างประเทศที่ สนุกอยู่แล้วก็น่าจะสนุกเพิ่มมากขึ้น เพราะการที่ไม่ต้องมัวมาจ้องอ่านซับ ก็ยังคงรู้สึกอยู่มาจนถึงตอนนี้ เพราะตอนนี้ก็ยังคงพยายามฟังสิ่งที่นักแสดงพูดออกมาอยู่ ได้เรียนรู้

ว่า การตั้งใจทำอะไรซักอย่าง เราก็จะสามารถทำมัน ออกมาได้ ขอแค่เราเชื่อมั่นในตนเองแค่นั้นก็พอแล้ว" (โกมุท นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“พอได้ลองหัดพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก็มีความรู้สึกที่เราทำได้หลังจากที่เราคิดว่าเราทำไม่ได้มันยากสำหรับเราไม่สามารถทำได้หรอกแต่พอได้สัมผัสมันจริง ๆ กลับมีความคิดที่เปลี่ยนไปว่าเราก็ทำมันได้สามารถพูดได้แต่แค่ความรู้ของเราไม่แน่นและพื้นฐานเราไม่แน่น เริ่มเปลี่ยนตอนที่เห็นเพื่อนพูดภาษาอังกฤษได้คล่องดูสง่ามันเท่และมันสำคัญกับเราเพราะโลกเปิดกว้างอนาคตเราอาจจะได้ใช้มันในการเรียนการสอนมากขึ้น คิดว่าเราต้องเรียนรู้กับการพูดภาษาอังกฤษหรือการสื่อสารการเขียนให้มากขึ้นเพราะยังไงอนาคตเราอาจจะต้องใช้มันเมื่อโลกเราเปิดกว้างชาวต่างชาติและคนอื่น ๆ เข้ามาเที่ยวบ้านเราภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลางสากลในการสื่อสาร เราจึงต้องหัดพูดและสื่อสารมาเรียนรู้ภาษาอังกฤษไว้เยอะๆ” (ไชยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“เมื่อก่อนแค่อ่านภาษาอังกฤษ ก็ว่ายากมากแล้ว อ่านแล้วยังจะต้องแปลอีก แทบจะร้องไห้ นี่ยังจะต้องมาพูด คงไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่มีทางแน่นอน โครงสร้างประโยคก็ไม่ได้ ไหนจะศัพท์สแลงอีก จะไปเข้าใจอะไรเขา พอได้เข้าร่วมกิจกรรมมันทำให้มุมมองในการมองภาษาอังกฤษของหนูเปลี่ยนไป หนูเริ่มเปิดใจยอมรับภาษาอังกฤษ หนูเริ่มเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผ่านหลายช่องทาง เช่น TikTok Netflix บางทีหนูดูหนังไป หนูก็พูดตามเขาไปด้วย หรือได้ดูคลิปแต่งมูฟมันก็ทำให้หนูอยากพยายามที่จะเรียนรู้มากขึ้น พยายามฟังพูดอ่านเขียนมากขึ้น ไหนจะเป็นการทำข้อสอบต่างๆ หนูมั่นใจมากขึ้น ตอนนี่ไม่รู้สึกรูปแบบนั้นแล้วแต่ก็ยังมึ่งวลเล็กน้อยเรื่องการพูด เพราะยังไม่เคยได้ลองพูดกับใครโดยใช้ภาษาอังกฤษ แต่ถ้าเป็นเรื่อง อ่าน เขียน หนูว่าหนูพัฒนาขึ้นจากเดิมเยอะมาก เช่น จากไม่เคยเข้าใจ Grammar ก็ได้เข้าใจ จากที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ ก็เริ่มเปิดใจเริ่มดูหนังฟังเพลง” (พัททาวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness)

นักศึกษาหลายคนสะท้อนผ่านการสัมภาษณ์ว่าตนเองได้เชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อนในกิจกรรมนี้และทำให้ตระหนักว่า อันที่จริงการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก็เป็นการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นได้เช่นกัน ดังตัวอย่างการสัมภาษณ์ เช่น

“เชื่อมโยงเพราะเรามีการทำกิจกรรมร่วมกันจึงต้องยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ก่อนหน้านี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับใครจึงไม่ค่อยมีความสัมพันธ์ทางด้านภาษาอังกฤษกับใครเท่าไร พอได้ลองสื่อสารแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับความคิดของเพื่อนก็เริ่มสนุกอยากเรียนรู้ก็อยากสื่อสารอีกอยากทำมันอีก จากที่ไม่ชอบไม่กล้า เริ่มชอบภาษาอังกฤษเริ่ม

มันใจกล้าที่จะแสดงออกมันออกมา รู้ว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนอื่นหรือการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภาษาอังกฤษก็ดี พอได้ลองทำแล้วมันสนุกถ้าเราไม่ลองเราก็จะรู้สึกว่าภาษาอังกฤษไม่ได้มีผลกับตัวเราอะไรสักเท่าไรจะทำไมไปเพื่ออะไรทำไม” (ไชยามพวาน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“ผมสามารถสื่อสารกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษได้เล็กน้อย จากการศึกษาจากโปรแกรม ผมยังไม่ค่อยมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะเกิดความกังวลเรื่องการแปลคำศัพท์ แต่หากมีความจำเป็นต้องใช้ ผมต้องพยายามทำให้ได้ ผมไม่มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเมื่อผมได้เข้าร่วมโปรแกรมนี้แล้วได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนทำให้ผมสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องและเริ่มมีสำเนียงที่ถูกบ้างผิดบ้าง ผมรู้สึกว่าผมสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในระดับหนึ่ง” (วิสันตราวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...การเชื่อมโยงสัมพันธ์ถือว่าเป็นกระบวนการที่ดีนะครับ เป็นกระบวนการที่เริ่มจาก เป้าหมายตัวเรา ความต้องการที่เราเชี่ยวชาญ ความต้องการที่เราคู่ควร ซึ่งเป็นกิจการที่เราได้แลกเปลี่ยนแชร์ความหมายกัน ทำให้เห็นมุมมองและวิถีคิดของเพื่อนในรุ่นเดียวกัน แล้วได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับ ความหมายของการสื่อสารภาษาอังกฤษ บางคนให้นิยามคำว่าสื่อสาร แค่พูดได้ อ่านออกก็เก่งแล้ว แต่ถ้าจะให้สุดยอดต้อง ฟัง พูด อ่าน เขียน การที่เราได้แชร์ความคิดเห็นร่วมกัน ทำให้ผมรู้สึกว่าทุกคนมีความคิด แต่จะแสดงออกมาหรือเปล่า ซึ่งมันก็น่าเสียดายนะครับเพราะบางคนแสดงความคิดเห็นดีมาก แกรมบางคนยังพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก แต่เป็นคนไม่กล้าแสดงออก แต่ที่รู้เพราะว่าการเชื่อมโยงสัมพันธ์จากกลุ่มเล็ก ๆ ทำให้เพื่อนได้กล้าคุยกับเรามากขึ้น และท้ายสุดนี้ เป็นกิจกรรมที่ครู ได้ให้ทำร่วมกัน เริ่มจากหนึ่ง ระดมเป็นสอง และระดมเป็นสามและสี่ตามลำดับ ซึ่งทำให้เราเห็นได้ชัดเจนว่า การทำงานหลายคนยังดีกว่าทำงานคนเดียวครับ ขอสงวนเนื้อที่การระดมความคิดกันเลย...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

2.2.6 ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อโปรแกรม หลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากการศึกษานี้ทำให้พบว่าโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นบนความเชื่อว่าโปรแกรมการเรียนรู้จะเป็นปัจจัยเชิงเหตุซึ่งเป็นปัจจัยเชิงจิตวิทยาเพื่อเหนี่ยวนำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของระดับ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ผลปรากฏจากการทดลองใช้โปรแกรมดังกล่าวพบว่าข้อมูลจากการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ นักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรม

ให้ผลตอบรับที่เป็นไปในเชิงบวกและมีการให้ความสนใจต่อโปรแกรม ในทำนองที่สะท้อนว่าโปรแกรมนี้ทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงความคิดที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง ในแง่ของมุมมองเชิงคุณค่าที่มีต่อภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดการทบทวนตนเอง เกิดการตระหนักถึงความสามารถตนเอง หรือแม้แต่เป้าหมายชีวิต โดยมีข้อมูลคำตอบของผู้ให้ข้อมูลเป็นการสนับสนุนการพัฒนาโปรแกรม อาทิ

“...ทำให้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษนำไปใช้ประโยชน์ได้หลากหลายมากและทำให้คิดว่าจะพัฒนาตัวเองต่อไปเรื่อย ๆ...” (นิลชน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เปลี่ยนไปตอนเห็นเพื่อนพูดกับครูเป็นภาษาอังกฤษแล้วก็แอบนั่งฟัง เออ มันมีประโยชน์เหมือนกันนะ ทำไมเราไม่เห็นขยันบ้าง ดูเพื่อนสนิทเขาแล้วก็ยังไม่หยุดเรียนรู้เลย เราต้องเริ่มตั้งใจบ้างแล้วนะ การเห็นเพื่อนโหยหาการเรียนทำให้คิดที่จะอยากเรียนรู้บ้างนี่คือจุดเปลี่ยนแปลงที่อยากจะศึกษาภาษาอังกฤษค่ะ...เดิมทีคิดว่าจะแค่เรียนภาษาอังกฤษให้มันผ่าน ๆ ไป แต่พอได้มาเรียนกับครูตั้ม ทำให้รู้สึกว่าการเรียนทำให้คิดที่จะอยากเรียนรู้บ้างนี่คือจุด เช่น การสอบ TOEIC, TOEFL, IELTS และก่อนจบก็ต้องสอบวิชาที่ครูก็มีภาษาอังกฤษด้วยค่ะ...” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...กิจกรรมนี้ทำให้หนูคิดว่า ทุกวันนี้เราใช้ชีวิตจนลืมนึกถึงวันข้างหน้าหรือสิ่งที่สำคัญที่สุดคืออะไร ที่ผ่านมามีแต่สนใจสิ่งที่มีมันอยู่ภายนอกจนลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดคือครอบครัว และการเรียนกับครูทำให้หนูคิดได้ว่าถ้าหนูไม่เลือกจะสื่อสารภาษาอังกฤษตนเองจะเป็นคนที่สอบบรรจุไม่ได้ หนูจะตั้งใจใหม่ค่ะ ตอนแรกคิดว่าภาษาอังกฤษเราก็ไม่ได้ใช้อะไรระหว่างเรียนก็ทำให้คิดได้ว่าเราไม่ได้ใช้แค่นี้ เราต้องเตรียมสอบในอนาคตอีก” (ลัสเตียน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

จากการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาจำนวนหนึ่งรายงานว่าการเรียนเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษไป เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมการเรียนรู้นี้ ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกเชิงบวกต่อตนเอง ต่อภาษาอังกฤษ ต่อเส้นทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของนักศึกษา เช่น

“...คิดว่าภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องคุยกับชาวต่างชาติเท่านั้น แต่ยังสามารถคุยกับเพื่อนหรือคุยกับครูภาษาอังกฤษหรือใช้ภาษาอังกฤษในการดูหนังต่างชาติ ผมยังมีอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษในการใช้ชีวิตประจำวันและก็ในชีวิตการเรียน...” (โกมุต นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เข้าร่วมโปรแกรมนี้มันทำให้รู้สึกมีไฟขึ้นมาอีกครั้ง รู้สึกมีกำลังใจอีกครั้งในการเข้าร่วมโปรแกรม มันทำให้เราเพลิดเพลินกับกิจกรรม ไม่ว่าจะเล่นเกมแยกตัว นิทานกระต่ายกับเต่า การแลกเปลี่ยนความคิด และแรงจูงใจต่างที่ทำให้เรามีกำลังใจมากขึ้นกว่าเดิม...” (มัชฌานู นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมแล้วทำให้รู้สึกว่าถ้าตั้งใจเรียนก็จะได้อะไรเพิ่มขึ้น เพราะผมเป็นคนที่ไม่เอาภาษาอังกฤษเลย เป็นการเปิดกว้างทางความคิด ได้ลองตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกครั้ง จนได้รับรู้ว่าเอาจริง ๆ ผมเองก็มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่นะครับ...” (กาลสุร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...ตอนแรกไม่ค่อยอยากเรียนภาษาอังกฤษเท่าไร เพราะเราไม่ค่อยเก่งวิชานี้แต่พอได้เข้าร่วมของคุณครูทำให้รู้สึกว่า อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ยากอย่างที่คิด และทำให้มีแรงบันดาลใจในการที่จะไปฝึกฝนต่อค่ะ...” (นิลปาสัน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...ตอนเด็ก ๆ รู้สึกว่าไม่สนุกสุด ๆ แต่พอโตขึ้น (ป.ตรี) ก็คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เราเรียนรู้ได้ บวกกับมีอาจารย์ที่สร้างความสุขให้กับการเรียนภาษาอังกฤษเลยทำให้รู้สึกสนุกขึ้น รวมถึงสมัยนี้มีสื่อต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น เพลงก็ทำให้ฟังภาษาอังกฤษได้แบบเพลิน ๆ เลยค่ะ...” (อากาศตะไอลย นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“...เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมครับ ที่เมื่อก่อนไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษไม่กล้าที่จะพูดมันออกมาแต่เมื่อได้เข้าร่วมโปรแกรมนี้แล้วทำให้รู้สึกว่าเราได้กล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นเพราะเราได้เข้าใจหลักไวยากรณ์บางส่วนและได้เข้าใจถึงความถูกต้องของมันทำให้เราได้กล้าแสดงออกกล้าที่จะพูดออกมา...” (สัตพลี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

จากการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาบางคนให้ข้อมูลว่าตนเองเปลี่ยนแปลงนิสัยและปรับปรุงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษไปหลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้

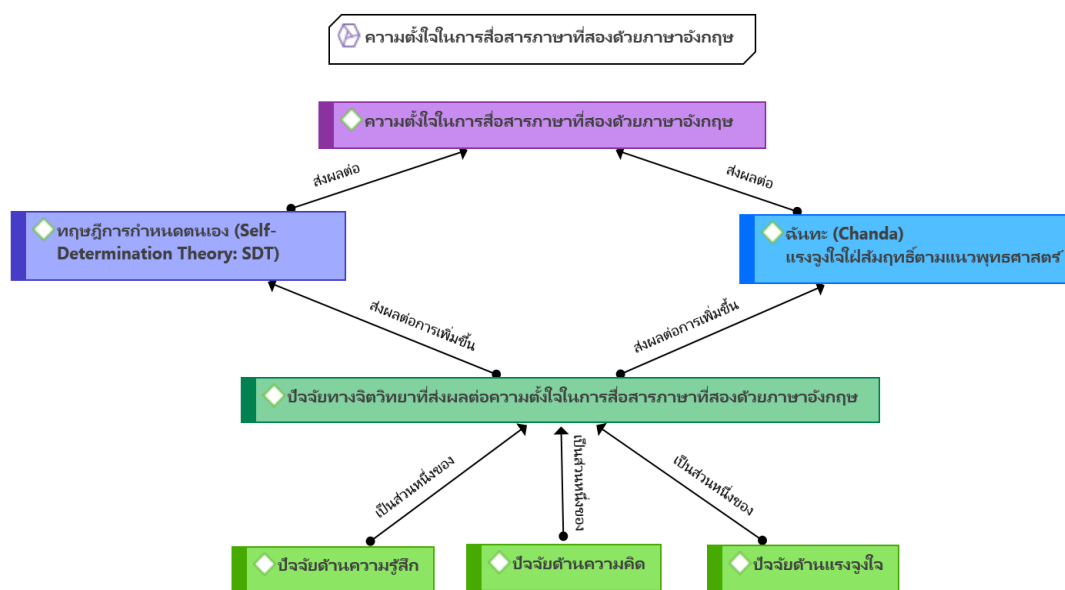
“...ทำให้หนูเลิกเกลียดภาษาอังกฤษ ทำให้หนูสนุกไปกับการเรียนภาษาอังกฤษ อยากที่จะเรียนมัน ทำให้หนูเริ่มมีชั้นmate ในภาษา และมานะเริ่มตามมา จากที่ไม่เคยดูหนังที่เขาพูดภาษาอังกฤษ ก็เริ่มมาดูจากที่ไม่ชอบฟังเพลงอังกฤษ ก็ได้มาฟัง ปกติเวลาว่างดู TikTok ก็กดติดตามช่องภาษาอังกฤษไว้...” (พิททากวี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

จากข้อมูลให้ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้กับผู้วิจัยจะเห็นได้ว่าโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการดังกล่าวก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษา

ที่สองด้วยภาษาอังกฤษให้เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งการเพิ่มขึ้นดังกล่าวอาจสืบเนื่องมาจากการที่โปรแกรมเรียนรู้เชิงบูรณาการเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการสร้างแรงจูงใจ สร้างความตั้งใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะที่นักศึกษาบางคนเคยมีอคติหรือประสบการณ์กับภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยดีนักก่อนที่จะเข้าร่วมโปรแกรม ซึ่งโปรแกรมนี้สามารถเสริมสร้างแรงจูงใจและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ จำนวน 9 ครั้ง โดยแต่ละครั้งได้ประยุกต์แนวคิดทฤษฎีในการเสริมสร้างแรงจูงใจไม่ว่าจะเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์ซึ่งเป็นศาสตร์การเสริมสร้างแรงจูงใจของโลกตะวันออก ผสมกับการเสริมสร้างแรงจูงใจตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination theory) และการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมได้ลองสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดนั้นนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในที่สุด

2.2.7 การวิเคราะห์ผลการวิจัยเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยการเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คน มาตีความและเข้ารหัส จากนั้นจึงพิจารณารหัสของแต่ละข้อความ โดยรหัสของข้อความที่เหมือนกันจะถูกเก็บรวบรวมด้วยกันให้เป็นหมวดหมู่หรือประเภทเดียวกัน จนเกิดความอิ่มตัว (Saturation) ของข้อมูล ถัดจากนั้นข้อมูลจะถูกนำมาจัดกลุ่มและสร้างความสัมพันธ์ โดยคำตอบของนักศึกษาในข้อความหนึ่งหรือประเด็นหนึ่งอาจถูกเข้ารหัสได้มากกว่าหนึ่งรหัส และถูกนำมารวบรวมและเรียงอย่างเป็นระบบ จากนั้นจึงนำมาพัฒนาเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยใช้เกณฑ์ของการปรากฏของรหัสร่วม (Cooccurrence) จากนั้นจึงถูกจัดกลุ่มในลักษณะของกลุ่มของรหัส และถูกตีความกลุ่มของรหัสและอธิบายความสัมพันธ์ของชุดข้อมูลอีกครั้งหนึ่งด้วยเส้นความสัมพันธ์ ซึ่งปรากฏความสัมพันธ์ในลักษณะ เช่น ความเป็นสาเหตุ - ผลลัพธ์ ความเกี่ยวข้องกัน ความเป็นสิ่งเดียวกัน หรือการเป็นองค์ประกอบย่อยของกลุ่มรหัส เป็นต้น จากนั้นจึงนำเสนอเป็นภาพรูปแบบขององค์ประกอบที่ส่งผลให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันการศึกษาด้านวัฒนธรรมแห่งหนึ่ง ดังที่แสดงในภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 รูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยการเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากภาพประกอบที่ 11 จะเห็นถึงกลุ่มของรหัสที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลซึ่งปรากฏเป็นกล่องข้อความที่มีสีพื้นหลังที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งกลุ่มรหัสดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นกล่องข้อความที่อยู่ด้านบนสุดของภาพ มีพื้นหลังของกล่องเป็นสีม่วง ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ว่าแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ และทฤษฎี SDT สามารถส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้ ถ้าหากแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ (Chanda) ที่เน้นการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความมีฉันทะ ด้วยการทำให้เต็มความสามารถให้งานนั้นออกมาดีที่สุดใน และทำงานนั้นเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น มีแนวโน้มเชิงบวกหรือการตอบสนองความต้องการทางจิต 3 อย่าง ไม่ว่าจะเป็น การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) การรับรู้ความสามารถ (Competence) และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) การตอบสนองความต้องการทางจิต 3 อย่างที่กล่าวมานั้นจะทำให้เกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ดีตามทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) นั้นมีแนวโน้มในเชิงบวก ก็จะส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่จะเพิ่มสูงขึ้น

2. ฉันทะ (Chanda) เป็นกล่องข้อความที่อยู่ทางซ้ายมือของภาพ มีพื้นหลังเป็นสีฟ้า ฉันทะ เป็นแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความอยากทำดีที่สุดแห่งงาน ที่เน้นให้ผลลัพธ์หรืองานชิ้นนั้นออกมาดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความอยากทำดีที่สุดแห่งความสามารถ ที่เน้นให้การทำงานชิ้นนั้นได้ใช้ความสามารถของผู้ทำเต็มที่ที่สุดตามความสามารถของผู้นั้น และความอยากทำดีที่สุดเพื่อประโยชน์ของตนเองและสังคม ที่เน้นว่าการทำงานชิ้นนั้นเน้นให้ตนเองและสังคมได้ประโยชน์จากงานชิ้นนั้น (พระพรหมคุณาภรณ์, 1998) โดยฉันทะ สามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้จากการที่ปัจจัยทางจิตวิทยาไม่ว่าจะปัจจัยด้านความคิด ปัจจัยด้านความรู้สึก และปัจจัยด้านแรงจูงใจเป็นไปในเชิงบวกหรือเชิงลบ

3. ทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) เป็นกล่องข้อความที่อยู่ทางขวามือของภาพ มีพื้นหลังเป็นสีน้ำเงินเข้ม ทฤษฎีการกำหนดตนเอง เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างแรงจูงใจที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) มีลักษณะที่แสดงถึงการทำกิจกรรมหรืองานชิ้นนั้น ตัวผู้ทำได้ทำด้วยความเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ ไม่ได้มีการถูกบังคับแต่อย่างใด ผู้ทำกิจกรรมรับรู้ถึงอิสระเสรีภาพในการเลือก (Perceive Choice) การรับรู้ความสามารถ (Competence) มีลักษณะที่แสดงถึงการทำกิจกรรมหรืองานชิ้นนั้น ตัวผู้ทำได้รับรู้ถึงความสามารถของตนในการทำกิจกรรมหรืองานดังกล่าว รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถและประเมินการว่าสามารถทำกิจกรรมนั้นได้จนสำเร็จด้วย และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) มีลักษณะที่แสดงถึงการทำกิจกรรมหรืองานชิ้นนั้น ตัวผู้ทำได้มีการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่นในระหว่างการทำ ผู้ทำกิจกรรมรับรู้ว่าจะยังมีสังคมรอบข้างที่สนับสนุนหรืออยู่ร่วมในสถานการณ์เดียวกันด้วย โดยทฤษฎีการกำหนดตนเองสามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้จากการที่ปัจจัยทางจิตวิทยาไม่ว่าจะปัจจัยด้านความคิด ปัจจัยด้านความรู้สึก และปัจจัยด้านแรงจูงใจเป็นไปในเชิงบวกซึ่งจะทำให้แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous Motivation) เพิ่มขึ้น หรือการไม่ได้ตอบสนองตามปัจจัยที่อยู่ในทฤษฎีการกำหนดตนเองซึ่งจะทำให้แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous Motivation) ลดลง

4. ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นกล่องข้อความอยู่ทางด้านล่างของภาพ มีพื้นหลังสีเขียวเข้ม เป็นกล่องที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดกลุ่มของปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยเป็นกลุ่มที่บรรจุปัจจัยที่ผู้ให้ข้อมูลได้อธิบายสถานะหรือสภาพของการเพิ่มขึ้น

หรือลดลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ โดยมีกลุ่มย่อยซึ่งเป็นกลุ่ม สี่เชี่ยวชาญ 3 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่

4.1 ปัจจัยด้านความคิด เป็นลักษณะของความคิดในเชิงบวกอันเกิดจากการ เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ มีลักษณะของการให้คุณค่า ให้ความตั้งใจมั่นตั้งใจ หรือให้ ความสำคัญ ซึ่งการให้ความสำคัญเหล่านี้เป็นเหตุที่ทำให้มีความต้องการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

“...ได้รู้ว่าคุณตั้งใจมั่นเหมือนกับเรามุ่งมั่นที่จะทำอะไรบางอย่างให้ สำเร็จ เป็นไปตามที่ใจเราหวังไว้เป็นอย่างดีที่คิดไว้ มันเหมือนกับเป็นความฝันในชีวิตอะไรแบบนั้น... (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“...เราจะสอบใบประกอบวิชาชีพเราก็ต้องตั้งใจที่จะฝึกฝนภาษาอังกฤษ ให้มาก...” (สตีฟ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

4.2 ปัจจัยด้านความรู้สึก เป็นกลุ่มปัจจัยที่มีลักษณะเป็นการแสดงความรู้สึก เชิงบวกต่อการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ในขณะที่เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณา การ เช่น ความชอบ ความสนุก ความรู้สึกดี ความรู้สึกน่าสนใจ ความรู้สึกมีอิสระ ตัวอย่างเช่น

“สนุกดีอยู่นะคะ เพราะภาษาอังกฤษมันทำให้หนูสามารถแยกคำอ่าน ของภาษาญี่ปุ่นออกเวลาเล่นเกมออนไลน์” (เกยูร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

“ช่วงมัธยมปลายฉันนี่หนักสุด ๆ อยู่ห้องบิวตี้ที่สุดเลยคะ ซึ่งแน่นอนครูไม่ สอนสักคาบ หนูยังงงทุกวันว่าผ่านมาได้ยังไง พอช่วง ป.ตรี ได้เจอครูตั้ม ครูสอนดีมาก แล้วครูก็ น่ารักด้วยเพราะเวลาสอนครูจะมีความสุขอยู่ตลอดเวลา ครูจะอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา และไม่ว่า จะตอบผิดตอบถูกครูรับฟังทุกอย่างเลยคะ ชอบมาก แล้วยิ่งมาเทอมนี้ครูให้นักศึกษาได้เปิดใจคุย คือดีมาก ๆ หนูว่าหนูนอกเรื่องแล้วละ” (วิมลวาร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

4.3 ปัจจัยด้านแรงจูงใจ เป็นกลุ่มปัจจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบวกในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่ผู้ข้อมูลได้ตระหนักขึ้นได้ในขณะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เชิงบูรณาการ เช่น แนวโน้มที่จะฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ความต้องการมีคนรู้จักเป็นชาวต่างชาติ ความต้องการไปต่างประเทศเพื่อใช้ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

“ตั้งใจไว้ว่าจะฝึกฝนเรื่องภาษาให้ดีขึ้น และจะฝึกทักษะทางการพูดภาษา ให้มีสำเนียงที่ดี” (วิมลวาร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

จากข้อมูลปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ด้วยภาษาอังกฤษที่น่าเสนอแล้วในข้างต้น พบว่า ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดความตั้งใจในการ

สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลนั้น มีลักษณะเป็นปัจจัยที่ส่งผลสร้างกลไกขับเคลื่อนภายในของบุคคลทั้งในด้านความคิดเชิงบวกที่มีต่อภาษาอังกฤษ ความรู้สึกเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ (Eddy-U, 2015; Hashimoto, 2002) ซึ่งปัจจัยเชิงบวกเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อไปยังทฤษฎีการกำหนดตนเอง และแนวคิดชั้นต่ำ (Boonsathirakul & Somanandana, 2019; Payutto, 2007) โดยทั้งสองแนวคิดที่บูรณาการกันอยู่นั้น ส่งผลกระทบต่อไปยังความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั่นเอง

บทที่ 5

การสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธีแบบแผนเชิงอธิบาย (Explanatory design) เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบบสองระยะต่อเนื่องกัน (Two-phases Mixed Method Design) ซึ่งเป็นวิธีการใช้เทคนิคการวิจัยที่กำหนดให้ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative data) มาทำหน้าที่อธิบายขยายผลการวิจัยในเชิงปริมาณ (Quantitative data) กล่าวคือเป็นประเภทของการวิจัยผสมวิธีที่การวิจัยแบบใช้การวิจัยเชิงปริมาณนำการวิจัยเชิงคุณภาพตามเพื่อให้ข้อมูลมาใช้อธิบายผลทางสถิติ โดยมีน้ำหนักความสำคัญของวิธีการแต่ละวิธีที่ไม่เท่าเทียมกันเพื่อให้ได้ข้อมูลจากวิธีการของข้อมูลคุณภาพเพิ่มเติมวิธีการหลักซึ่งเป็นวิธีการเชิงปริมาณ (Creswell & Clark, 2011, p. 165) สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณเป็นหลัก และวิธีการเชิงคุณภาพเป็นส่วนสนับสนุนการวิจัยตามที่กล่าวมา ดังนั้นผู้วิจัยจึงแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยโปรแกรมบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 การศึกษาประสบการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการได้รับการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาและสาขาวิชาดนตรีศึกษาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในปีการศึกษา 2565 ซึ่งถูกเลือกแบบเฉพาะเจาะจงด้วยเกณฑ์คะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเข้าร่วมโปรแกรมได้ครบทุกครั้ง มีสุขภาพแข็งแรง และสมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ โดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เนื่องจากเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษไปด้วย โดยประชากรทั้งหมด จำนวน 60 คน จะถูกวัดด้วยแบบวัด และถูกคัดเลือกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจจากนักศึกษาทั้งหมดก่อนเข้าร่วมการวิจัยในแต่ละช่วง มีการดำเนินการทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษทุกคน ประกาศเงื่อนไขการเข้าร่วมและทำให้นักศึกษาในการเข้าร่วมในการเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แผนการดำเนินโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 2) แบบวัดความ

ตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 3) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างในการศึกษาประสบการณ์และสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมโปรแกรมบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์คะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนกลุ่มทดลองในระยะก่อนทดลองและหลังทดลอง โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed rank test และการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังทดลอง โดยใช้สถิติ Wilcoxon signed rank test 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยนำบทสนทนาที่ได้จากการสัมภาษณ์และการเข้าร่วมโปรแกรม วิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) จากการสัมภาษณ์ข้อมูลจากกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และใช้โปรแกรม ATLAS.TI. เป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งแบ่งการสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตอนที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของแผนโปรแกรมบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและกระบวนการของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในโปรแกรม และ 2) แผนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของแผนโปรแกรมบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและกระบวนการของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในโปรแกรม (Index of Item-Objective Congruence: IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 4 คน พบว่า ค่าดัชนี IOC อยู่ในระดับที่เหมาะสม กล่าวคือ มีค่า IOC สูงกว่า .05 โดยที่แผนโปรแกรมการเรียนรู้ที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันมีค่า

IOC มีค่าเป็น 1.00 ทั้งหมดซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า โปรแกรมการเรียนรู้ดังกล่าวมีความตรงเชิงเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้กับนักศึกษาได้

1.2 แผนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 ครั้ง ๆ ละ 120 นาที ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน โดยการดำเนินโปรแกรมแต่ละครั้งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม แนวคิดหลัก วัตถุประสงค์ย่อย และกระบวนการ ทักษะ/เทคนิคที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นดำเนินการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กล่าวคือ ทำหน้าที่เป็นวิทยากรในการบรรยายและนำกิจกรรมการเรียนรู้ พร้อมเก็บข้อมูลวิจัยด้วยตนเอง โดยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ผู้วิจัยได้ยื่นเรื่องต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (Ethical Review Committee) ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้งเอกสารเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่าง รวมไปถึงการขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเสนอขออนุมัติในการทำวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำส่งผู้เชี่ยวชาญและหัวหน้าหน่วยงานที่เป็นพื้นที่วิจัย

2) ประสานงานกับสถาบันอุดมศึกษาซึ่งเป็นพื้นที่พัฒนาเครื่องมือวิจัย และพื้นที่ทดลองใช้โปรแกรม และขอความร่วมมือจากผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษา โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 9 สัปดาห์ โดยรวมถึงการ สัมภาษณ์ภายหลังการจัดโปรแกรมช่วงท้ายภาคการศึกษาหลังจากจบโปรแกรมไปแล้ว พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัยรวมถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

3) ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่างพร้อมแนะนำตัว รวมถึงชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย

4) ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย อธิบายเนื้อหาสำคัญของโปรแกรม ระยะเวลาที่ใช้ รวมไปถึงการอธิบายสิทธิและการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย และเก็บข้อมูลจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ก่อนเริ่มโปรแกรม หลังจากนั้น 1 สัปดาห์จึงแจ้งรายชื่อนักศึกษาอาสาสมัครที่ผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมโปรแกรม

5) เริ่มดำเนินการทดลองโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้าง ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีครั้งที่ 1

ในภาคการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2565 เป็นเวลา 9 สัปดาห์ โดยในระหว่างการจัดโปรแกรมมีการเก็บข้อมูลด้วยแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในครั้งที่ 8 และนัดหมายในการสัมภาษณ์หลังจากนั้นให้นักศึกษาเข้าเรียนปกติเป็นเวลา 3 สัปดาห์ และเข้าสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มทดลองตามลำดับ

6) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบวัดและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และเปิดโอกาสให้นักศึกษากลุ่มทดลองสอบถามเพิ่มเติม

ประเด็นที่ 2 การศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัยได้พัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ด้วยการดำเนินการตามแผนโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นการวิจัยในระยะที่ 1 ซึ่งเป็นการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research design) แบบ Non-Randomized Controlled Trial โดยมีนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวนทั้งสิ้น 20 คน แบ่งเป็นเพศชาย 8 คน และเพศหญิง 12 คน กลุ่มทดลองแบ่งเป็นนักศึกษาวิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษาและนักศึกษาวิชาเอกดนตรีศึกษา กลุ่มละ 10 คน ซึ่งผลจากการทดลองพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีระดับคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลอง ด้วยการทดสอบด้วยสถิติทดสอบ Wilcoxon signed rank test ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงจากผลการวิจัยว่า โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้นนี้สามารถเสริมสร้างและพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

นอกจากนี้ จากการทดสอบด้วยสถิติ Wilcoxon signed rank test กับนักศึกษากลุ่มทดลอง พบว่า มีระดับคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ

โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงจากผลการวิจัยว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่าโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้นนี้ได้เสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

โดยสรุปแล้ว การเพิ่มขึ้นของระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองนั้นเป็นเพราะว่า โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่พัฒนาขึ้นเป็นโปรแกรมที่อาศัยแนวคิด 2 แนวคิดคือแนวคิดของทฤษฎีความต้องการพื้นฐาน Basic Psychological Needs Theory (BPNT) ซึ่งเป็นทฤษฎีย่อยของทฤษฎีการกำหนดตนเอง Self-Determination Theory และแนวคิดการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการมองที่แตกต่างกันโดยมุมมองของทฤษฎีความต้องการพื้นฐานเชื่อว่าบุคคลจะมีศักยภาพสูงสุดเมื่อสิ่งๆ ที่พวกเขาได้ทำนั้นมีการตอบสนอง 3 ประการคือ การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) การรับรู้ความสามารถตนเอง (Competence) และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) มาบูรณาการร่วมกับมุมมองทางด้านพุทธศาสตร์ซึ่งมุ่งเน้นให้บุคคลพิจารณาว่าสิ่งที่ตนเองทำนั้นเป็นฉันท์หรือมีความรักในสิ่งนั้นซึ่งเป็นเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นอันประกอบด้วย 3 องค์ประกอบได้แก่ ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถตนเอง และความปรารถนาทำดีที่สุดเพื่อประโยชน์ของตนเองและผู้อื่น โดยโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้มีองค์ประกอบคือ ความเป็นมา วัตถุประสงค์ หลักการและแนวคิดที่ใช้ในการสร้างการเรียนรู้ และชุดกิจกรรมของโปรแกรมรูปแบบของกิจกรรมในโปรแกรมประกอบด้วย การบรรยาย กิจกรรมกลุ่ม การระดมความคิด การอภิปราย โดยใช้ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมทั้งสิ้น 9 ครั้ง ครั้งละประมาณ 120 นาที

ประเด็นที่ 3 การศึกษาประสบการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนการเข้าร่วมการทดลองโปรแกรม

ประสบการณ์ก่อนเข้าร่วมการทดลองจะถูกศึกษาด้วยการศึกษารายกรณีกับนักศึกษากลุ่มทดลอง โดยพบว่าประสบการณ์ของนักศึกษา แบ่งได้เป็น 3 ประเด็น กล่าวคือ กลุ่มแรกคือคุณลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ส่วนที่สองคือ

ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือลดลง และส่วนที่สามคือรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยการเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

3.1 ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

คำตอบของกลุ่มตัวอย่างสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจซึ่งมีลักษณะเป็นเหตุและผลในลักษณะสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนและสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา (Consequences) โดยเริ่มจากแรงจูงใจที่ขับเคลื่อนภายในที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้หรือการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในเชิงบวก และแสดงออกในลักษณะผลของความตั้งใจที่ออกมาในรูปของความคิด ความรู้สึกที่สะท้อนการจะใช้ศักยภาพของตนเองในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่เป็นผลตามมา และผลของการคิดเช่นนี้ก็ยังเป็นเหตุย้อนกลับไปเสริมให้เกิดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นได้อีก โดยมีตัวอย่างคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลว่า

“เริ่มจากความตั้งใจในการเรียนรู้ ทำให้เราเต็มที่กับการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น” (ไวยบุตร นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกนาฏศิลป์ศึกษา)

“ถ้าเรามีความตั้งใจในการศึกษามากขึ้นเราก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น” (นิลราช นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกดนตรีศึกษา)

3.2 ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือลดลง

จากการวิจัยเชิงคุณภาพในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้รับทราบข้อมูลที่นำไปสู่การกำหนดองค์ประกอบย่อยเพื่อจัดกลุ่มประเภทของปัจจัยที่เสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้ 3 ประเภท ได้แก่ ปัจจัยประเภทความคิดที่มีต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยประเภทความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษ และปัจจัยประเภทแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัยประเภทแรงจูงใจนั้นมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมเป็นอย่างมาก (Bandura, 1986; Ryan & Deci, 2018) ซึ่งแต่ละปัจจัยมีรายละเอียดดังนี้

ปัจจัยด้านความคิดเชิงบวกที่มีต่อการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนถึงกระบวนการคิดที่จะเสริมสร้างในตัวผู้ให้ข้อมูลนั้นมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ยกตัวอย่างความคิดเชิงบวกเช่น การให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษ (Importance-based determination) ผู้วิจัยค้นพบข้อมูลที่มีลักษณะเป็นข้อมูลที่ผู้ให้ข้อมูลให้คุณค่า ให้ความสำคัญมั่นตั้งใจ หรือให้ความสำคัญ การมีความคิดเชิงการกำหนดเป้าหมาย (Objective-based determination) ข้อมูลที่ค้นพบมีลักษณะเป็นข้อมูลที่ผู้ให้ข้อมูลมีการกำหนดความต้องการของตนเองเพื่อนำไปสู่การเหนี่ยวนำตนเองให้มีความตั้งใจในการสื่อสาร

ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น การเห็นเป้าหมายของตนเองว่าจะประกอบอาชีพครู ซึ่งการประกอบอาชีพครูจะต้องมีทักษะภาษาอังกฤษตรงตามมาตรฐานของใบประกอบวิชาชีพครู จึงทำให้ตนมีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมากขึ้นเพราะอยากได้รับใบประกอบวิชาชีพครู เป็นต้น ซึ่งคำตอบลักษณะนี้เป็นคุณลักษณะของความคิดเชิงบวกที่สะท้อนอยู่ในคำตอบเมื่อพูดถึงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้านความรู้สึกเชิงบวกที่มีต่อการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เป็นกลุ่มปัจจัยเชิงอารมณ์และความรู้สึกที่ดีต่อการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น ความชอบ ความสนุก ความรู้สึกดี ความรู้สึกน่าสนใจ ความรู้สึกมีอิสระ และสุดท้ายคือกลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบวกในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น แนวโน้มที่จะฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ความต้องการมีคนรู้จักเป็นชาวต่างชาติ ความต้องการไปต่างประเทศเพื่อใช้ภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลที่น่าเสนอแล้วในข้างต้น พบว่า ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลนั้น มีลักษณะเป็นปัจจัยที่ส่งผลสร้างกลไกขับเคลื่อนภายในของบุคคลทั้งในด้านความคิดเชิงบวกที่มีต่อภาษาอังกฤษ ความรู้สึกเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ (Eddy-U, 2015; Hashimoto, 2002) ซึ่งปัจจัยเชิงบวกเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อไปยังทุกองค์ประกอบของทฤษฎีการกำหนดตนเองและบางองค์ประกอบของแนวคิดฉันทะ (Boonsathirakul & Somanandana, 2019; Payutto, 2007) โดยทั้งสองแนวคิดที่บูรณาการกันอยู่นั้น ส่งผลกระทบต่อไปยังความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั่นเอง

3.3 ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลลดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

จากการที่ผู้วิจัยได้สอบถามประสบการณ์ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่สามารถนำมาพิจารณาถึงสถานะหรือสภาพของความตั้งใจและไม่ตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างหลากหลายและกว้างขวาง โดยผลการสัมภาษณ์ประสบการณ์ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมถูกนำมาวิเคราะห์และจัดเป็นกลุ่มของคำตอบได้ อันได้แก่ ปัจจัยด้านความคิดเชิงลบ เป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงชุดข้อมูลเชิงความคิดของผู้ให้ข้อมูลว่าความคิดนั้นเป็นเหตุหรือเป็นความคิดที่ทำให้เกิดผลที่ทำให้ไม่ชอบการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ความคิดเชิงการลดความสำคัญ (Importance-based determination) มีลักษณะเป็นข้อมูลให้ผู้ให้ข้อมูลไม่ให้คุณค่า ไม่ตั้งมั่นตั้งใจหรือไม่ให้ความสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่ามี ความคิดที่นำไปสู่การลดทอนคุณค่าของตนเอง เช่น

ความไม่เชื่อในความสามารถ ความไม่เชื่อเรื่องการเปลี่ยนแปลง ความคิดเรื่องไม่มีโอกาสในการใช้งานภาษาอังกฤษ ความไม่ต้องการเรียนรู้ อีกทั้งยังพบว่า มีปัจจัยด้านความรู้สึกเชิงลบที่มีต่อสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น ความไม่ชอบ ความไม่สนุก ความรู้สึกไม่ดี ความรู้สึกแย ความรู้สึกไม่น่าสนใจ ความรู้สึกยาก ความรู้สึกไม่มั่นใจ ความกลัว และกลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงลบในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น ไม่กล้าพูด ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ กลัวไม่ได้ตั้งใจหวัง การไม่มีอิสระ ตัวอย่างเช่น

จากข้อมูลที่น่าเสนอแล้วในข้างต้น พบว่า ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลด้านลบต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของผู้ให้ข้อมูลนั้น มีลักษณะเป็นปัจจัยที่ส่งผลสร้างกลไกซับซ้อนภายในของบุคคลทั้งในด้านความคิดเชิงลบที่มีต่อภาษาอังกฤษ ความรู้สึกด้านลบต่อภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในทางลบต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัยเชิงลบเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อไปยังองค์ประกอบของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Dincer & Yesilyurt, 2017) แต่ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าส่งผลกระทบต่อแนวคิดชั้นทะเล่ได้หรือไม่ เนื่องจากแนวคิดชั้นทะเล่เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการกำหนดองค์ประกอบที่มีลักษณะเป็นองค์ประกอบเชิงบวก ซึ่งทั้งสองแนวคิดที่บูรณาการกันอยู่นั้น ส่งผลกระทบต่อปัจจัยความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั่นเอง

ประเด็นที่ 4 การศึกษาความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังจากการพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยโปรแกรมบูรณาการตามแนวคิด

การสะท้อนของสมาชิกหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมแสดงให้เห็นว่า โปรแกรมบูรณาการที่พัฒนาขึ้นนี้ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองทั้งในด้าน ความตั้งใจต่อการเรียนรวมไปจนถึงการใช้ชีวิต โดยพิจารณาสิ่งที่ตนเองปฏิบัติว่าเป็นตัวเลือกรับรู้ทางเลือกร้อยไร ตระหนักถึงความสามารถของตนเองในมุมมองใหม่ตามที่เป็นจริง ไม่ดูถูกตนเองหรือโอ้อวดความสามารถเกินไป เกิดความรู้สึกพอใจที่เป็นคนที่มีความสามารถ และในทุกกิจกรรมจะกระตุ้นให้ทำงานเป็นกลุ่มเพราะชีวิตของนักศึกษาล้วนเชื่อมโยงกับคนอื่น อีกทั้งเมื่อพิจารณาในมุมมองทางด้านพุทธศาสตร์ความตั้งใจหรือแรงจูงใจที่เป็นกุศล (Wholesome) ก็ถูกสะท้อนผ่านคำตอบของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างชัดเจน กลุ่มตัวอย่างมองว่าหากรักในสิ่งไหนจะทำเต็มความสามารถของตนเอง ทำให้ดีที่สุดของงานที่ควรจะเป็นและที่สำคัญมองในมุมที่ตนเองและบุคคลอื่นก็ล้วนแต่ได้ประโยชน์จากการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความพร้อมที่จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง และได้สร้างมิตรภาพให้เกิดขึ้นจากการทำงานกลุ่มร่วมกันกับเพื่อนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างคนอื่น กลุ่มทดลองได้สะท้อนว่า

กิจกรรมการเรียนรู้ในโปรแกรมช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างด้วยกัน เกิดการแลกเปลี่ยนและประสบการณ์ นำไปสู่การสำรวจความคิดและนำไปเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างคนอื่น และเหนี่ยวนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือการเรียนรู้ความคิดใหม่ขยายขอบเขตความรู้ ความเข้าใจต่อโลกภายนอกและโลกภายในของบุคคลเอง

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการอภิปรายผลเป็น 2 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งแต่ละประเด็นมีรายละเอียด ดังนี้

1. ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง นั้น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมมีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีระดับคะแนนสูงกว่าระยะก่อนทดลองจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย และจากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมนั้น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้มีระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่สูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยเช่นเดียวกัน

ข้อค้นพบทั้ง 2 ประการที่กล่าวแล้วในส่วนก่อนหน้านั้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Xerri, Radford, and Shacklock (2018) ที่เสนอว่า กิจกรรมการเรียนรู้หรือกิจกรรมทางสังคมที่ส่งเสริมสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนด้วยกัน (Student-student: peer) และ สัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน (Teacher-student relationship) รวมใจจนถึงกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาที่มุ่งให้นักศึกษาได้มีการรับรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของการมาเรียน (a strong sense of purpose) ระดับปริญญาตรีเป็นหัวใจสำคัญของการส่งเสริมให้เกิดความยึดมั่นผูกพันซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความคงอยู่ Persistence ของผู้เรียน อันส่งผลให้ผู้เรียนยังคงตั้งใจเรียนไม่ล้มเลิกในการเรียนนั้น ซึ่งการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดองค์ประกอบทั้งการเชื่อมโยงผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนรวมถึงการตั้งคำถามกระตุ้นเป้าหมายการวางแผนการเรียนการใช้

ภาษาอังกฤษทั้งหมดนี้รวมอยู่ในโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่ใช้ในการวิจัยนี้ที่มีขั้นตอนของกิจกรรมส่งเสริมให้เกิดการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนด้วยกัน การสนทนากลุ่มผ่านการตั้งคำถามชวนให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้คิดทบทวน การวางแผนเห็นคุณค่าของสิ่งที่ทำ อีกทั้งยังได้แสดงความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเบื้องต้น ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีรวมถึงเริ่มมีความชื่นชอบ (passion) ในสิ่งที่จะมุ่งจะเรียนรู้ซึ่งในที่นี้คือการสื่อสารภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับ Ruiz-Alfonso and León (2017) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของความชื่นชอบ (passion) ที่มีต่อการเรียนคณิตศาสตร์ ประโยชน์ที่ได้รับจากเนื้อหาในชั้นเรียน การสร้างแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ความชื่นชอบหรือหลงใหล (passion) ในการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ โดยได้แนะนำว่าผู้สอนสามารถเชื่อมโยงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ที่หรือปลายทางได้รับจากการเรียนในเนื้อหานั้นจะยิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความรักที่จะเรียนรู้ในสิ่งนั้น ซึ่งองค์ประกอบของการชื่นชอบสิ่งหนึ่งเพราะมองเห็นประโยชน์ซึ่งในทางพุทธศาสตร์การชื่นชอบเพราะเห็นประโยชน์เป็นการชื่นชอบที่มีกุศล (Wholesome) นำทาง(พระธรรมปิฎก(ประยุทธ์ ปยุตโต), 1995) เมื่อพิจารณาแล้ว ความหลงใหลที่จะเรียนรู้ในบริบทที่เห็นประโยชน์หรือกุศลเช่นนี้ จึงเทียบเคียงได้กับคำว่า ฉันทะ ในบริบททางพุทธศาสตร์ (วรางคณา โสมะนันท์ & ไพศาล แยมวงษ์, 2019)

ความสำเร็จของโปรแกรมที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งใจก็คือการที่กลุ่มตัวอย่างมีระดับคะแนนจากแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งแน่นอนว่าผลที่ได้นี้นสะท้อนให้เห็นว่าระดับคะแนนความตั้งใจของผู้เรียนนั้นสูงขึ้น เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะผลของโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้นเหนี่ยวนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติวิธีคิดรวมถึงแรงจูงใจที่มีต่อความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษอย่างเห็นได้ชัดเจน อีกทั้งดังที่กล่าวมาในข้างต้นโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้เป็นการบูรณาการแนวคิด 2 แนวคิดหลักในการออกแบบกิจกรรมนั้นคือ แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ที่พัฒนาขึ้นโดย จิตตินันท์ บุญสถิรกุล and วรางคณา โสมะนันท์ (2019)ตามแนวคิดของพระพรหมคุณาภรณ์ (พระพรหมคุณาภรณ์(ประยุทธ์ ปยุตโต), 2014) และแนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจ (Self-System Model of Motivational Development: SSMMD) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย Skinner, Furrer, Marchand, and Kindermann (2008) โดยอาศัยแนวคิดการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic psychological need theory) ของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) (R. M. Ryan & Deci, 2018) ทำให้ผู้วิจัยได้นำมาบูรณาการเป็นโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการซึ่งทำให้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวคิดพุทธศาสตร์

ซึ่งคือการทำให้เกิดฉันทะหรือความพอใจความชอบ อันมีองค์ประกอบด้วยกัน 3 ประการได้แก่ 1) ความปรารถนาทำให้ดีที่สุดแห่งงาน 2)ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถ 3) ความปรารถนาทำดีที่สุดเพื่อประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ร่วมกับการสนองตอบความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาในการเรียนรู้ที่มี 3 องค์ประกอบอันได้แก่ 1)การได้เป็นตัวเอง (Autonomy) 2)การรับรู้ความสามารถความสามารถ (Competence) 3)การได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ซึ่งมีองค์ประกอบทั้งในด้านวัตถุประสงค์ของโปรแกรม กิจกรรม กระบวนการ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับทั้ง 2 แนวคิด ได้เป็นแผนโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมการเรียนรู้ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมนี้มีคะแนนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกตัวแปรสังเกตได้ ได้แก่ ด้านความเป็นอิสระในการฟังพูดอ่านเขียนภาษาอังกฤษ ด้านการได้แสดงความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่ง Dincer, Yeşilyurt, Noels, and Vargas Lascano (2019) ได้ให้ทำการศึกษากับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศชาวตุรกีได้ให้เหตุผลสอดคล้องกันที่จะสนับสนุนผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจนั้นคือ ผู้เรียนรับรู้การส่งเสริมให้เกิดอิสระจากผู้สอน (Perceived autonomy-support from the instructor) ซึ่งในบริบททางการศึกษาหรือการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนถือเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจของผู้เรียน (Niemiec & Ryan, 2009; ปาจารย์ หวังรุ่งกิจ, 2561) อีกปัจจัยหนึ่งคือการที่โปรแกรมการตอบสนองความต้องการของตนเอง รวมถึงผู้เรียนรับรู้การตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic psychological needs) ซึ่งการสร้างสภาพแวดล้อมหรือเงื่อนไขการเรียนรู้ที่สนับสนุนผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมุ่งสู่เป้าหมายการเรียนรู้และดำเนินไปจนบรรลุผลสำเร็จได้ (Babenko & Oswald, 2019) อีกทั้งยังส่งผลต่อความยึดมั่นผูกพันอันจะนำมาสู่ความตั้งใจในการที่จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนหรือการแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ต่อไป ซึ่งแน่นอนกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้เกิดปัจจัยสำคัญดังกล่าว

2. ผลการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในการวิจัยระยะแรกซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลองทำให้ทราบว่าโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษที่นำไปใช้สามารถส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงประสิทธิภาพของกลไกการทำงานของโปรแกรมนี้ ผลการวิจัยเชิงคุณภาพในระยะต่อมาจึงทำหน้าที่ในการอธิบาย(Creswell & Clark, 2017) กลไกการทำงานและประสิทธิภาพของ

โปรแกรม ซึ่งการศึกษาในเชิงคุณภาพนี้ดำเนินการด้วยกระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึกกับนักศึกษา กลุ่มทดลองที่สมัครใจซึ่งทั้งหมดได้สมัครใจเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบของคำถามที่ว่าเพราะเหตุใด โปรแกรมนี้จึงมีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษในนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์เนื้อหาของคำตอบของนักศึกษา จากการสัมภาษณ์ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมทำให้พบกลไกสำคัญที่เป็นกระบวนการขับเคลื่อน ให้ระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

กลไกการทำงานของทฤษฎีการกำหนดตนเอง

เป้าหมายของกิจกรรมในโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการนี้ถูกกำหนดขึ้น ภายใต้ทฤษฎีการกำหนดตนเองซึ่งเป็นทฤษฎีใหญ่และถูกนำมาใช้ในการออกแบบวัตถุประสงค์ ของกิจกรรมในโปรแกรมการเรียนรู้ทุกครั้ง เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้ กล่าวคือ กิจกรรมส่งเสริมในโปรแกรมทำให้เกิดการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาเพื่อมุ่งให้ เกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) ที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ กล่าวโดยง่าย ก็คือกิจกรรมทุกกิจกรรมในโปรแกรมมุ่งส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการสื่อสารภาษา ที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ก็คือการส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ โดยมีความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาในทฤษฎีการกำหนดตนเองเป็นโครงสร้าง

กระบวนการและกลไกการทำงานของกิจกรรมในโปรแกรม ทุกกิจกรรมใน โปรแกรมถูกออกแบบภายใต้ทฤษฎีการกำหนดตนเองมีองค์ประกอบขอ โดยใช้กลไกของแนวคิด แบบจำลองการพัฒนาแรงจูงใจของบุคคล (Self-System Model of Motivation Development: SSMMD) ทฤษฎีลูกของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Skinner et al., 2008) ซึ่งทำหน้าที่เป็นกลไกใน การพัฒนาแรงจูงใจ โดยกลไกในการทำงานของแบบจำลองนี้คือ ต้องมีการสร้างความรู้สึกอบอุ่น (Warmth) ต้องมีการให้ทำกิจกรรมหรือภารกิจที่ชัดเจน (Structure) และการให้อิสระในการเลือก ไม่บีบบังคับ (Autonomy Support) เพื่อให้ทั้ง 3 องค์ประกอบขับเคลื่อนให้เกิดการเพิ่มขึ้นของการ ตอบสนองความต้องการทางจิตวิทยาและนำไปสู่การยึดมั่นกับสิ่งที่ทำและจัดการตนเองเพื่อให้ บรรลุเป้าหมายได้ ทั้งนี้กิจกรรมทุกครั้งมีการสร้างความอบอุ่นเป็นกันเองผ่านการทำภารกิจร่วมกัน เช่น เงื่อนไขการทำกิจกรรมแบบร่วมเรียนรู้ (Think-Pair-Share)(Kaddoura, 2013; Sampsel, 2013) ที่นักศึกษาจะต้องพูดคุยกัน ในขณะเดียวกันตัวผู้วิจัยในฐานะผู้สอนได้ให้ความเป็นกันเอง ใส่ใจความรู้สึกและมีกิจกรรมสร้างความคุ้นเคยในช่วง เริ่มต้นกิจกรรมทุกครั้ง กิจกรรมทุกกิจกรรม จะมีการทบทวน พูดคุยเรื่องทั่วไปในชีวิตนักศึกษา ก่อนเริ่มกิจกรรม ส่วนการส่งเสริมให้เกิดการ ตอบสนองต่อการรับรู้ความสามารถ ซึ่งต้องมีลักษณะที่เป็นโครงสร้างมีเงื่อนไขรูปแบบขั้นตอนที่

ชัดเจน ผู้วิจัยได้ใช้โครงสร้างของการเรียนรู้ที่ใช้ภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning) (Han, 2018; Nunan, 2004) ซึ่งเป็นการออกแบบขั้นตอนการเรียนรู้ในทุกกิจกรรมของโปรแกรมนี้ที่ชัดเจนมีความเป็นรูปธรรมคือ ในทุกกิจกรรมจะต้องมีภารกิจที่จะต้องทำให้สำเร็จในแต่ละกิจกรรม โดยอาศัยขั้นตอนคือ ขั้น ก่อนภารกิจ (Pre-task) เป็นการเตรียมนักศึกษา ก่อนเริ่มภารกิจ สร้างสัมพันธภาพ เกริ่นนำ อธิบายกิจกรรม เงื่อนไขต่าง ๆ บอกความสำคัญ ในทุกกิจกรรมจะมีขั้นภารกิจ (Task) เช่น การแยกถั่ว การหาความหมายของการสื่อสาร การร่วมกันถอดบทเรียนของเต่าและกระต่าย หรือการวางแผนชีวิตเป็นต้น และในทุกกิจกรรมจะมีการถอดบทเรียนเพื่อเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งเป็นขั้นหลังภารกิจ (Review หรือ Post Task) ทำให้นักศึกษาได้เกิดความรู้จากการสร้างความรู้จากกิจกรรม ดังนั้นโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการที่พัฒนาขึ้นมาจึงมีกลไกการพัฒนาแรงจูงใจด้วยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมแรงจูงใจซึ่งในที่นี้คือกิจกรรมให้ตอบสนองความต้องการทางจิตวิทยาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous motivation) ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะการจะกระตุ้นให้บุคคลพยายามสื่อสารภาษาที่สองในพื้นที่ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาที่สองย่อมต้องอาศัยกลไกในการสร้างให้เกิดการเรียนรู้และเพิ่มแรงจูงใจให้เกิดขึ้น

กลไกการทำงานของแนวคิดพุทธศาสตร์

แนวคิดพุทธศาสตร์ถูกกำหนดให้ทำหน้าที่ในการเป็นวัตถุประสงค์ของกิจกรรมในโปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อการสร้างเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยกลไกแรกคือทำหน้าที่เป็นเป้าหมาย โดยในการวิจัยนี้ได้ใช้ ฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งมีปัญญาหรือการคิดทบทวนเชิงกุศลกำกับ โดยฉันทะมีลักษณะเป็นผลที่เกิดจากการคิดพิจารณาทบทวนความต้องการหรือความรู้สึกของตนเอง องค์ประกอบที่สำคัญของฉันทะคือ การทำดีที่สุดแห่งงาน การทำดีที่สุดแห่งความสามารถ และการทำเพื่อประโยชน์ตนเองและผู้อื่น เหล่านี้ เป็นเป้าหมายสำคัญให้บุคคลมองที่ภารกิจที่ทำและลดละความถือตัวซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติหากไม่ใช้ปัญญาหรือการคิดทบทวนมากำกับ องค์ประกอบของฉันทะถูกวางเงื่อนไขเป็นกลไกในกิจกรรมภายในโปรแกรมการเรียนรู้ และปรากฏในกิจกรรมเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน การวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน ชีวิตลิขิตเอง ความหมายของชีวิต ที่คำตอบของนักศึกษาที่พิจารณาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองใหม่ จะตั้งใจมากกว่าเดิมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยด้านพุทธจิตวิทยาที่ใช้กระบวนการนี้ในการเปลี่ยนแปลง (วรางคณา โสมะนันท์ & ไพศาล แยมวงษ์, 2562) หรือแม้แต่การฝึกภาษาอังกฤษเพื่อตนเองได้ประโยชน์ในแง่การตอบสนองเป้าหมายของตนหรือในการพัฒนาอาชีพ และครอบข้างอย่างพอ

แม้ได้ประโยชน์ ล้วนแล้วแต่เป็นผลสะท้อนของกลไกการยกตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบแล้วนำเข้าสู่กระบวนการพูดคุยแลกเปลี่ยน รวมถึงการได้ทดลองแสดงพฤติกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบกล้าพูด สะท้อนให้เห็นการทำที่ดีที่สุดแห่งงาน แห่งความสามารถและเป็นประโยชน์กับตนเองและผู้อื่น

แนวคิดพุทธศาสตร์ในกระบวนการกระตุ้นให้เกิดการเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในโปรแกรมการเรียนรู้นี้ได้แก่ เจตสิกและกระบวนการเรียนรู้ด้วยการแก้ปัญหาตามหลักอริยสัจสี่ ซึ่งผู้วิจัยได้อาศัยกระบวนการตั้งคำถามการพูดคุยหลังจากการทำกิจกรรมเพื่อเหนี่ยวนำให้เกิดการปรุงแต่งเจตสิกให้จิตเกิดการคิดและรู้สึก (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2004) และความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากกระบวนการปรุงแต่งเจตสิกให้เกิดการแก้ไขปัญหาด้วยหลักอริยสัจสี่ที่เป็นธรรมชาติของการแก้ไขปัญหา (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต), 2557) ในเงื่อนไขของกิจกรรมการเรียนรู้ในโปรแกรมหรือการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับความตั้งใจ เช่น การแยกถั่วที่จำเป็นต้องอาศัยการแก้ไขปัญหาตามเงื่อนไขที่ตั้งขึ้นเพื่อปรุงแต่งเจตสิกให้เกิดการคิด และความรู้สึกที่เกิดขึ้น การตั้งคำถามเพื่อการคิดเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาอังกฤษ การเชื่อมโยงไปยังเป้าหมายในชีวิต เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามการมีโครงสร้างในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชัดเจนจะช่วยให้ผู้เรียนแรงจูงใจที่เพิ่มมากขึ้น ด้วยการอาศัยโครงสร้างการจัดการจัดการเรียนรู้แบบภารกิจเป็นฐาน (Task-Based Learning) เพื่อทำให้กระบวนการของกิจกรรมมีระบบและเป็นกระบวนการที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้กระบวนการร่วมเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ภายหลังจากกิจกรรมทุกครั้ง (Kaddoura, 2013) ยังสะท้อนกลไกของฉันทะ คือบุคคลได้ใช้ความสามารถของตนเพื่อเน้นงานที่ดีที่สุด และได้ใช้ความสามารถทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นแลกเปลี่ยนกับผู้อื่น ซึ่งสะท้อนผ่านกิจกรรมการแยกถั่วในเงื่อนไขต่าง ๆ การวางแผนชีวิต ความหมายของชีวิตที่กลไกของกิจกรรมที่กระตุ้นการพิจารณาบุคคลรอบข้าง ช่วยให้เกิดความเป็นตัวตนของบุคคลลง จึงถือได้ว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นนอกจากเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษแล้วยังเป็นความตั้งใจสื่อสารเพราะมองเห็นประโยชน์ของผู้อื่นที่จะได้รับ อันเป็นการมองที่สมดุลงตามแนวคิดจิตวิทยาตะวันออกที่ไม่เน้นความเป็นตัวตน

กลไกการทำงานของทฤษฎีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง

เนื่องจากความตั้งใจ หรือ Willingness และ Intention มีความหมายเดียวกัน (สอเสถบุตร, 2540, 2559) และปรากฏในแผนภาพทฤษฎี (MacIntyre, 2007; MacIntyre et al., 1999) อีกทั้งจากการศึกษาพบว่า ความตั้งใจมีความหมายเดียวกันกับแรงจูงใจ (Motivation) เพียงแต่ว่าในงานวิจัยฉบับนี้ เกิดขึ้นในบริบทของการสื่อสารภาษาอังกฤษ และพบว่ามีแรงจูงใจที่ประกอบ

สร้างเป็นความตั้งใจภายใต้ทฤษฎีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง เช่น การรับรู้ความสามารถในการสื่อสาร ความเชื่อมั่นในตนเอง การพิจารณาจากคู่สนทนา และบริบทรอบข้าง ล้วนแล้วแต่มีความสอดคล้องกับทั้งแนวคิดพุทธรศาสตร์ที่สนใจบริบทของภารกิจเพื่อยกระดับแรงจูงใจ ในขณะที่เดียวกันก็สอดคล้องกับทฤษฎีการกำหนดตนเองทั้งในแง่ของการรับรู้ความสามารถ การเลือกสถานการณ์หรือบุคคลในการสื่อสาร และแน่นอนการสื่อสารย่อมเป็นการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงกล่าวได้ว่า โปรแกรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจากทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจสามารถเพิ่มระดับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในนักศึกษาได้ ดังนั้นบทบาทของทฤษฎีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองจะเข้ามามีบทบาทในฐานะที่เป็นกลไกเชิงบริบท ที่กำกับกิจกรรมภายใต้กลไกของฉันทะ(จิตตินันท์ บุญสิทธิกุล & วรางคณา โสมะนันท์, 2562)และทฤษฎีการกำหนดตนเอง(Ryan & Deci, 2000)ให้มีทิศทางและบริบทที่การสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษซึ่งสะท้อนผ่านกิจกรรมทุกครั้งที่มีภารกิจในชั้น ก่อนภารกิจ (Pre task) ให้ต้องทบทวนตนเองเชิดตนเองเรื่องความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และในกิจกรรมครั้งที่ 8 ลองทำดูเราทำได้ ด้วยการให้สถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายภาพผ่านการพูดด้วยไวยากรณ์ที่ไม่ยากมากนัก ทั้งนี้เพื่อมุ่งเสริมความรู้สึกรักให้นักศึกษามากกว่าที่จะเป็นการมุ่งเน้นที่ทักษะทางภาษาอังกฤษที่เข้มงวด ซึ่งกลไกของการใช้สถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมถือเป็นกลไกที่สำคัญ ในการขับเคลื่อนให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้น

ลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเชิงบูรณาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ทำให้พบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ผ่านมุมมองของแนวคิดทฤษฎีจากทางตะวันออก คือ แนวคิดเรื่องฉันทะ และจากทางตะวันตก คือ ทฤษฎีการกำหนดตนเอง ด้วยการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีทั้งสองเพื่อสร้างกรอบในการตั้งคำถามเชิงคุณภาพกับผู้ให้ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาแล้วพบว่า มีข้อค้นพบซึ่งเป็นลักษณะของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเชิงบูรณาการอยู่ 3 ประการที่สามารถนำมาอภิปรายผ่านมุมมองเชิงวิพากษ์และตีความโดยเทียบกับแนวคิดทฤษฎีด้วยการเชื่อมโยงความรู้จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา โดยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

ประการที่ 1 ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Basic Psychological Needs) ที่อยู่ในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination) ซึ่งประกอบด้วย การได้เป็นตัวเอง

(Autonomy) การรับรู้ความสามารถของตัวเอง (Competence) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ดังตัวอย่างที่ได้นำเสนอข้างต้น ในขณะที่เดียวกันคำตอบเดียวกันก็ยังสอดคล้องกับแนวคิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์หรือชั้นตะ ที่ประกอบด้วย ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงาน ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถตนเอง และความปรารถนาทำเพื่อประโยชน์ตนเองและสังคม (Boonsathirakul & Somanandana, 2019; R. M. Ryan & Deci, 2018) โดยพบว่า การรับรู้ความสามารถตนเองมีความสอดคล้องกับความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถตนเอง และการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสอดคล้องกับความปรารถนาทำเพื่อประโยชน์ตนเองและสังคม ส่วนแนวคิดการได้เป็นตัวเอง กับความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงานมีความแตกต่างกัน โดยนักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีทางเลือกได้เลือกสิ่งทีตนเองชอบนั้นเป็นการเน้นที่ตัวตน (Self) ในขณะที่ความปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงานที่เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์หรือชั้นตะนั้น จะมุ่งเน้นที่ความพอใจที่งานเป็นหลัก ไม่ได้มุ่งเน้นที่ตัวตนของบุคคล ซึ่งการเน้นความมีตัวตนคล้ายกับแนวคิดทางพุทธศาสตร์ที่เรียกว่า มานะ ซึ่งมีต้นเหตุเป็นตัวกำกับ มีความหมายที่แท้จริงว่า การอยู่เหนือคนอื่น ความภาคภูมิใจ ซึ่งมีลักษณะเป็นการแข่งขัน อันไม่สอดคล้องกับวิถีคิดที่เป็นกุศลหรือเป็นประโยชน์ตามแนวคิดทางพุทธศาสตร์ (Payutto, 2021)

ประการที่ 2 คำตอบของผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นปัจจัยที่เป็นธรรมชาติของแนวคิดแรงจูงใจจากทฤษฎีการกำหนดตนเองและแนวคิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวพุทธศาสตร์ กล่าวคือ โนมมนุษย์หนึ่งคนโดยธรรมชาติแล้วมีทั้งด้านที่เป็นการยึดติด (Attachment) และด้านที่เป็นการทำเพื่อคนอื่นโดยไม่พิจารณาตัวเอง หรือด้านที่เป็นการไม่ยึดติดที่ตัวตน (Nonattachment) ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของปรัชญาพุทธศาสตร์นั้นมุ่งเน้นให้เกิดความสุขและความสงบ (T. D. Lama, Cutler, & Cutler, 1999)แต่ในกรณีการวิจัยเชิงคุณภาพในครั้งนี้ เป็นการมุ่งเน้นการศึกษาประสบการณ์เกี่ยวกับความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับแนวคิดแรงจูงใจ อันหมายถึง แรงขับเคลื่อนภายในบุคคล ซึ่งได้แก่ การคิด ความรู้สึก และปัจจัยด้านแรงจูงใจซึ่งส่งผลการแสดงพฤติกรรม (A. Bandura, 1986; Dincer & Yesilyurt, 2017)เป็นหลัก เพื่อให้ค้นพบปัจจัยเหนี่ยวนำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมไม่ว่าปัจจัยนั้นจะเป็นด้านบวกหรือด้านลบก็ตาม ซึ่งผลการศึกษาค้นพบว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจะบรรลุได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นหากจัดกระบวนการจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมของบุคคล และตัวผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อการเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย

ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะผลต่อไปยังการเพิ่มขึ้นของทฤษฎีการกำหนดตนเองและฉันทะที่เป็น การเพิ่มขึ้นของแรงจูงใจในตัวบุคคลนั้น อันส่งผลไปสู่การเพิ่มขึ้นของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ดังนั้น ทั้งสองแนวคิดจึงมีประโยชน์ในการนำมาใช้พัฒนาตัวแปรความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ เพราะข้อเท็จจริงจากการวิจัยค้นพบความเข้ากันได้ของแนวคิดซึ่งอ้างอิงจากการให้ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูล อีกทั้งการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีเพื่อส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจที่สอดคล้องกับธรรมชาติทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างย่อมทำให้ประสิทธิภาพของการส่งเสริมแรงจูงใจส่งผลที่ดียิ่งขึ้นต่อกลุ่มตัวอย่างมากกว่าการใช้ทฤษฎีเดียวที่เป็นทฤษฎีที่ไม่ได้มีพื้นฐานที่เข้ากันได้กับสังคมของกลุ่มเป้าหมาย

ประการที่ 3 คำตอบของผู้ให้ข้อมูลบางส่วนสะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษนั้น มาจากแนวคิดที่สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมตะวันออก คือ ฉันทะ ซึ่งเป็นปรัชญาพุทธศาสนาที่มุ่งเน้นการละความเป็นตัวตนของตนเอง ลดละการสนองความต้องการของตนเอง และเพิ่มการให้ความสำคัญกับผู้อื่นมากขึ้น สะท้อนจากการที่บุคคลอื่นหรือสังคมของผู้ให้ข้อมูลมีอิทธิพลทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษได้ การลดความเป็นตัวตนและลดความต้องการของตนเองและการเพิ่มความสำคัญของผู้อื่นมากขึ้น สะท้อนให้เห็นลักษณะของแนวคิดการรวมกลุ่ม (Collective) ซึ่งเป็นธรรมชาติของแนวคิดของวัฒนธรรมแบบเอเชียหรือซีกโลกตะวันออก (S. J. Heine & D. R. Lehman, 1997; K. Hwang & K. Hwang, 2012) ในขณะที่คำตอบบางส่วนก็สะท้อนแนวคิดที่เน้นตัวตนความเป็นปัจเจกซึ่งเกิดจากการตอบสนองความต้องการของบุคคลเป็นสำคัญ (Individualism) ซึ่งเป็นธรรมชาติของแนวคิดจากวัฒนธรรมตะวันตก (S. J. Heine & D. R. Lehman, 1997) โดยจะเห็นได้จากคำตอบของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่สะท้อนความคิดเชิงการกำหนดเป้าหมายที่มีทั้งมุมมองเพื่อตนเองและมุมมองเพื่อคนรอบข้างและสังคม เช่น ต้องการประกอบอาชีพข้าราชการ ต้องการใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู เป็นต้น ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายกำหนดไว้ นำไปสู่การกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลรายนั้นเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึงการลงมือทำเพื่ออนาคตของตนเอง ให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมั่นคง และนำไปสู่การตั้งใจทำเพื่อครอบครัว ซึ่งแนวคำตอบดังกล่าวสะท้อนมุมมองทั้งด้านการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) (Niemiec & Ryan, 2009; R. M. Ryan & Deci, 2018) นอกจากนี้เพื่อให้สอดคล้อง แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสตร์ คือ ฉันทะ ในด้านความปรารถนาที่ได้ทำดีที่สุดแห่งตน ความปรารถนาให้เกิดประโยชน์กับตนเองและสังคม ซึ่งเป็นความต้องการที่มีบุคคลรอบข้างในสังคมของกลุ่มตัวอย่างเองเข้ามา

เกี่ยวข้องและเหนี่ยวนำให้เกิดแรงจูงใจให้เพิ่มสูงขึ้นได้ ซึ่งการพบคำตอบนี้สะท้อนความเป็นวัฒนธรรมสังคมนิยม (Collectivism) ของกลุ่มตัวอย่าง ดังที่ Steven J. Heine and Darrin R. Lehman (1997) ได้ให้ข้อสังเกตว่า ในวัฒนธรรมตะวันตกนั้น เมื่อพูดถึงแรงจูงใจมักจะอยู่บนฐานของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) เช่น ความสนใจส่วนบุคคล ความสนุกเพลิดเพลิน ในขณะที่คนเอเชียจะออกมาทางแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) เช่น การมีความปรารถนาที่จะเอาใจผู้อื่น การรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณสังคม เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาก็มีความกระหาย ความอยากได้รับอิสระของตนเพื่อความภูมิใจ ไม่อยากน้อยหน้าใคร ไม่ชอบ ยาก ความกลัว หรือความรู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษได้นั้นเป็นส่วนหนึ่งของภาพลักษณ์ที่ดี ซึ่งเป็นการได้แสดงความสามารถแบบเดียวและเกิดความภูมิใจในตนเอง หรืออีกมุมหนึ่งการไม่มีความสามารถเป็นปัจจัยลบที่ด้อยความภูมิใจในตัวบุคคลลง สิ่งเหล่านี้สะท้อนความเป็นสังคมที่เน้นความเป็นปัจเจกชน (Individualism) ได้ด้วยเช่นเดียวกัน การค้นพบนี้จึงเป็นข้อค้นพบสำคัญที่ทำให้สามารถแบ่งแยกแนวคิดเรื่องแรงจูงใจของวัฒนธรรมตะวันตกให้มีความแตกต่างกับวัฒนธรรมตะวันออกได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการนำผลการวิจัยไปใช้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ บุคลากรที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาภาษาอังกฤษในส่วนของผู้ปฏิบัติ ผู้กำหนดนโยบายและนักวิจัย ตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1.1 จากการศึกษาที่พบว่า มีนักศึกษาสะท้อนว่าตนเองเกิดฉันทะหรือแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ และรู้สึกถึงการมีแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous Motivation) ซึ่งเป็นเป้าหมาย (Ultimate Goal) ของทฤษฎีการกำหนดตนเอง และกระบวนการและกลไกของกิจกรรมภายใต้โปรแกรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจากงานวิจัยชิ้นนี้ทำให้เกิดการตระหนักและเพิ่มขึ้นของแรงจูงใจและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ดังนั้น ซึ่งเมื่อเกิดแรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง (Autonomous Motivation) และเกิดฉันทะ (Chanda) แล้ว นักศึกษาจะเกิดความรักในการเรียนรู้และมีความยึดมั่นผูกพันกับกิจกรรมที่ทำไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารหรือการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นผู้ปฏิบัติซึ่งเกี่ยวข้องในการทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนการฝึกอบรม สมควรสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นสร้างแรงจูงใจของการได้

เป็นตัวของตัวเองและฉันจะไม่เพียงแต่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่นำไปปฏิบัติด้วยการจัดการเรียนรู้ในบริบทและเนื้อหาอื่น

1.2 ผู้ปฏิบัติอาจจัดสรรเวลาเรียนปกติ และที่สำคัญการนำไปใช้ไม่จำเป็นต้องเป็นในช่วงก่อนที่จะมีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ควรจัดขึ้นในทุกช่วงเวลา เพราะความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษอาจเพิ่มหรือลดได้ตามสถานการณ์หรือสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบเป็นปัจจัยกระทบภายในนักศึกษา ดังนั้นจึงสมควรการจัดกิจกรรมส่งเสริมความตั้งใจนี้คู่ขนานในลักษณะกิจกรรมเสริมก็จะเป็นการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะครูอาจารย์ในพื้นที่วิจัย ซึ่งเป็นปัจจัยบุคคลที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและหากผู้สอนหรือผู้จัดการเรียนรู้มีความเข้าใจและสามารถใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในโปรแกรมนี้ได้ซึ่งรวมถึงการเข้าใจธรรมชาติของชั้นทะเลการเรียนรู้และทฤษฎีการกำหนดตนเองที่นำมาบูรณาการใช้ในการจัดการเรียนรู้ ผลประโยชน์ในแง่ของการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนก็จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างมหาศาล

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

2.1 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นความต้องการจำเป็นที่นักศึกษาในพื้นที่วิจัยนี้มีความต้องการจำเป็นที่จะได้รับกิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการคิดทบทวนตนเองและแลกเปลี่ยนข้ามวิชาเอก ซึ่งในพื้นที่วิจัยนี้เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเฉพาะด้านคือด้านการสอนนาฏศิลป์และดนตรีของกระทรวงวัฒนธรรม ดังนั้นผู้บริหารสถาบันหรือผู้กำหนดนโยบายในบริบทของพื้นที่วิจัยนี้จึงควรมีการกำหนด โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ไว้ตามแผนนโยบายของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มุ่งพัฒนาการจัดการเรียนการสอนด้านศิลปวัฒนธรรมให้มีคุณภาพระดับชาติและนานาชาติ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 และถูกบรรจุไว้ในกลยุทธ์ที่ 3 ยุทธศาสตร์ที่ 1 (แผนพัฒนาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2565 -2569) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเสนอต่อผู้บริหารของวิทยาลัยที่เป็นพื้นที่วิจัยเพื่อนำโปรแกรมดังกล่าวบรรจุไว้เป็นกิจกรรมหลักในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในลำดับต่อไป

2.2 ผู้กำหนดนโยบายของหน่วยงานทางการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเสริมศักยภาพของบุคคลทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถนำโปรแกรมการเรียนรู้ดังกล่าวไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของตนเองเพื่อเสริมสร้างให้ทรัพยากรมนุษย์ตามบริบทนั้น ๆ ให้เป็นกิจกรรมเสริม เพราะความตั้งใจของบุคคลสามารถเพิ่มขึ้นได้และสามารถลดลงได้ตามปัจจัยที่เข้า

มากระทบได้ตลอดเวลา เพราะมีหลักฐานที่ส่งเสริมว่ากิจกรรมนี้ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกอยากฝึกฝนภาษาต่อไป ดังนั้นจึงเป็นการดีหากสถาบันในสังกัดเดียวกันกับหน่วยงานที่เป็นพื้นที่วิจัยได้กำหนดเป็นนโยบายและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพบุคคลจะนำไปประกอบการเรียนรู้ไปปรับใช้ โดยสามารถจัดสรรให้เป็นลักษณะกิจกรรมเสริมหลักสูตรประยุกต์ใช้ได้กับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกันกับวัยของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งคือวัยรุ่นในทุกรูปแบบการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.1 จากผลการวิจัยพบว่าการนำกรอบเชิงทฤษฎีบูรณาการระหว่างแนวคิดแรงจูงใจ ใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์และทฤษฎีการกำหนดตนเอง ซึ่งเป็นตัวแทนของจิตวิทยา ตะวันออกและจิตวิทยาตะวันตกสามารถบูรณาการร่วมกันเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะสามารถนำแนวคิดนี้มาต่อยอดเพื่อศึกษาเพิ่มเติมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ศึกษาอิทธิบาท 4 ซึ่งมีฉันทะเป็นองค์ประกอบ เพราะฉันทะเพียงตัวเดียวร่วมกับทฤษฎี จิตวิทยาตะวันตกสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การนำองค์ประกอบอื่นทาง พุทธศาสตร์มาร่วมเป็นตัวแปรในการศึกษาก็จะเป็นการขยายช่องว่างเชิงความรู้ (Knowledge gap) ให้กับวงการจิตวิทยาการเรียนรู้ของไทย และเป็นการส่งเสริมองค์ความรู้ทางพุทธจิตวิทยา หรือพุทธศาสตร์อันเป็นภูมิปัญญาแห่งซีกโลกตะวันออกไปสู่ระดับสากลได้ การนำทฤษฎีจิตวิทยา ตะวันตกมาบูรณาการใช้ในพื้นที่วิจัยไทยทำให้เกิดการปรับใช้ได้ตรงกับบริบทซึ่งแตกต่างกับพื้นที่ ดั้งเดิมของทฤษฎีและเป็นการขยายศักยภาพของแนวคิดจิตวิทยาตะวันตกอย่างทฤษฎีการกำหนด ตนเอง

3.2 ประเด็นที่สำคัญอีกประการหนึ่งจากธรรมชาติของแรงจูงใจในทฤษฎีจิตวิทยา ทางตะวันตกที่เน้นการตอบสนองความต้องการเป็นหลักโดยอาจยังไม่ได้คำนึงถึง การปัญญา การ คำนึงถึงประโยชน์หรือกุศลมากำกับความอยากรุนั้นทำให้ทิศทางของแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนด ตนเองยังไม่สามารถสะท้อนให้เห็นชัดเจนในแง่ของความเป็นกุศลหรือการใช้ สติและปัญญาใน การกำกับ ซึ่งเป็นที่มาของการนำแนวคิดพุทธศาสตร์ซึ่งสติและปัญญาเป็นหัวใจสำคัญในทุก กิจกรรมการคิดของมนุษย์ที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาจึงไป สนับสนุนการบูรณาการแนวคิดพุทธศาสตร์กับแนวคิดจิตวิทยาให้เกิดการขยายขอบเขตความรู้ ต่อไป

3.3 ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับและแปร (Adapt) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจากงานวิจัยจากต่างประเทศซึ่งอยู่บนฐานคิดของทฤษฎีการกำหนดตนเอง ดังนั้นหากมีการบูรณาการทฤษฎีระหว่างแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์และทฤษฎีการกำหนดตนเองร่วมกับทฤษฎีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองมาเพื่อพัฒนาแบบวัดในประเด็นความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในบริบทสังคมไทยก็จะเป็นการพัฒนาชุดเครื่องมือที่ช่วยให้บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรที่ทำหน้าที่ส่งเสริมศักยภาพบุคคลได้นำไปใช้เพื่อให้ทราบถึงระดับความตั้งใจในการสื่อสารที่ตรงกับบริบทสังคมไทยและสามารถส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษได้ต่อไป อาจพัฒนาขึ้นจากกระบวนการวิจัยผสมผสานวิธี (Mixed Method) ในรูปแบบอื่นเช่น การวิจัยแบบขั้นต้นเชิงสำรวจ (Exploratory Design) โดยการสัมภาษณ์เพื่อให้ทราบรายละเอียดสาเหตุของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ด้วยกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหา Content Analysis ในบริบทที่ครอบคลุมพื้นที่ที่กว้างขึ้น ก่อนที่จะทำการศึกษาเพื่อพัฒนาแบบวัดและโมเดลเชิงสาเหตุของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในบริบทสังคมไทย

3.4 ควรมีการศึกษาวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างออกไปเนื่องจากในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างในบริบทของสถาบันอุดมศึกษาที่มีพันธกิจเฉพาะและอาจไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษมากนักในชีวิตการทำงาน ดังนั้น จึงเป็นเหตุผลที่สำคัญในการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่อาจต้องทำงานกับการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น สาขาด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมหรือสาขาทางด้านภาษาศาสตร์หรือภาษาอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วการยืนยันว่าการนำแนวคิดพุทธศาสตร์มาบูรณาการนั้นสามารถขยายผลใช้ได้กว้างขวางซึ่งกลุ่มตัวในการศึกษาครั้งนี้ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธซึ่งเป็นไปได้ว่าความคิดเหล่านี้อาจสอดคล้องกับความเชื่อของนักศึกษา อย่างไรก็ตามหากนำหลักการหรือโปรแกรมนี้ไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่นับถือศาสนาอื่น ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการเรียนรู้เช่นกัน

บรรณานุกรม

- Andersson, S. (2017). Assessing job satisfaction using Herzberg's two-factor theory: A qualitative study between US and Japanese insurance employees. *IAFOR Journal of Business & Management*, 2(1), 22-35.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory*. Prentice-Hall. <https://doi.org/10.1017/S0813483900008238>
- Boonsathirakul, J., & Somanandana, V. (2019). *kānphatthanā bāp wat rāng chūngchāi fai khwāmpen loēt tām nāo phut sāt samrap naksūkṣā radap 'udomsūkṣā* [Development of the Excellent Achievement Motivation Test Based on Buddhism for Undergraduate Students]. *Journal of Education, Mahasarakham University*, 13(3), 41-52. http://edu.msu.ac.th/journal/home/journal_file/612.pdf
- Bowling, A., & Ebrahim, S. (2005). *EBOOK: Handbook of Health Research Methods: Investigation, Measurement and Analysis*. McGraw-Hill Education. <https://books.google.co.th/books?id=HznvwUxkZsC>
- Burnett, B., & Evans, D. (2016). *Designing Your Life: For Fans of Atomic Habits*. Random House. <https://books.google.co.th/books?id=CWyNDAAQBAJ>
- Burns, A. (1999). Collaborative action research for English teachers.
- Central Intelligence Agency. (2021). *Field Listing-Language*. Central Intelligence Agency. <https://www.cia.gov/the-world-factbook/field/languages/>.
- Chanaroke, U., & Niemprapan, L. (2020). The Current Issues of Teaching English in Thai Context. *Social Science and Humanity. EAU Heritage Journal*, 10(2), 34-45.
- Chomsky, N. (2017). *On Language: Chomsky's Classic Works: Language and Responsibility and Reflections on Language*. New Press. <https://books.google.co.th/books?id=7FzOzLgG9AkC>
- Connell, J. P., & Wellborn, J. G. (1991). Competence, autonomy, and relatedness: A motivational analysis of self-system processes. In *Self processes and development*. (pp. 43-77). Lawrence Erlbaum Associates, Inc.
- Creswell, J. W., & Clark, V. L. P. (2017). *Designing and Conducting Mixed Methods*

- Research. SAGE Publications. <https://doi.org/10.1007/s11577-017-0454-1>
- Cronbach, L. J. (1970). Mental tests and the creation of opportunity. *Proceedings of the American Philosophical Society*, 114(6), 480-487.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2004). *Handbook of Self-determination Research*. University of Rochester Press. <https://books.google.co.th/books?id=DcAe2b7L-RgC>
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2013). *Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior*. Springer US. <https://books.google.co.th/books?id=M3CpBgAAQBAJ>
- Deci, E. L., Vallerand, R. J., Pelletier, L. G., & Ryan, R. M. (1991). Motivation and education: The self-determination perspective. *Educational psychologist*, 26(3-4), 325-346.
- Dincer, A., & Yesilyurt, S. (2017). Motivation to Speak English: A Self-Determination Theory Perspective. *PASAA: Journal of Language Teaching and Learning in Thailand*, 53, 1-25.
- Dörnyei, Z. (2014). *The Psychology of the Language Learner: Individual Differences in Second Language Acquisition*. Taylor & Francis. <https://books.google.co.th/books?id=4r6PAgAAQBAJ>
- Eddy-U, M. (2015). Motivation for participation or non-participation in group tasks: A dynamic systems model of task-situated willingness to communicate. *System*, 50, 43-55.
- EnglishFirstEducation. (2019). *EF ENGLISH PROFICIENCY INDEX - A COMPREHENSIVE RANKING OF COUNTRIES BY ENGLISH SKILLS [online]*. <https://www.ef.com/~media/centraleftcom/epi/downloads/full-reports/v9/ef-epi-2019-english.pdf>
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (2011). *Predicting and Changing Behavior: The Reasoned Action Approach*. Taylor & Francis. <https://doi.org/10.4324/9780203838020>
- Freedheim, D. K., Weiner, I. B., Miller, G. J., Reynolds, W. M., Schinka, J. A., Velicer, W. F., Miller, G. E., Healy, A. F., & Proctor, R. W. (2003). *Handbook of Psychology, Educational Psychology*. Wiley. <https://books.google.co.th/books?id=P77CasYh2w0C>

- Garvey, K., & Eades, J. (2018). *Willingness to Communicate (WTC) Intervention Activities for the EFL Japanese University Context* (0918-144X).
https://researchmap.jp/7000015157/published_papers/32524197/attachment_file.pdf
- Gross, M. (2017). *Planned Behavior: The Relationship between Human Thought and Action*. Taylor & Francis. <https://books.google.co.th/books?id=SiExDwAAQBAJ>
- Han, Z. (2018). Task-based learning in task-based teaching: Training teachers of Chinese as a foreign language. *Annual Review of Applied Linguistics*, 38, 162-186.
- Harris, A. D., McGregor, J. C., Perencevich, E. N., Furuno, J. P., Zhu, J., Peterson, D. E., & Finkelstein, J. (2006). The use and interpretation of quasi-experimental studies in medical informatics. *Journal of the American Medical Informatics Association*, 13(1), 16-23.
- Harris, A. D., McGregor, J. C., Perencevich, E. N., Furuno, J. P., Zhu, J., Peterson, D. E., & Finkelstein, J. (2006). The use and interpretation of quasi-experimental studies in medical informatics. *J Am Med Inform Assoc*, 13(1), 16-23.
<https://doi.org/10.1197/jamia.M1749>
- Hashimoto, Y. (2002). Motivation and willingness to communicate as predictors of reported L2 use: The Japanese ESL context. *Second language studies*, 20(2), 29-70.
- Herzberg, F. (2017). *Motivation to Work*. Taylor & Francis.
<https://books.google.co.th/books?id=xpsuDwAAQBAJ>
- Johnson, R., & Turner, L. (2003). Data collection strategies in mixed methods research. In Johnson, W. B., & Kaslow, N. J. (2014). *The Oxford Handbook of Education and Training in Professional Psychology*. Oxford University Press.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199874019.001.0001>
- Kaddoura, M. (2013). Think pair share: A teaching learning strategy to enhance students' critical thinking. *Educational Research Quarterly*, 36(4), 3-24.
- Khatib, M., & Nourzadeh, S. (2015). Development and validation of an instructional willingness to communicate questionnaire. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 36(3), 266-283.

- Kubanyiova, M., & Yue, Z. (2019). Willingness to communicate in L2: Persons' emerging capacity to participate in acts of meaning making with one another. *Journal for the Psychology of Language Learning*, 1, 42-66.
- Kyoko, O. (2012). *EFL learner autonomy and unfamiliar vocabulary learning* Temple University. Libraries].
- Lama, D. (2011). *Stages of meditation: Training the mind for wisdom*. Random House.
- Lee, J. S., Lee, K., & Chen Hsieh, J. (2019). Understanding willingness to communicate in L2 between Korean and Taiwanese students. *Language Teaching Research*, 1362168819890825.
- Locke, E. A., & Latham, G. P. (2002). Building a practically useful theory of goal setting and task motivation: A 35-year odyssey. *American psychologist*, 57(9), 705.
- Locke, E. A., Latham, G. P., & Smith, K. J. (1990). *A Theory of Goal Setting & Task Performance*. Prentice Hall.
<https://books.google.co.th/books?id=MHR9AAAAMAAJ>
- Lyman, F. T. (1981). The responsive classroom discussion: The inclusion of all students. *Mainstreaming digest*, 109, 113.
- Ma, J. H. (2009). *Autonomy, competence, and relatedness in L2 learners' task motivation: A self-determination theory perspective* (Publication Number 3380512) [Ph.D., University of Hawai'i at Manoa]. Publicly Available Content Database. United States -- Hawaii. <https://www.proquest.com/dissertations-theses/autonomy-competence-relatedness-l2-learners-task/docview/304894518/se-2>
- MacIntyre, P. D. (2007). Willingness to communicate in the second language: Understanding the decision to speak as a volitional process. *The modern language journal*, 91(4), 564-576.
- MacIntyre, P. D., Babin, P. A., & Clément, R. (1999). Willingness to communicate: Antecedents & consequences. *Communication Quarterly*, 47(2), 215-229.
- MacIntyre, P. D., Baker, S. C., Clément, R., & Conrod, S. (2001). Willingness to communicate, social support, and language-learning orientations of immersion students. *Studies in second language acquisition*, 23(3), 369-388.

- MacIntyre, P. D., Clément, R., Dörnyei, Z., & Noels, K. A. (1998). Conceptualizing willingness to communicate in a L2: A situational model of L2 confidence and affiliation. *The Modern Language Journal*, 82(4), 545-562.
- MacIntyre, P. D., Clément, R., & Conrod, S. (2001). Willingness to communicate, social support, and language-learning orientations of immersion students. *Studies in second language acquisition*, 369-388.
- Maslow, A. (1974). *A Theory of Human Motivation*. Lulu.com.
<https://books.google.co.th/books?id=CkonDwAAQBAJ>
- McCroskey, J., & Richmond, V. (1991). Willingness to communicate: A cognitive view. Teoksessa M. Booth-Butterfield (toim.) *Communication, cognition and anxiety*. In: Newbury Park: Sage.
- Munezane, Y. (2014). *A structural equation model and intervention study of individual differences, willingness to communicate, and L2 use in an EFL classroom* Temple University. Libraries].
- Noordzij, M., Newman-Norlund, S., De Ruiter, J. P., Hagoort, P., Levinson, S., & Toni, I. (2009). Brain mechanisms underlying human communication [Original Research]. *Frontiers in Human Neuroscience*, 3(14).
<https://doi.org/10.3389/neuro.09.014.2009>
- Nualnetr, N. (2011). Research designs in physical therapy. *Archives of Allied Health Sciences*, 14(1), 35-49. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/ams/article/view/65997>
- Nunan, D. (2004). *Task-Based Language Teaching*. Cambridge University Press.
[https://doi.org/DOI: 10.1017/CBO9780511667336](https://doi.org/DOI:10.1017/CBO9780511667336)
- Pattapong, K. (2010). *Willingness to communicate in a second language : a qualitative study of issues affecting Thai EFL learners from students' and teachers' point of view* [Doctor of Philosophy Ph.D., University of Sydney. Faculty of Education and Social Work.]. Sydney eScholarship.
<http://hdl.handle.net/2123/9244>
- Payutto, B. P. A. (2007). *Vision of the Dhamma: A Collection of Buddhist Writings in English*. Wat Nyanavesakavan.

https://www.watnyanaves.net/uploads/File/books/pdf/vision_of_the_dhamma_a_collection_of_buddhist_writings_in_english.pdf<https://books.google.co.th/books?id=GHYQMQAACA>

Peers, I. (2006). *Statistical Analysis for Education and Psychology Researchers: Tools for Researchers in Education and Psychology*. Taylor & Francis.

<https://books.google.co.th/books?id=-jWQAgAAQBAJ>

Perez, C. P., & Morrison, S. S. (2016). Understanding the challenges of English language learners and increasing college-going culture: Suggestions for school counselors. *Ideas and Research You Can Use: VISTAS*, 18, 1-12.

Porter, L. W., & Lawler, E. E. (1968). Managerial attitudes and performance.

Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000). Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being. *American psychologist*, 55(1), 68.

Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2006). Self-regulation and the problem of human autonomy: Does psychology need choice, self-determination, and will? *Journal of personality*, 74(6), 1557-1586.

Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2018). *Self-Determination Theory: Basic Psychological Needs in Motivation, Development, and Wellness*. Guilford Publications.

<https://doi.org/10.1037/0003-066X.55.1.68>

Ryan, S. (2008). *The ideal L2 selves of Japanese learners of English* University of Nottingham Nottingham, UK]. <https://core.ac.uk/download/33564042.pdf>

Sampsel, A. (2013). Finding the effects of think-pair-share on student confidence and participation.

Seidman, I. (2006). *Interviewing as Qualitative Research: A Guide for Researchers in Education and the Social Sciences*. Teachers College Press.

<https://books.google.co.th/books?id=pk1Rmq-Y15QC>

Skinner, E., Furrer, C., Marchand, G., & Kindermann, T. (2008). Engagement and disaffection in the classroom: Part of a larger motivational dynamic? *Journal of Educational Psychology*, 100(4), 765-781. <https://doi.org/10.1037/a0012840>

Szmigiera, M. (2021). *The most spoken languages worldwide 2021* www.stasista.com.

<https://www.statista.com/statistics/266808/the-most-spoken-languages-worldwide/>

VandenBos, G. R., & American Psychological Association. (2015). *APA Dictionary of Psychology* (2 ed.). American Psychological Association.

<https://books.google.co.th/books?id=Mbz3rQEACAAJ>

VandenBos, G. R., & Association, A. P. (2015). *APA Dictionary of Psychology* (2 ed.). American Psychological Association.

<https://books.google.co.th/books?id=Mbz3rQEACAAJ>

Vroom, V. H. (1994). *Work and Motivation*. Wiley.

<https://books.google.co.th/books?id=15S6PQAACAAJ>

Wahba, M. A., & Bridwell, L. G. (1976). Maslow reconsidered: A review of research on the need hierarchy theory. *Organizational behavior and human performance*, 15(2), 212-240.

Watson, T. S., & Skinner, C. H. (2004). *Encyclopedia of School Psychology*. Springer US.

<https://books.google.co.th/books?id=cc5XiMm8qzgC>

Weaver, C. (2005). Using the Rasch model to develop a measure of second language learners' willingness to communicate within a language classroom. *Journal of Applied Measurement*, 6(4), 396-415.

Wigfield, A., & Eccles, J. S. (2000). Expectancy–value theory of achievement motivation. *Contemporary Educational Psychology*, 25, 68-81.

<https://doi.org/10.1006/ceps.1999.1015>

Williams, J. R. (1993). Expression and communication as basic linguistic functions.

Intercultural Communication Studies, 3(1), 91-101.

Yashima, T., MacIntyre, P. D., & Ikeda, M. (2016). Situated willingness to communicate in an L2: Interplay of individual characteristics and context. *Language Teaching Research*, 22(1), 115-137.

<https://doi.org/10.1177/1362168816657851>

Yow, V. R. (2005). *Recording Oral History: A Guide for the Humanities and Social Sciences*. AltaMira Press.

<https://books.google.co.th/books?id=IFkKhtalPzAC>

Zarrinabadi, N., Ketabi, S., & Tavakoli, M. (2019). Using a person-centred future time perspective intervention to enhance EFL Learners' willingness to communicate.

RELC Journal, 50(2), 341-349.

Zumpe, D., & Michael, R. P. (2012). *Notes on the Elements of Behavioral Science*.

Springer US. <https://books.google.co.th/books?id=0PjxBwAAQBAJ>

กำไลทิพย์ ปัตตะพงษ์. (2558). การวิเคราะห์องค์ประกอบความเต็มใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี ภาษาศาสตร์ปริทัศน์(30), 197-222.

คุรุสภา. (2564). คุรุสภาประกาศผลผู้ผ่านเกณฑ์การทดสอบและประเมินสมรรถนะทางวิชาชีพครู ด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ ตามมาตรฐานวิชาชีพครู ครั้งที่ 1/2564 จำนวน 32 วิชา. คุรุสภา. Retrieved 9/5 from <https://www.ksp.or.th/ksp2018/2021/03/28753/>

จิตตินันท์ บุญสถิตกรกุล, & วรางคณา โสมะนันท์. (2562). การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 13(3), 42-52.

http://edu.msu.ac.th/journal/home/journal_file/612.pdf

จินดารัตน์ ปีมณี. (2545). การพัฒนาฉันทะในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท นิพนธ์ (วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.]. http://thesis.swu.ac.th/swudis/App_Beh_Sci_Re/Jindarat_P.pdf

http://ils.swu.ac.th:8991/F?func=service&doc_library=SWU01&local_base=SWU01&doc_number=000060958&sequence=000001&line_number=0001&func_code=DB_REC ORDS&service_type=MEDIA

ไทยโพสต์. (2564). คุรุสภาประกาศผลสอบตัวครูวันนี้ หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ Retrieved 9/5 from <https://www.thaipost.net/main/detail/97386#>.

นราทิพย์ ผินประดับ. (2019). โมเดลเชิงสาเหตุคุณภาพชีวิตข้าราชการกรุงเทพมหานครในบริบทพุทธจิตวิทยา. วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์, 15(เพิ่มเติม), 157-169.

บุญนาค, ช. ช. ร. ย. (2018). ปัญหา การ เรียน การ สอน ภาษา อังกฤษ ใน ประเทศไทย และ ข้อเสนอแนะ ด้าน ยุทธศาสตร์ การ พัฒนาการ เรียน การ สอน ภาษา อังกฤษ ปี 2564–2568. รายงานการประชุม Graduate School Conference,

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2004). พุทธวิธีในการสอน. *Thammasaphā*.

<https://books.google.co.th/books?id=ycrOAAAACAAJ>

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2548). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม: *Dictionary of Buddhism*. Mahācchulālongkōṅrātchawitthayālai.

<https://books.google.co.th/books?id=hm9RCgAAQBAJ>

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2557). พุทธธรรม (ฉบับปรับปรุงขยาย): *Buddha-Dharma (Extended Edition)*. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

<https://books.google.co.th/books?id=cKZJCgAAQBAJ>

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2541). การศึกษา : เครื่องมือพัฒนาที่ยังต้องพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม.

พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2541). การศึกษา : เครื่องมือพัฒนาที่ยังต้องพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม.

พระพรหมคุณาภรณ์, ป. อ. ป. (1998). การศึกษา: เครื่องมือพัฒนาที่ยังต้องพัฒนา. มูลนิธิพุทธธรรม. <https://books.google.co.th/books?id=3hW1AAAACAAJ>

พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550. (2550).

ภทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ. (2004). รูปแบบการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวคิดของ ป. อ. ปยุตโต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย].

ภทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ, ปาริชาติ จันทรเพ็ญ, ทฤษฎี ชวนไชยสิทธิ์, & กมล โภธิเย็น. (2012). การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวคิดของป. อ. ปยุตโต: กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนนทบุรี: รายงานการวิจัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2.. ed.). กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.

วรวิทย์ วคินสรากร. (2549). การเรียนรู้และการสอนตามแนวพุทธศาสตร์. In สารานุกรมศึกษาศาสตร์ (Vol. 36, pp. 65-72). กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วรางคณา โสมะนันท์, & ไพศาล แยมวงษ์. (2562). ผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์ต่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี. วารสารครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 47(4), 445-464. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDUCU/article/view/232117/158480>

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2563). รายงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2563.

สอ เสถบุตร. (2540). *New model English-Thai dictionary*. ไทยวัฒนาพานิช.

สอ เสถบุตร. (2559). พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย-อังกฤษ บริษัท ไทยซอฟต์แวร์ เอ็นเตอร์ไพรส์.

อรพินท์ ชุ่มชม, อ. ส., วิลาสลักษณ์ ชิววัลลี,. (2000). การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายใน. วารสาร

พฤติกรรมศาสตร์ (*Journal of Behavioral Science*), 6(1).

อุเทน อ้อสิทธิสมบุญ, & พระครูศรีสุธรรมนิวิฐ. (2021). กลยุทธ์การบริหารการจัดการเรียนรู้ของ
สถานศึกษาตามหลักอิทธิบาท4. *Journal of Graduate Review Nakhon Sawan
Buddhist College*, 9(3), 56-66.

ที่ อว 8718/975

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 เมษายน 2565

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประวีณา เอี่ยมยี่สุน

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาศุภร์ จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 2) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ 3) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยอังกฤษ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบขออนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายไพศาล แยมวงษ์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลยา อนุพงศ์ธรรม)

รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและทรัพย์สิน

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

ที่ อว 8718/975

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 เมษายน 2565

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานินพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาศุภร์ จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานินพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์สมภพ เขียวมณี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ
1) โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ
2) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ3) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยอังกฤษ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบขออนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายไพศาล แยมวงษ์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลยา ทัศนพงศ์ธรรม)

รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและทรัพย์สิน

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

ที่ อว 8718/975

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 เมษายน 2565

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญา จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา โสมะนันท์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 2) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ 3) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยอังกฤษ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบขออนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายไพศาล แยมวงษ์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลยา ธนศพงษ์ธรรม)

รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและทรัพย์สิน

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

ที่ อว 8718/975

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 เมษายน 2565

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานินพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาศุภร์ จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานินพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์กมลพร ศิริโสภณ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) โปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 2) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ 3) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยอังกฤษ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายไพศาล แยมวงษ์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิลยา ธนพงศ์ธรรม)

รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและทรัพย์สิน

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

2. หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ที่ อว 8718/984

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 เมษายน 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธาศุภกร จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยใช้แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และดนตรีศึกษา จำนวน 120 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่หน่วยงานของท่าน ในเดือนเมษายน 2565 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

ที่ อว 8718/710

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

18 มีนาคม 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง

เนื่องด้วย นายไพศาล แยมวงษ์ นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธาศุภร์ จันประเสริฐ และรองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลโดยใช้ 1) แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ 2) แบบสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ 3) โปรแกรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ และ กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และดนตรีศึกษา จำนวน 60 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่ห้องเรียนปริญญาตรี 2 อาคารเอนกประสงค์ ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2565 ถึงเดือนกรกฎาคม 2565 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 145 9797

Certificate of Completion

National Research Council of Thailand (NRCT)

certify that

พิชญ์วัฒน์ ไสภณปัญญาศาสตร์มี

has completed the

Human Subject Protection (HSP)

E - Learning

Date approved
(25/4/2023)

Date expired
(25/4/2025)

(Dr. Wiparat De-ong)

Executive Director
National Research Council of Thailand

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาแพทยศาสตร์

ประกาศนียบัตรฉบับนี้ให้เพื่อแสดงว่า

พิชัญวัฒน์ โสภณปัญญาจารย์

ได้ผ่านการอบรมหลักสูตร GCP online training (Computer-based)

“แนวทางการปฏิบัติจริยธรรมทางคลินิกที่ดี (ICH-GCP:E6(R2))”

ประกาศนียบัตรฉบับนี้มีผลตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน 2566 ถึงวันที่ 26 เมษายน 2568

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไพพจน์ จันทร์วิเลียง) (รองศาสตราจารย์ นายแพทย์สมบัติ มุ่งวิพงษ์ษา)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาแพทยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์สมบัติ มุ่งวิพงษ์ษา)
รองคณบดีฝ่ายวิจัยและนวัตกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ขอเชิญชวนให้เข้าร่วมว่า

นายไพศาล แยม่วงษ์

ได้สอบผ่านในกรอบรมหลักสูตร

จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ รุ่นที่ ๑

ระหว่าง วันที่ ๙-๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

อบรมแบบออนไลน์ผ่านระบบ Zoom Meeting จำนวน ๑๐ ชั่วโมง

วุฒิบัตรฉบับนี้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๖

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

(พระมหาสมบูรณ์ วุฑฒิโกโร, รศ. ดร.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

(รศ. ดร.สุภาภรณ์ สุตหนองบัว)

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

และคณะทำงานติดตามและประเมินผลทางวิชาการ “โครงการจัดทำคู่มือมาตรฐาน
และคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์”

สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ

คณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน มร.ยุสที่ 1 และ ศูนย์วิจัยทางคลินิก คณะแพทยศาสตร์

ประกาศเชิญชวนวิจัยได้ไว้ขอแจ้งว่า

ไพศาล แยมวงษ์

ได้ผ่านการอบรมหลักสูตร GCP online training (Computer based)
“**แนวทางการปฏิบัติการวิจัยทางคลินิกที่ดี (ICH-GCP:E6(R2))**”

ประกาศนียบัตรฉบับนี้มีผลตั้งแต่วันที่ 08 พฤษภาคม 2564 ถึงวันที่ 08 พฤษภาคม 2566

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ไวชอบ สิริสรณ์แสง)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มร.ยุสที่ 1

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ธัมมวดี มุ่งทองหา)
รองคณบดีฝ่ายวิจัย

ที่ อว 8718/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

28 มีนาคม 2565

เรื่อง ขอนแจ้งผลการพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G- 134/2565E

เรียน นาย ไพศาล แยม่วงษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E/G-134/2565

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G 134/2565E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ท่านในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ท่านในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้ คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2565 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number	SWUEC/E/G-134/2565
Date of Approval	18 มีนาคม 2565 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)
Date of Expiration	18 มีนาคม 2566
Continuing Review	ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก วันที่ 18 มีนาคม 2566)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ท่านในมนุษย์ ขอความกรุณาให้ผู้วิจัย ส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate of Approval (Certificate Number SWUEC/E/G-134/2565) ที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุธีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ท่านในมนุษย์

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 12430
โทรสาร 0-2259-1822

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC-G- 134/2565E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง: ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษา ที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ชื่อผู้วิจัยหลัก: นาย ไพศาล แยม่วงษ์ ✓

สังกัด: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ✓

เอกสารที่รับรอง:

1. แบบเสนอโครงการวิจัย
2. โครงการวิจัย
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาพบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 18 มีนาคม 2565
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 18 มีนาคม 2565
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 18 มีนาคม 2565
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 18 มีนาคม 2565

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันตแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิรกุด)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E/G-134/2565

วันที่ให้การรับรอง : 18/03/2565

วันหมดอายุใบรับรอง : 18/03/2566

ครั้งที่ 1 ชั้นเริ่มต้นโปรแกรม กิจกรรม “รู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน Getting to know one another”

1. กิจกรรม “รู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน Getting to know one another”	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>ระยะเวลา: 120 นาที</p>	
<p>วัตถุประสงค์: 1. เพื่อเชื่อมสัมพันธ์และสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองเกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่มการเรียนรู้</p>	<p>สำหรับกิจกรรมโปรแกรมในครั้งที่ 1 นี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้สอนได้ปฏิบัติตามมาตรฐานจริยธรรมวิจัย คือ แจ้งให้ผู้เข้าร่วม การวิจัย ได้ทราบรายละเอียดของโครงการวิจัยและเปิดโอกาสให้มีการซักถามรวมถึงให้อิสระในการตัดสินใจในการเข้าร่วม
<p>2. เพื่อพัฒนาหลักเกณฑ์ในการร่วมโปรแกรมการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้สอนได้นำหลักการของ การเชื่อมสัมพันธ์ (Relatedness) มาสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนและผู้เรียนด้วยกัน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยไว้วางใจ ผ่านการให้ผู้เรียนแต่ละคนได้แนะนำตัวด้วยภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนทุกคนรับรู้ว่าได้มีคนเองเพียงคนเดียวที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการแนะนำตัว อีกทั้งการต้องใช้ภาษาอังกฤษ
<p>กระบวนการ:</p>	
<p>1. ผู้สอนทักทาย แนะนำตัวด้วยความเป็นมิตรและให้ผู้เรียนแนะนำตัวเองสั้น ๆ ด้วยภาษาอังกฤษโดยไม่มีการตัดสินความถูกต้องของไวยากรณ์</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้สอนได้นำหลักการพุทธศาสตร์เพื่อการปรับสมาธิก่อนเข้ากิจกรรมด้วยการกำหนดลมหายใจให้ความสำคัญเฉพาะกับลมหายใจเข้าออกหรืออาณานาปาสติ
<p>2. แนะนำให้รู้จักกับการฝึกสมาธิและให้ฝึกสมาธิเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้สอนมีการมอบหมายภารกิจ (Task) ที่เป็นสิ่งเร้า คือการให้คิดตกติกาการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างอิสระ ความคาดหวังผ่านกระบวนการของแนวคิดร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเชื่อให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการ
<p>3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของโปรแกรม รายละเอียดของโปรแกรมพอสังเขปจากนั้นให้แต่ละคนเสนอกติกา ด้วยการกระบวนการแลกเปลี่ยนด้วยการเริ่มคิดคนเดียว แลกเปลี่ยนกับเพื่อนข้าง ๆ และแลกเปลี่ยนให้ทั้งห้องฟังหรือเรียกว่ากระบวนการ</p>	

1. กิจกรรม “รู้จักฉันรู้จักเธอรู้จักกัน Getting to know one another”	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share)	สร้างความรู้โดยผู้เรียน และสอดคล้องกับ
4. ให้ผู้เรียนแต่ละคนบอกความคาดหวังในการเข้าร่วมโปรแกรม จับคู่และแลกเปลี่ยนอีกครั้งด้วยกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share)	แนวคิดของ SDT ซึ่งเป็นการคิดอย่างอิสระด้วยตนเอง (Autonomy) ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการเรียบเรียงด้วยตนเอง (Competence) และจดลงในโพสอิท จากนั้นจึงให้จับคู่แลกเปลี่ยนกับคู่ และการเล่าให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟังทั้งหมดซึ่งเป็นการเชื่อม
5. สรุปและอภิปราย โดยตั้งคำถามหลักว่า จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้เรียนไม่สื่อสารกัน การไม่สื่อสารกันก่อให้เกิดปัญหาใด และจะแก้ไขได้อย่างไร	สัมพันธ์กับเพื่อน (Relatedness)
6. ให้ทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	
7. จบกระบวนการเรียนรู้และนัดวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้งต่อไป	
แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยการเรียนรู้	
- ถามความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อวิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการเตรียมการสำหรับการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป	
วัสดุและอุปกรณ์: โพสอิท/กระดาษ A4/ สี/กาว/จอ/แบบบันทึกกิจกรรม	

ครั้งที่ 2 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมทำความเข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. กิจกรรมทำความเข้าใจความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ระยะเวลา: 120 นาที	ในกิจกรรมโปรแกรมครั้งที่ 2 นี้
วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	- ผู้สอนได้นำกิจกรรมการฝึกสมาธิตามแนวอาณานิพนธ์สติซึ่งเน้นที่การนึกถึงลมหายใจเข้าออกของตนเอง มาประยุกต์ใช้เพื่อการเตรียมผู้เรียน
กระบวนการ:	- ผู้สอนได้นำสถานการณ์ของการเรียงคำภาษาอังกฤษมาใช้ในช่วงต้นของกิจกรรม (Task) เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารส่งผลให้ผู้เรียนต้องตอบสนองด้วยการช่วยกันเรียงคำให้ถูกต้อง อีกทั้งเป็นการใช้หลักการของการให้ทำงานร่วมกัน (Relatedness) และแต่ละคนต้องใช้
1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที	ความสามารถของตนเอง (Competence) ในการเดาความหมายของคำ
2. นำบัตรคำของคำแยกของคำว่า Willingness/to/Communicate/in/English /as/a/Second/language/ จำนวน 9 แผ่น แล้วจึงลองให้กลุ่มตัวอย่างช่วยกันเรียงคำ หากเรียงได้ถูกเดาความหมายจากนั้นจึงอธิบายความหมายเบื้องต้น ว่าคือ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	- ผู้สอนได้ใช้กระบวนการเพื่อสร้างให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่อาศัยหลักการของทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination) ผ่านแนวคิดร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดยผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะได้คิดอย่างอิสระด้วยตนเอง (Autonomy) ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการเรียบเรียงด้วยตนเอง (Competence) และจดลงในโพสติดของตนเอง
3. ให้แต่ละคนนึกถึงความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยความคิดของตนเองโดยไม่ปรึกษากัน จากนั้นให้จดลงในกระดาษโพสติดของตนเอง	จากนั้นจึงให้จับคู่แลกเปลี่ยนกับคู่ และการเล่าให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟังทั้งหมดซึ่งเป็นการเชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อน (Relatedness) ซึ่งในครั้งนี้ภารกิจคือการให้นิยามคำว่า “ความ
4. ให้จับคู่ ให้แนะนำตัวและให้แลกเปลี่ยนสิ่งที่ตนเองเขียนไว้ในกระดาษ	

2. กิจกรรมทำความเข้าใจความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>โพสตีทโดยพลัดกันอ่านให้คู่ของตนเอง ฟังและให้อภิปรายจนได้ข้อสรุปเป็น ความหมายของความตั้งใจในการสื่อสาร ภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของคุณ จากนั้นให้จดลงในกระดาษโพสตีทของคุณ</p>	<p>ตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษ” ของนักศึกษา</p>
<p>5. ให้จับกลุ่มซึ่งประกอบด้วย 2 คู่ ให้ แนะนำตัว และให้แลกเปลี่ยนสิ่งที่แต่ละ คู่คิด รวมถึงบอกที่มาของแนวคิดของแต่ละ คู่ จากนั้นให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยน แล้วจึงพัฒนาความหมายของความตั้งใจ ในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษของกลุ่ม จากนั้นให้จดลงใน กระดาษ A4 ตกแต่งให้สวยงามโดยให้นำ โพสตีทของสมาชิกมาติดประกอบ</p>	
<p>6. ให้แต่ละกลุ่มถ่ายภาพของผลงานและ แชรภาพบนจอหน้าห้องและให้สมาชิกแต่ละกลุ่มมาแลกเปลี่ยนผลงานของตนเองให้ เพื่อนในห้อง</p>	
<p>7. ให้บอกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม การ นำไปใช้ และเชื่อมโยงให้เกี่ยวข้องกับการ สื่อสารภาษาอังกฤษกับตนเอง</p>	
<p>8. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความ ร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัด หมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้ง</p>	

2. กิจกรรมทำความเข้าใจความตั้งใจ
ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค

ต่อไป

**แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวก
เรียนรู้**

- ถ้ามองความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อ

วิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมนี้ที่

ผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้

(Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้

ได้เกิดความเป็นอิสระ การได้ใช้ความคิด

ของตนเอง และการทำให้เกิดการเชื่อม

สัมพันธ์กับเพื่อน เกิดการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือ (Cooperative learning) แล้ว

เชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาที่สองด้วย

ภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดนี้เช่นกัน

วัสดุและอุปกรณ์: โฟสตัดีท/กระดาษ A4/

สี/กาว/จอบ/แบบบันทึกกิจกรรม

ครั้งที่ 3 ชั้นการเรียนรู้ กิจกรรมแยกถั่วค้นหาตัวตน

3. กิจกรรมแยกถั่วค้นหาตัวตน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ระยะเวลา: 120 นาที	ในกิจกรรมโปรแกรมครั้งที่ 3 นี้
วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการวิเคราะห์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของตนเอง	- ผู้สอนได้เตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อนเริ่มกิจกรรมด้วยการฝึกสมาธิตามแนวอาณานิพนธ์สติซึ่งเน้นที่การนึกถึงลมหายใจเข้าออกของตนเอง
กระบวนการ:	- ผู้สอนได้อาศัยกิจกรรมที่ผู้เรียนต้อง
1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที	ตอบสนองต่อภาษาอังกฤษด้วยการบอกสิ่งที่ตนเองรู้เกี่ยวกับกิจกรรมที่กำลังจะทำคือ
2. แสดงถั่วคละชนิดและถามศัพท์เกี่ยวกับการแยกถั่วชนิดถั่วในภาษาอังกฤษ	เกี่ยวข้องกับชนิดของถั่วและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องเป็นภาษาอังกฤษซึ่งอาศัยหลักการ
3. ให้แยกถั่วขนาดเล็ก 5 ชนิด 4 ครั้ง ในเงื่อนไขที่แตกต่างกัน คือ	ของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (WTC)
1) ใช้มือของตนแยกถั่วในงานกระดาษของตนเอง	-จุดเด่นของกิจกรรมในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการขององค์ประกอบทั้ง 3 ของความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยาในทฤษฎีการ
2) นำสิ่งของที่ตนเองมีติดตัวมาช่วยแยกถั่วในงานกระดาษของตนเอง	กำหนดตนเองมาออกแบบกิจกรรมผ่านกิจกรรมการแยกถั่ว กล่าวคือ
3) ให้ช่วยกันแยกถั่วในงานของเพื่อนแต่ในงานของตัวเองต้องเสร็จ	1.การได้มีอิสระได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ผ่านการให้ผู้เรียนได้ใช้งานของตัวเองถั่ว
4) ไม่ว่าจะผลงานจะเป็นอย่างไรหากเพื่อนขอแลกต้องยอมให้เพื่อนแลก	ในกล่องเท่าที่ตนอยากจะตก และในอีกเงื่อนไขคือ แม้ว่า
ให้ตรวจสอบความรู้สึกความคิดไปด้วยขณะที่ทำกิจกรรมในแต่ละเงื่อนไข	2.การได้แสดงและรับรู้ความสามารถตนเอง (Competence) และความปรารถนาทำดี
4. ชักชวนให้พิจารณาความรู้สึก ความคิดแรงจูงใจขณะแยกถั่วด้วยคำถามคือ	ที่สุดแห่งงานตามแนวพุทธศาสตร์ ผ่านการแยกถั่วด้วยมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ติดตัวมาในขณะนั้น
1) ความรู้สึกอะไรที่เกิดขึ้นบ้าง	3.การกำหนดเป้าหมายว่าต้องแยกถั่วให้
2) ความคิดอย่างไรต่อความรู้สึกนั้น	สมบูรณ์เป็นการกระตุ้นให้เกิด ความ

3. กิจกรรมแยกตัวค้นหาตัวตน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>3) ให้อธิบายแรงจูงใจขณะแยกตัว</p> <p>5. ให้อธิบายสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม การนำไปใช้ และเชื่อมโยงให้เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษ</p> <p>6. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัดหมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้งต่อไป</p>	<p>ปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงานตามแนวพุทธศาสตร์</p> <p>4. การเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness) ผ่านกิจกรรมชั้นที่ให้เพื่อนช่วยเพื่อนในการแยกตัว การเสียสละยอมให้เพื่อนแลก และกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาทำดีเพื่อตัวเอง และผู้อื่นตามแนวพุทธศาสตร์</p> <p>5. การที่นักศึกษายังคงแยกตัวต่อไปแม้ว่าตนเองจะถูกแลกมาแล้ว และรู้ว่าจะไม่สำเร็จแต่ยังคงแยกตัวต่อไป เป็นการกระตุ้นภาพรวมของ SDT ซึ่งทำให้เกิด</p>
<p>แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยการเรียนรู้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้อธิบายหรือตั้งคำถามที่เป็นไปได้ที่เป็นเหตุผลที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรมหรือหลังทำกิจกรรม เช่น ความกลัว ความกังวล เพราะต้องการทำให้เสร็จ เพราะต้องการการยอมรับ เพราะอยากให้ผลงานดีกว่าเพื่อน เพราะอยากเหนือเพื่อน เพราะเป็นงานที่ได้รับมอบหมายจึงอยากทำให้ดีที่สุดและเต็มความสามารถที่สุด หรือไม่ได้อยากทำเลย เป็นต้น - ให้อธิบายหรือตั้งคำถามที่เป็นแนวทางของเรียนรู้จากกิจกรรม เช่น ตกลงอาจารย์ให้ทำไปเพื่ออะไรแล้วทำไมถึงยังทำกิจกรรมต่อไป หากใช้สิ่งของช่วยแยกตัวอาจซ้ำ หากให้เพื่อนช่วยตนเองก็ไม่ได้ฝึกฝนทำให้สุดท้ายอาจไปไม่ถึงเป้าหมายคือการแยกตัวให้สำเร็จ เช่นเดียวกับ การเรียนรู้ภาษาที่ต้อง 	<p>Autonomous motivation และฉันทะ ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่อาศัยการขับเคลื่อนภายในมากกว่า อันเป็นเป้าหมายของการวิจัยนี้</p> <p>6. การเรียนรู้ทางสังคม Social learning theory ผ่านการที่ผู้เรียนได้เลียนแบบเพื่อนผ่านโจทย์ของการให้ใช้อุปกรณ์ที่ติดตัวมา ทำให้ผู้เรียนสังเกตว่าเพื่อนใช้อุปกรณ์อะไร หรือแม้แต่ปริมาณของถ้วยที่ตักในครั้งแรก ว่าเพื่อนตักมากน้อยขนาดไหน</p> <p>โดยกระบวนการของกิจกรรมนี้มุ่งเพื่อเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p> <p>- การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันผ่านกระบวนการแยกตัวยังเป็นการเรียนรู้ผ่านการคิด เพราะก่อนที่จะเกิดการแสดงพฤติกรรมที่คาดหวัง เช่น การแสดงความคิดเห็น การได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ซึ่งถือ</p>

3. กิจกรรมแยกถั่วค้นหาตัวตน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
อาศัยความพยายามและการใช้ทางลัดเพื่อ บรรลุผลสำเร็จอาจไม่คงทนถาวร	เป็นสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนและยังเป็น ผลป้อนกลับให้นักศึกษา ได้ดำเนิน
วัสดุและอุปกรณ์: ถั่ว 5 ชนิดคละกัน/จาน กระดาษ/แบบบันทึกกิจกรรม	พฤติกรรมนั้นต่อไป

ครั้งที่ 4 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน

4. กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ระยะเวลา: 120 นาที	ในกิจกรรมโปรแกรมครั้งที่ 4 นี้
วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในมุมมองบูรณาการแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์และทฤษฎีการกำหนดตนเอง	- ผู้สอนเริ่มกิจกรรมด้วยการฝึกสมาธิตามแนวอาณาปาณสติซึ่งเน้นที่การนึกถึงลมหายใจเข้าออกของตนเองเพื่อเตรียมความพร้อม - ผู้สอนได้อาศัยกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องตอบสนองต่อภาษาอังกฤษด้วยการบอกสิ่งที่คุณเองรู้เกี่ยวกับกิจกรรมที่กำลังจะทำคือ
กระบวนการ:	เกี่ยวข้องกับนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายเป็น
1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที	ภาษาอังกฤษซึ่งอาศัยหลักการของความ
2. นำภาพที่สื่อถึงนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายและให้กลุ่มตัวอย่างช่วยกันพูดคำศัพท์เกี่ยวกับภาพที่เห็น จากนั้นจึงเชิญชวนกลุ่มตัวอย่างว่าจะเรียนรู้เกี่ยวกับนิทานเรื่องนี้ในมุมมองใหม่	ตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (WTC) คือ การใส่สถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อกระตุ้นความตั้งใจในการสื่อสาร -จุดเด่นของกิจกรรมในครั้งนี้คือ ผู้วิจัยได้
3. ให้กลุ่มตัวอย่างนั่งเรียงกันเป็นวงกลม จากนั้นให้อาสาสมัครคนแรกเล่านิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายกันคนละท่อนจนครบจำนวนคน โดยเริ่มจากวลี “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” กลุ่มตัวอย่างเกิดความสนุกสนานเพราะได้ทำงานร่วมกันและสร้างสรรค์นิทานเรื่องเดิมที่แตกต่างกันออกไป	บูรณาแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันท์เป็นตัวหลักและทฤษฎีการกำหนดตนเองเป็นตัวเสริมซึ่งถูกนำมาใช้เพื่อออกแบบเป็นกลไกผ่านกิจกรรมการเล่านิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายที่มีตอนจบ 4 แบบ โดยให้ผู้เรียนได้คาดเดาตอนจบของแต่ละเวอร์ชัน กล่าวคือ
4. ถาม คำถาม ว่าทำไม นิทาน ถึงเปลี่ยนแปลงไปได้ เพราะคนเล่ามีสิ่งที่คิดในใจ	1.การแยกให้เห็นระหว่างแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศหรือ ฉันท์และมานะต่างกันตรงที่
5. ฉายนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายดั้งเดิมให้กลุ่มตัวอย่างช่วยกันอ่าน จากนั้นถามคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจหรือแรงจูงใจของสัตว์ทั้งสองตัว	ฉันท์มุ่งที่กุศลกำกับในขณะที่มานะนั้นมีตัณหากำกับ ผ่านตอนจบแบบที่ 1 ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนแยกได้ว่า เต่ากับกระต่ายมีความอยากจะเข้าเส้นชัยที่แตกต่างกัน

4. กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
6. ฉายนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายที่มีตอนจบแบบที่ 2 จากนั้นถามคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจหรือแรงจูงใจของสัตว์ทั้งสองตัว	แม้ว่าเต่าจะรู้ว่าแพ้แต่ก็ยังคงเดินต่อไป ในขณะที่กระต่ายมีโอกาสชนะแต่ไม่รักษาโอกาส แสดงให้เห็นว่า เต่าทำดีที่สุดแห่งการแข่งขันคือดำเนินการแข่งต่อไปในขณะที่
7. ฉายนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายที่มีตอนจบแบบที่ 3 จากนั้นถามคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจหรือแรงจูงใจของสัตว์ทั้งสองตัว	กระต่ายไม่ได้ทำดีที่สุดแห่งงาน และเต่าก็ท้อมกำลังสุดตัวเต็มปรารถนาใช้แรงเต็มความสามารถ รวมเต่ามองว่าการวิ่งเป็นสิ่ง
8. ฉายนิทานเรื่องเต่ากับกระต่ายที่มีตอนจบแบบที่ 4 จากนั้นถามคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจหรือแรงจูงใจของสัตว์ทั้งสองตัว	ที่ดีด้วยตัวกิจกรรมแข่งขันก็ได้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น ในขณะที่กระต่ายอยู่ในฝ่ายตรงข้ามคือมีมานะ มุ่งภายนอกมุ่งแต่
9. ให้กลุ่มตัวอย่างแลกเปลี่ยนกับเพื่อนแบบกลุ่มในลักษณะร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share)	จะชนะแทนที่จะมองที่ใจตัวเองทำให้เกิดความขี้เกียจ
แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวกการเรียนรู้	2. ในตอนจบแบบที่สองกระต่ายชนะเพราะ
- ให้ความสำคัญแรงจูงใจของเต่ากับกระต่ายซึ่งอาจได้คำตอบเป็นองค์ประกอบของความต้องการทางจิตวิทยา 3 ประการ และองค์ประกอบของฉันทะ 3 ประการ และจึงเชื่อมโยงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับตนเอง	ได้ไปโฟกัสที่ตัวเอง เกิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศหรือฉันทะ กระต่ายจะไม่ขี้เกียจ เพราะมีมุมมองต่อการแข่งขันใหม่
วัสดุและอุปกรณ์: โปสเตอร์/กระดาษ A4/ สี/กาว/จอ/แบบบันทึกกิจกรรม	3. ตอนที่สามเต่าชนะ เป็นการให้หลักการของการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ได้ใช้ความสามารถที่แท้จริงของตัวเองของเต่า
	4. ตอนที่สี่ชนะร่วมกันทั้งคู่เพราะการร่วมมือซึ่งมาจากความปรารถนาเพื่อประโยชน์ของตนเองและผู้อื่นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์หรือฉันทะ ซึ่งกระบวนการเล่านิทานนี้เกิดขึ้นผ่าน

4. กิจกรรมนิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
	<p>กระบวนการพูดคุย ตั้งคำถามเพื่อแสดงความคิดเห็น ร่วมกับแนวคิดร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเอื้อให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน(Engagement)ในการเรียนรู้ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคนผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดยผู้เรียน</p> <p>-การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันผ่านกระบวนการ Think-Pair-Share</p>

ครั้งที่ 5 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง

5. กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>ระยะเวลา: 120 นาที</p> <p>วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของตัวเองแบบละเอียดเชื่อมโยงเข้าสู่ตนเอง</p>	<p>ในกิจกรรมโปรแกรมครั้งที่ 5 นี้</p> <p>- ผู้สอนเริ่มกิจกรรมด้วยการฝึกสมาธิตามแนวอาณาปาณสติซึ่งเน้นที่การนึกถึงลมหายใจเข้าออกของตนเองเพื่อเตรียมความพร้อม</p> <p>- ผู้สอนได้อาศัยกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องตอบสนองต่อภาษาอังกฤษด้วยการบอกสิ่งที่ตนเองรู้เกี่ยวกับกิจกรรมที่กำลังจะทำคือเกี่ยวข้องกับบุคคลในภาพเป็นภาษาอังกฤษซึ่งอาศัยหลักการของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สอง (WTC) คือการใส่สถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อกระตุ้นความตั้งใจในการสื่อสาร</p>
<p>กระบวนการ:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที 2. นำภาพของผลแดงโม ซาวออเมริกันชื่อแดงโมในคลิป แมว และครูเคท ให้ดูและถามคำถามภาษาอังกฤษของภาพที่พูดถึง 3. ให้ดูวิดีโอคลิปของการสัมภาษณ์ชาวอเมริกันที่ชื่อเล่นว่าแดงโมซึ่งสามารถพูด 	

5. กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ภาษาไทยได้อย่างชัดเจนโดยให้สังเกตคำให้สัมผัสภาษาธรรมชาติและจุดสาเหตุที่แต่งโมประสบความสำเร็จ ความรู้สึก ความคิดที่เกิดขึ้น	-จุดเด่นของกิจกรรมในครั้งนี้คือการมุ่งเพิ่มความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษโดยการนำหลักการของทฤษฎีการกำหนดตนเอง มาใช้ ผ่านกระบวนการเรียนรู้ผ่านการสังเกตจากตัวแบบ (Social learning theory) เพื่อนำให้ผู้เรียนได้
4. ให้ดูวิดีโอคลิปชีวิตของครูเคทครูสอนภาษาอังกฤษที่พัฒนาตัวเองจากคนที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษจนสามารถเป็นพูดได้คล่องในต่างประเทศและให้จุดสาเหตุที่ครูเคทประสบความสำเร็จ ความรู้สึก ความคิดที่เกิดขึ้น	ทบทวนความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของตน เพื่อให้เห็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยการมีมุมมองต่อภาษาที่สองและเป้าหมายในชีวิตของตนเองในมุมมองใหม่ ซึ่งในคลิปคือการได้ใช้ชีวิตในที่ที่ตนปรารถนา การมีคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ฟังเพลงชีวิตลิขิตเองซึ่งมีเนื้อหาที่มุ่งให้บุคคลเชื่อในตนเองมากกว่าเชื่อในโชคชะตา สภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียวและจุดความรู้สึก ความคิดที่เกิดขึ้น	ประสบความสำเร็จในการศึกษา ทั้งจากเรื่องราวของแตงโม และครูเคท ซึ่งทุกคนล้วนเคยผ่านความยากลำบากเหมือนกัน
6. ให้จับ คู่ และ แลก เปลี่ยน ความคิด ความรู้สึก สิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเหตุผลของที่เกิดจากการดูบุคคลตัวแบบในการเรียนรู้จากความหมายของเพลง	อย่างไรก็ดีการเปลี่ยนมุมมองจากตนเองถูกกระทำเป็นว่า ตนเองมีโอกาสมีสิทธิ์เลือก (Autonomy) เป็นกลไกในการทำให้เกิดการ
7. ให้จับกลุ่มซึ่งประกอบด้วย 2 คู่ ให้แนะนำตัว และให้แลกเปลี่ยนสิ่งที่แต่ละคู่คิด รวมถึงบอกที่มาของแนวคิดของแต่ละคู่ จากนั้นให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนแล้วจึงพัฒนาความหมายของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของกลุ่ม จากนั้นให้จดลงในกระดาษ A4 ตกแต่งให้สวยงามโดยให้นำโพสต์อิทของสมาชิกมาติดประกอบ	เปลี่ยนความคิด ไม่โทษชะตากรรม แต่อยู่ที่ตัวของผู้เรียนเองที่จะทุ่มความสามารถ (Competence) ไปในที่ที่ตนเองตั้งใจไว้ซึ่งในที่นี้เป็นบริบทของคุณค่าของภาษาอังกฤษ อีกทั้งการที่ให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนกันผ่าน กระบวนการ Think-Pair-Share ซึ่งนอกจากเชื่อให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน(Engagement) ในการเรียนรู้ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้าง
8. ให้แต่ละกลุ่มถ่ายภาพของผลงานและแชร์ภาพบนจอหน้าห้องและให้สมาชิกแต่ละกลุ่มมาแลกเปลี่ยนผลงานของตนเองให้เพื่อนในห้อง	ความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน ผ่าน กระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดย
9. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัด	ผู้เรียน ยังเชื่อให้เกิดการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่น

5. กิจกรรมชีวิตลิขิตเอง	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>หมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้งต่อไป</p> <p>แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวกการเรียนรู้</p> <p>- ให้น้ำหนักสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม การนำไปใช้ และเชื่อมโยงให้เกี่ยวข้องกับ ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับตนเอง</p> <p>วัสดุและอุปกรณ์: โฟสตัดีท/กระดาษ A4/ สี/กาว/จอ/แบบบันทึกกิจกรรม</p> <p>คลิปแถมโม</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=hck6PKYyLIU</p> <p>คลิปครูเคท</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=5320CU4OXnY</p> <p>เพลงชีวิตลิขิตเอง</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=i4Ra-OepBac</p>	<p>- ในขณะเดียวกันเมื่อบุคคลมีการรับรู้เป้าหมาย (Goal) ความสามารถ (Competence) ที่มีความหมายของบุคคลแล้วบุคคลจะมุ่งปรารถนาทำดีที่สุดแห่งงานคือการสื่อสารภาษาอังกฤษ มุ่งปรารถนาทำดีที่สุดแห่งความสามารถคืออยากที่จะทุ่มกำลังในการฝึกฝน และเพื่ออนาคตของผู้เรียนเองและบุคคลรอบข้างของผู้เรียน เช่น เพื่อครอบครัว พ่อแม่ เพื่อการเป็นข้าราชการ เป็นต้น</p> <p>- กิจกรรมนี้ยังเปิดเพลงชีวิตลิขิตเองให้ผู้เรียนได้ฟังเพื่อเป็นการทบทวน กระตุ้นผ่านบทเพลงที่ให้ความหมายว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเองที่จะเริ่มเป็นฝ่ายทำ ไม่ใช่สภาพแวดล้อมภายนอก และเชื่อมโยงเข้าสู่บริบทของการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ต้องอาศัยความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันกับบุคคลต้นแบบที่ยกมา</p> <p>- นอกจากนี้ในกิจกรรมครั้งนี้ยังกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงการดำเนินชีวิตหรือการใช้ชีวิตด้วยวิธีการในแบบของตัวเองซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) อันนำมาซึ่งการตระหนักถึงการได้เป็นตัวเอง (Autonomy) ซึ่งองค์ประกอบนี้จัดอยู่ในกลุ่มทฤษฎีทางด้านมนุษยนิยม (Humanism)</p> <p>- การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันผ่านกระบวนการ Think-Pair-Share</p>

ครั้งที่ 6 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมความหมายของชีวิต

6. กิจกรรมความหมายของชีวิต	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>ระยะเวลา: 120 นาที</p> <p>วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักสำรวจเป้าหมายในชีวิตของตนเอง ซึ่งสะท้อนแรงจูงใจและเชื่อมโยงว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายนั้นได้อย่างไร</p>	<p>- ในกิจกรรมครั้งที่ 6 นี้ผู้สอนได้เตรียมผู้เรียนด้วยการฝึกสมาธิเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา เพื่อให้เกิดความนิ่ง พร้อมสำหรับการคิด ทบทวน สิ่งต่าง ๆ</p> <p>- ผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนด้วยการชวนคิดเกี่ยวกับประเด็นที่กำลังศึกษาเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p>
<p>กระบวนการ:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที 2. นำคำว่า Meaning of Life ซึ่งหมายถึงความหมายของชีวิต ฉายหน้าห้อง จากนั้นสุ่มถามกลุ่มตัวอย่างถึงความหมายด้วยกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) จากนั้นเชิญชวนกลุ่มตัวอย่างให้ค้นหาคำตอบภายในเกี่ยวกับ 3. แจกกระดาษ A4 และคนละ 1 แผ่นและให้แบ่งและฉีกกระดาษด้วยตนเองเป็น 12 ส่วน จากนั้นให้นักถึงสิ่งที่มีความหมายกับตนเอง 12 อย่าง โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ สิ่งที่เป็นนามธรรม จากนั้นให้วาดภาพสัญลักษณ์หรือเขียนข้อความที่สื่อถึงสิ่งนั้นในกระดาษแต่ละส่วน เมื่อเสร็จแล้ววางบนโต๊ะแล้วให้ถ่ายรูปไว้ ให้เล่าให้เพื่อนข้าง ๆ ฟังถึงเหตุผลที่เขียนทั้ง 12 สิ่งนี้ 4. จากนั้นจะมีการคัดเลือกชิ้นส่วนของทุกคน ออกตามเงื่อนไขต่างกัน 4 ครั้ง <ol style="list-style-type: none"> 1) คำว่าทุกใบแล้วสุ่มคัดออกโดยผู้สอน 2 ใบ จดบันทึกความคิดความรู้สึก 2) หงายใบที่เหลือแล้วให้เลือกให้ผู้สอน 4 ใบ จดบันทึกความคิดความรู้สึก 	<p>- จุดเน้นสำคัญของกิจกรรมในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการกำหนดตนเองและแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ มาใช้ ออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ตระหนักและ ทบทวนเปรียบเทียบถึงแรงจูงใจ เป้าหมาย ในชีวิตและนำไปสู่การเชื่อมโยงว่า ภาษาอังกฤษเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างไร โดยใช้กิจกรรมที่ให้การ์ด 12 ใบเพื่อให้ ผู้เรียนทบทวนถึงแรงจูงใจของตนเองซึ่ง ผ่านกระบวนการพูดคุย จากนั้นจึงใช้กลไก ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับ แรงจูงใจโดยใช้เงื่อนไขของกิจกรรมคือการ ทำให้การหายไปทั้งที่เต็มใจและไม่เต็มใจ จากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก อันจะ นำไปสู่การให้ความหมายของสิ่งที่เหลือสิ่ง สุดท้าย และเชื่อมโยงกับแนวคิด SDT และ ฉันทะ โดยกิจกรรมช่วยที่สำคัญที่สุดคือ หากได้ทุกสิ่งกลับคืนมาจะมีมุมมอง เปลี่ยนแปลงต่อสิ่งที่สูญเสียไปอย่างไร</p> <p>- จากนั้นจึงให้เปรียบเทียบ</p> <p>- หลังจากทำกิจกรรมผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ด้วยแนวคิดร่วมมือเพื่อการ เรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเชื่อให้เกิด ความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในการ</p>

6. กิจกรรมความหมายของชีวิต	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
3) คำว่าใบที่เหลืองแล้วสุ่มคัดออกโดยผู้สอน 4 ใบ จดบันทึกความคิดความรู้สึก	เรียนรู้ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน
4) หย่าใบที่เหลืองแล้วให้เลือกให้ผู้สอน 1 ใบ จดบันทึกความคิดความรู้สึก	ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดยผู้เรียน และเกิดการเชื่อม
5. ในรอบที่คว่ำชิ้นส่วน ถามความรู้สึกของการสูญเสีย การคิดต่อสิ่งนั้นเมื่อคาดเดาไม่ได้ ในรอบที่หงายชิ้นส่วนถามเหตุผลและความรู้สึกของการตัดสินใจเลือกทั้งหมดถึงความหมายของสิ่งที่เหลืออยู่	สัมพันธกับผู้อื่น (Relatedness) ผ่านการอภิปรายถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมนี้ -นอกจากนี้กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงการได้เป็นตัวเองจริง ๆ หรือคุณค่าของ
6. ถามว่าหากได้ทุกอย่างกลับมาอีกครั้ง ความคิดจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และเชื่อมโยงว่าความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษจะเข้าไปช่วยส่งเสริมสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตได้อย่างไร และเชื่อมโยงเปรียบเทียบกับแนวคิด SDT และขั้นตะ ในกิจกรรมครั้งก่อนหน้า	ความเป็นตัวเองที่แท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดมนุษยนิยม (Humanism) -การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันผ่านกระบวนการ Think-Pair-Share
7. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัดหมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้งต่อไป	
แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวกการเรียนรู้	
-ถามความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อวิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมนี้ที่ผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ได้เกิดความเป็นอิสระ การได้ใช้ความคิดของตนเอง และการทำให้เกิดการเชื่อมสัมพันธกับเพื่อน เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) แล้วเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดนี้เช่นกัน	
วัสดุและอุปกรณ์: โฟสตัดิท/กระดาษ A4/สี/ กาว/จอ/แบบบันทึกกิจกรรม	

ครั้งที่ 7 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน

7. กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>ระยะเวลา: 120 นาที</p> <p>วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้วางแผนและตรวจสอบแรงจูงใจของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p>	<p>ในกิจกรรมครั้งที่ 7 นี้ผู้สอนได้เตรียมผู้เรียนด้วยการฝึกสมาธิเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา เพื่อให้เกิดความนิ่ง พร้อมสำหรับการคิด ทบทวน สิ่งต่าง ๆ</p> <p>-ผู้สอนกระตุ้นผู้เรียนด้วยการชวนคิดเกี่ยวกับประเด็นที่กำลังศึกษาเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p>
<p>กระบวนการ:</p>	
<p>1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที</p>	<p>สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p>
<p>2. นำภาพของเกม Rov ซึ่ง เป็นเกมขึ้นฉ่ายบนจอและถามคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเกมที่รู้จัก จากนั้นจึงนำเข้าสู่คำถามหลักคือเกมนี้มีหลายเวอร์ชันและแต่ละเวอร์ชันตัวละครจะมีทักษะความสามารถที่แตกต่างกันไปและในการเล่นเกมลักษณะนี้จะต้องมีการวางแผน จากนั้นจึงเชิญชวนเข้าสู่กิจกรรมการ</p>	<p>-จุดเน้นสำคัญของกิจกรรมในครั้งนี้คือเรื่องของการทบทวนแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ทฤษฎีการกำหนดตนเอง SDT และแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ไปเทียบกับแรงจูงใจในชีวิตที่นำเอาภาษาอังกฤษเข้าไปมีส่วนร่วมส่งเสริมในการวางแผนนั้น โดยการฝึกให้เกิดการวางแผน 3 แบบ โดยเงื่อนไขของแผนที่ 1 คือ แผนปกติ ที่ผู้เรียนได้วางแผนไว้ซึ่งจะเป็นรูปแบบของแรงจูงใจที่มีความคละกันของปัจจัยภายนอก และภายใน และจุดสำคัญคือ ให้ผู้เรียนพบกับเงื่อนไขคือเมื่อแผนแรกไม่สามารถเป็นจริงได้ ผู้เรียนจะต้องวางแผนสอง ซึ่งตนเองชอบน้อยกว่า แต่ต้องวางแผนไปให้ได้ และให้ผู้เรียนทบทวนว่าจะไรรยังขับเคลื่อนให้ยังวางแผนที่สองนี้ต่อไป จากนั้นจึงให้ผู้เรียนวางแผนชีวิตด้วยแผนที่สามคือไม่มีเรื่องใดมาเป็นเงื่อนไขทั้งเงิน เวลา บุคคลแผนจะเป็นอย่างไร ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ทบทวนจนเกิดการตกผลึกและมองแผนชีวิตของตนเองในมุมที่เกิดจากความหมายและแรงจูงใจที่แท้จริงซึ่งกำหนดด้วยตนเอง Autonomous motivation และ Buddhist's achievement motivation</p>
<p>3. แจกใบงานการวางแผนชีวิตคนละ 3 ใบ และให้กลุ่มตัวอย่างออกแบบชีวิตตนเองในระยะ 5 ปี ตั้งชื่อแผน วิเคราะห์ระดับของความตั้งใจตามมาตรวัดพลังในแผน</p>	
<p>4. ให้ออกแบบและเขียนแผนชีวิตในใบงานทั้ง 3 มีเงื่อนไข 3 เงื่อนไขใน 3 รอบ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) แผนปกติในระยะเวลา 5 ปี 2) แผนที่เกิดขึ้นเมื่อแผนที่ 1 ไม่สามารถเป็นจริง 3) แผนที่เกิดขึ้นโดยไม่สนใจคนรอบข้างเงินทองและเป็นไปแบบที่ต้องการ โดยในแต่ละแผนจะต้องมีการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในแผนนั้นด้วยเสมอ 	
<p>5. ให้แลกเปลี่ยนแผนชีวิตกับเพื่อนและให้</p>	

7. กิจกรรมการวางแผนชีวิต 3 เวอร์ชัน	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>เพื่อนสอบถามและวิพากษ์ในแต่ละรอบ และบันทึกในใบงาน</p> <p>6. สุ่มถามกลุ่มตัวอย่างถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการออกแบบชีวิตในครั้งนี้และถามถึงการตัดสินใจเลือกว่าแผนไหนเหมาะสมกับตนเอง ด้วยเหตุผลอะไร และทำให้อะไรรู้สึกอย่างไร หรือคิดอะไรขณะทำกิจกรรม</p> <p>7. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัดหมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้งต่อไป</p>	<p>- ผู้สอนได้ใช้การทำงานร่วมกันผ่านแนวคิดร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเอื้อให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้เกิด Relatedness กับผู้เรียน ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดยผู้เรียน</p>
<p>แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวกการเรียนรู้</p>	
<p>- ถามความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อวิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมนี้ที่ผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ได้เกิดความเป็นอิสระ การได้ใช้ความคิดของตนเอง และการทำให้เกิดการเชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อน เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) แล้วเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ด้วยแนวคิดนี้เช่นกัน</p>	
<p>วัสดุและอุปกรณ์: โฟสตัดอิท/กระดาษ A4/ สี/กาว/จอ/ใบงานการวางแผนชีวิต</p>	

ครั้งที่ 8 ชั้นเรียนรู้ กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง

8. กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
ระยะเวลา: 120 นาที	
วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักแนวคิดทางจิตวิทยาและพุทธศาสตร์ที่อยู่ภายใต้ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้	-กิจกรรมในครั้งที่ 8 นี้ ยังคง มีการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนด้วยการฝึกสมาธิ การกระตุ้นให้คิดทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาจากก่อนหน้านี้ -จุดเน้นของกิจกรรมครั้งนี้คือการบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการกำหนดตนเอง แนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์ และให้ผู้เรียนทบทวน
กระบวนการ:	
1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจประมาณ 5 นาที	เปรียบเทียบย้อนกลับและตัดสินใจว่าตนเองพิจารณาแรงจูงใจในครั้งต่าง ๆ นั้นอย่างไร
2. โดยการให้ผู้เรียนได้ฉายภาพของผลงานที่ผ่านมาของกลุ่มตนเองที่อยู่ในมือถือของผู้เรียนขึ้นฉายบนจอ รวมถึงนำภาพของแดงโม ครูเคท ภาพเต่ากับกระต่าย ภาพการแยกถั่วของกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงเชิญชวนให้นักถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะภายในของบุคคลที่ขับเคลื่อนให้บุคคลบรรลุเป้าหมาย โดยให้ระดมความคิดเห็น	- ผู้สอนได้ใช้แนวคิดร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเอื้อให้เกิดความยึดมั่นผูกพัน (Engagement) ในการเรียนรู้ เชื่อมสัมพันธ์กันในระหว่างกิจกรรมและให้ได้ข้อสรุปจากการเรียนรู้ในครั้งนี้ ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละคน ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้างความรู้โดยผู้เรียน
3. อธิบายประกอบภาพเกี่ยวกับโมเดลที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังนี้	
1) แรงจูงใจภายใน VS แรงจูงใจภายนอก	
2) แรงจูงใจของการได้เป็นตัวเอง และองค์ประกอบ 3 ประการ	
3) ความแตกต่างระหว่างมานะ และฉันทะ(แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์)	
4) ฉันทะและองค์ประกอบของฉันทะ 3	

8. กิจกรรมถอดบทเรียนและนำไปใช้ กับการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง

แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค

ประการ

- 5) แนวคิดเกี่ยวกับความตั้งใจในการ
สื่อสารภาษาที่สองด้วย
ภาษาอังกฤษ

จากนั้นจึงเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่ผ่าน
มาและชวนกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์
และเชื่อมโยงกับความตั้งใจในการ
สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มตัวอย่างเอง

4. ให้กลุ่มตัวอย่างรวมกันถอดบทเรียนใน
การพัฒนาความตั้งใจในการสื่อสารภาษา
ที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยวิธีการร่วมมือ
เพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) และ
ออกตามนำเสนอหน้าห้องเรียนแบบกลุ่ม
5. กล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความ
ร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม และนัด
หมายวัน เวลาในการเข้าโปรแกรมครั้ง
ต่อไป

แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวก การเรียนรู้

- ถ้ามองความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อ
วิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมนี้ที่ผ่าน
กระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้
(Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำ
ให้ได้เกิดความเป็นอิสระ การได้ใช้
ความคิดของตนเอง และการทำให้เกิด
การเชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อน เกิดการเรียนรู้
แบบร่วมมือ (Cooperative learning)
แล้วเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาที่สอง
ด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดนี้เช่นกัน

วัสดุและอุปกรณ์: โฟสตัดีท/กระดาษ
A4/สี/กาว/จอบ/แบบบันทึกกิจกรรม

ครั้งที่ 9 ชั้นยุติโปรแกรม กิจกรรมลองทำดูเราทำได้

9. กิจกรรมลองทำดูเราทำได้	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>ระยะเวลา: 120 นาที</p>	
<p>วัตถุประสงค์: เพื่อให้ผู้เรียนได้ทดลองสื่อสาร ภาษาอังกฤษ และสำรวจ ความคิดและความรู้สึก และยุติ โปรแกรม</p>	
<p>กระบวนการ:</p>	<p>-ในกิจกรรมครั้งที่ 9 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ผู้สอนได้มีการเตรียมผู้เรียนด้วยการฝึก สมาธิเหมือนเช่นเคย</p>
<p>1. ทักทายและให้ฝึกสมาธิด้วยการกำหนดลม หายใจประมาณ 5 นาที</p>	<p>-จากนั้น ผู้สอนได้ทำท่ายุติให้ผู้เรียนให้ทดลอง ฝึกพูดภาษาอังกฤษในรูปแบบวงล้อต่างๆ เพื่ออธิบายภาพ ซึ่งเป็นการทำกิจกรรมที่ ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารผ่านการพูดเป็น ส่วนใหญ่ ด้วยกระบวนการเชิงการฟังพูด (Audiolingual approach) และเน้นการ สื่อสารให้แสดงพฤติกรรมสื่อสาร ออกมาได้ (Communicative Approach) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มทฤษฎีทางพฤติกรรมนิยม โดยในทางอ้อม กระตุ้นให้เกิดความตั้งใจ ในการสื่อสารผ่านการแสดงพฤติกรรมสื่อสาร สื่อสารภาษาอังกฤษ (Second Language Behavior) มีการสอบถามความ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในของนักศึกษา ผ่านการใช้กระบวนการแนวคิดร่วมมือเพื่อ การเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเอื้อให้ เกิดความยึดมั่นผูกพัน(Engagement)ใน การเรียนรู้ซึ่งเป็นแนวคิดทางการเรียนรู้ที่ เน้นการสร้างความรู้จากตัวผู้เรียนแต่ละ คน ผ่านกระบวนการอภิปรายคู่และกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นความรู้เป็นการสร้าง ความรู้โดยผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเชื่อม สัมพันธ์กัน และได้ให้ผู้เรียนทดแบบวัด ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วย ภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง เพื่อนำไปใช้</p>
<p>2. สุ่มถามความรู้สึกของความตั้งใจในการ สื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษของ กลุ่มตัวอย่างที่เปลี่ยนแปลงไป จากนั้น กล่าวว่ากิจกรรมวันนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย โดยที่ผ่านมามีหลายคนเกิดความ เปลี่ยนแปลงไปและอยากให้ทดลองทำ กิจกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบ จริงจัง</p>	
<p>3. อธิบายเกี่ยวกับหลักการบรรยายภาพที่ ต้องใช้ Present Continuous Tense คือ ประธานตามด้วยกริยา+ing ในการ อธิบายการกระทำในภาพ หรือ Present Simple Tense ในการอธิบายข้อเท็จจริง บุคคลสิ่งของในภาพ คือ ประธาน+V.be+ คำสรรพนาม หรือ คำนาม จากนั้นสาธิต การบรรยายภาพให้ดู แล้วถามความมั่นใจ ว่าทำได้หรือไม่พร้อมเหตุผล จากนั้นจึง ทดลองให้กลุ่มตัวอย่างแบ่งกลุ่มแล้วแจก ภาพและให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันแต่ง ประโยคภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายภาพ แล้วจึงให้ทุกกลุ่มออกมานำเสนอภาพ พร้อมบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ โดย จัดบรรยายภาคให้อยู่ในสภาวะไม่กดดัน และไม่ตัดสิน</p>	

9. กิจกรรมลองทำดูเราทำได้	แนวคิด/ทฤษฎี/เทคนิค
<p>4. ถามความรู้สึกและความคิดของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความยากของภาษาอังกฤษ จากนั้น และพูดถึงสิ่งที่ตนเองปฏิบัติการพูดได้แล้ว</p> <p>5. เกริ่นนำถึงการทดสอบความเปลี่ยนแปลงด้วยแบบวัด และให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p> <p>6. ให้กลุ่มตัวอย่างได้บอกความรู้สึกความคิดที่เปลี่ยนไปหลังเข้าร่วมโปรแกรมและประสบการณ์ในครั้งนี้ และให้กำลังใจกลุ่มตัวอย่างในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อไป จากนั้นจึงยุติโปรแกรม</p>	<p>ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการเรียนรู้ครั้งนี้ในลำดับต่อไป</p>
<p>แนวทางการให้คำแนะนำอำนวยความสะดวกการเรียนรู้</p>	
<p>- ถามความคิด ความรู้สึก แรงจูงใจที่มีต่อวิธีการเรียนรู้ในกิจกรรมนี้ที่ผ่านกระบวนการร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ (Think-Pair-Share) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ได้เกิดความเป็นอิสระการได้ใช้ความคิดของตนเอง และการทำให้เกิดการเชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อน เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) แล้วเชื่อมโยงกับการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้วยแนวคิดนี้เช่นกัน</p>	
<p>วัสดุและอุปกรณ์: ภาพสำหรับบรรยาย/กระดาษ/จอ/แบบวัดความตั้งใจ</p>	

นิทานเรื่องเต่ากับกระต่าย 4 เวอร์ชัน

ภาพประกอบนิทาน ที่มา: <https://sydwiki.tumblr.com/post/126769109893/an-updated-version-of-my-tortoise-and-hare>

เวอร์ชันที่ 1

กาลครั้งหนึ่ง...เจ้าเต่ากับกระต่ายเถียงกันว่าใครเร็วกว่ากัน ทั้งคู่จึงตกลงที่จะวิ่งแข่ง ก็มีกรรมการกำหนดเส้นทางวิ่งแล้วก็เริ่มการแข่งขัน เจ้ากระต่ายนำโด่งมาไกลก็เลยชะล่าใจ คิดว่าพักผ่อนได้ ต้นไม้ซีกกะแป็บหนึ่งก่อนแข่งต่อก็คงดี ไป ๆ มา ๆ ก็ง่วงลี ตื่นมาอีกที่เจ้าเต่าก็คว้าแชมป์ไปแล้ว นิทานตอนนี้สอนให้รู้ว่า ช้าๆแต่มั่นคงสามารถเอาชนะได้ (เหมือนกัน)

เวอร์ชันที่ 2

เจ้ากระต่ายสันหลังยาวก็อารมณ์บ่จอยตามระเบียบที่แพ้ มันจึงค้นหาจุดอ่อนของตนเอง มันก็พบว่าความมั่นใจในตัวเองเกินไปบวกกับความซี้เกียจของมันนั่นแหละที่ทำให้แพ้ ถ้ามันไม่เผลอหลับชะอย่าง เต่าหน้าไหนจะเอาชนะมันได้มันจึงขอแก้ตัวใหม่อีกครั้ง กระต่ายพูดว่า “เฮ้ย..เมื่อกี้ฟลุ๊คอะปาว แน่จริง..ใหม่เตอะ” เจ้าเต่าก็ตกลง เต่าพูดว่า “ยอมได้ไฉน๋อง”....
แน่นอนว่าครั้งนี้ เจ้าเต่าโดนทิ้งไม่เห็นฝุ่น กระต่ายชนะขาดลอยเลย

เราได้ข้อคิดอะไรละ...ต่อให้ช้าแต่ชัวร์ ยิ่งไงก็แพ้เร็วและสม่ำเสมอถ้าเราเปรียบเทียบคนสองคนในองค์กรของเรา คนหนึ่งช้าจริงทำอะไรมีระบบระเบียบแบบแผน แต่ทำอะไร ๆ ไม่เคยพลาดไว้ใจได้แน่นอนในผลงานของเขาเทียบกับอีกคนหนึ่งที่เร็วและก็พอไว้ใจได้ในสิ่งที่เขาทำคนที่เร็วกว่ามักจะประสบความสำเร็จมีความเจริญก้าวหน้า ในองค์กรนั้น ๆ มากกว่า (ซิกแซกไม่เป็น อะไรลัดได้ เร็วได้ก็ไม่กล้าเสี่ยงไม่กล้าทำผลงานก็เลยน้อยมั่ง) ไล่ช้าแต่ชัวร์นะมันก็ดีอยู่หรอก แต่ให้เร็วและพอใช้ได้นี้ดีกว่า...

เวอร์ชันที่ 3

เมื่อเจ้าเต่าแพ้ ก็ทำให้ตัวเองได้คิดว่าจะต้องทำอะไรคราวนี้ถึงที่เจ้าเต่ามาหาจุดบกพร่องของตัวเองบ้าง และมันก็พบว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่มันจะชนะกระต่ายในเส้นทางการวิ่งแบบที่เป็นอยู่ มันก็คิดอยู่ชักรุ่นหนึ่งก็ไปทำกระต่ายแข่งใหม่

เต่าพูดว่า “ขอเปลี่ยนเส้นทางการวิ่งซะหน่อย” เจ้ากระต่าย “ยอมได้อยู่แล้วเพ”

พอการแข่งขันเริ่มขึ้น เจ้ากระต่ายก็ใส่เกียร์ห้าออกไปเต็มสปีดเลย จนกระทั่งไปถึงระหว่างทาง

“เฮ้ย!!!..เวรกรรม ต้องข้ามแม่น้ำ ทำไงดีละตุ...” เส้นชัยอยู่ไม่ห่างจากฝั่งตรงข้ามเท่าไรเลย เจ้า

กระต่ายมัวแต่เง็งว่าจะทำไงดี จนเจ้าเต่าก็บดลานมาทันแล้วก็จ่อมลงน้ำว่ายข้ามฝั่งไปเข้าเส้นชัย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า....พิจารณาจุดแข็งของตนให้ดีแล้วพยายามเปลี่ยนสนามการแข่งขันให้

ตนเองได้เปรียบมากที่สุด

เวอร์ชันที่ 4

ด้วยน้ำใจนักกีฬา คราวนี้เจ้าเต่ากับกระต่ายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันแล้ว ต่างคนต่างมาระดมสมองคิด

ด้วยกัน หากทั้งสองร่วมมือกัน การแข่งแบบเมื่อครั้งล่าสุดจะช่วยให้ทำเวลาได้ดีขึ้น ดังนั้น พวกมัน

จึงคิดจะแข่งอีกครั้ง แต่แข่งคราวนี้เป็นแบบทีมเวิร์ค เริ่มต้นเจ้ากระต่ายก็แบกเต่าวิ่งไปด้วย

ความเร็วสูง จนถึงริมแม่น้ำ เจ้าเต่าก็ให้กระต่ายขี่หลังว่ายข้ามไป พอข้ามฝั่งเจ้ากระต่ายก็แบกเจ้า

เต่าวิ่งต่อจนเข้าเส้นชัยด้วยกัน ผลการแข่งขันครั้งนี้สร้างความพึงพอใจให้กับทั้งสองฝ่าย (ตัว)

มากกว่าการแข่งขันครั้งก่อนๆ หนนี้ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า....การมีจุดแข็งและความสามารถโดดเด่นเฉพาะตัวเป็นสิ่งที่ดีแต่หากไม่รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นยิ่งไปไม่รอด เพราะมันจะมีบาง

สถานการณ์ที่เราเจ๋งคนอื่นเจ๋ง ในขณะที่บางสถานการณ์เราเจ๋งแต่คนอื่นเจ๋ง

ทีมเวิร์คสำคัญตรงที่การกำหนดผู้นำให้เหมาะกับสถานการณ์ให้ผู้ที่มีความถนัดกับสถานการณ์

นั้นๆ เป็นผู้นำกลุ่มในแต่ละช่วงสถานการณ์ที่เหมาะสมกับความสามารถของเขานอกจากนี้เรายังได้

บทเรียนอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า ไม่ว่าเต่าหรือกระต่ายไม่มีใครที่คิดเลิกล้มหรือท้อแท้หลังจากความ

ความล้มเหลวได้เกิดขึ้นกระต่ายแก้ไขจุดบกพร่องของตนเองโดยการทำงานที่หนักขึ้นและเพิ่ม

ความมุ่งมั่นในงานของตนเองหลังจากพบความล้มเหลวส่วนเต่าได้ปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ของตน

ใหม่เพราะตัวมันเองได้ทำงานหนักที่สุดเท่าที่มันจะสามารถทำได้แล้ว ในชีวิตเมื่อเราพบกับปัญหาหรือความล้มเหลวบางครั้งเราก็ควรจะทำงานให้หนักขึ้นและมีความเอาใจใส่ในงานมากกว่าเดิม บางครั้งก็ควรเปลี่ยนแผนการทำงานและทดลองในสิ่งใหม่ๆที่แตกต่างออกไปและในบางครั้งก็จำเป็นต้องทำทั้งสองอย่างเลย นอกจากนั้นกระต่ายกับเต่าก็ได้บทเรียนที่สำคัญอีกอย่างคือเมื่อเราหยุดการแข่งขันกับตัวบุคคลแล้วหันมาแข่งขันกับสถานการณ์แทน พวกมันจะทำงานได้ดีขึ้น

เนื้อเรื่อง ที่มา: <https://www.gotoknow.org/posts/181491>

แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

AT

แบบวัดความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1

คำอธิบาย โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องข้อมูลที่ตรงกับข้อมูลทั่วไปของท่าน

- เพศ ชาย หญิง
- วิชาเอก นาฏศิลป์ศึกษา ดนตรีศึกษา

ตอนที่ 2

คำอธิบาย โปรดทบทวนความคิดความรู้สึกที่มีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของท่านในตอนนี้และพิจารณาเลือกระดับความเห็นที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดโดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นด้านขวามือของแต่ละข้อวัด

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ระดับความเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกฟังภาษาอังกฤษได้เสมอ					
2	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะฟังภาษาอังกฤษได้					
3	ฉันฟังภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะฟัง					
4	ฉันเชื่อว่าฉันมีเลือกพูดภาษาอังกฤษได้เสมอ					
5	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะพูดภาษาอังกฤษได้					
6	ฉันพูดภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะพูด					
7	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกอ่านภาษาอังกฤษได้เสมอ					
8	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้					
9	ฉันอ่านภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะอ่าน					
10	ฉันเชื่อว่าฉันเลือกเขียนภาษาอังกฤษได้เสมอ					
11	ฉันรู้สึกว่าคุณเลือกวิธีของฉันที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้					
12	ฉันเขียนภาษาอังกฤษเพราะฉันต้องการที่จะเขียน					
13	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ					
14	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ					
15	การฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก					
16	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ					
17	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ					
18	การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก					
19	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ					
20	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ					

ข้อ	เนื้อหาของข้อวัดระดับความตั้งใจ	ระดับความเห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21	การอ่านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก					
22	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ					
23	ฉันค่อนข้างมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ					
24	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีมาก					
25	ฉันรู้สึกว่าภาระฟังภาษาอังกฤษทำให้ฉันได้ใกล้ชิดกับคุณสนทนา					
26	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก					
27	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันฟังภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้					
28	ฉันรู้สึกว่าการอ่านภาษาอังกฤษแล้วฉันจะได้ใกล้ชิดกับคุณสนทนา					
29	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูดภาษาอังกฤษด้วยในอนาคตอีก					
30	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันพูดภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้					
31	ฉันรู้สึกว่าการอ่านภาษาอังกฤษแล้วฉันจะได้ใกล้ชิดกับคนที่อ่านกับฉัน					
32	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต					
33	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันอ่านภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้					
34	ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ที่ฉันได้เขียนภาษาอังกฤษด้วย					
35	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วยอีกในอนาคต					
36	ฉันต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ฉันเขียนภาษาอังกฤษด้วยให้บ่อยกว่านี้					

*** ขอขอบคุณนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือ ***

คำถามสัมภาษณ์ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา

วัตถุประสงค์	แนวคำถามสัมภาษณ์ระยะการวิจัยเชิงคุณภาพ
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโดยภาพรวม	<ul style="list-style-type: none"> - ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยรวมเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้ นักศึกษามีความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้ความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหน เพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วความตั้งใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโดยภาพรวม ด้านการได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร <ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้ นักศึกษามีความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้ความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้ 2. นักศึกษาเชื่อว่ามีความรู้สึกได้เป็นตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนของนักศึกษาหรือไม่อย่างไร
เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้านการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วนักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร <ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนี้ นักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนี้ นักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วนักศึกษารับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้ 2. นักศึกษาเชื่อว่ามันเองรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์	แนวคำถามสัมภาษณ์ระยะการวิจัยเชิงคุณภาพ
<p>เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษด้านการเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมในโปรแกรมนี้แล้วนักศึกษาเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษของเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร <ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษามีการเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปแล้วการเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี 2.นักศึกษาเชื่อว่าตนเองเชื่อมสัมพันธกับผู้อื่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและชีวิตการเรียนหรือไม่อย่างไร
<p>เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของความตั้งใจในการสื่อสารภาษาที่สองด้วยภาษาอังกฤษตามแนวคิดแรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศตามแนวพุทธศาสตร์</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกอยากสื่อสารภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดไปอย่างไร <ul style="list-style-type: none"> - ก่อนหน้าที่จะเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเป้าหมายอะไร เพราะอะไร - ระหว่างเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเป้าหมายในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไปตอนไหนเพราะอะไร - หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมไปนี้ นักศึกษาสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเป้าหมายอะไร เพราะอะไร - นักศึกษาเรียนรู้อะไรบ้างจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี 2.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกอยากสื่อสารภาษาอังกฤษให้เต็มความสามารถที่สุดไปอย่างไร 3.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาเปลี่ยนแปลงความอยากสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ของตนเองและคนอื่นไปอย่างไร 4.ขอให้นักศึกษาอธิบายว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมนักศึกษาสามารถจำแนกความอยากสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อมุ่งผู้อื่น(มานะ)หรือเพื่อมุ่งทำเพราะความชอบ (ฉันทะ) ได้อย่างไร

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พิชญ์วัฒน์ โสภณปัญญาวัฒน์ ชื่อเดิม ไพศาล แยมวงษ์
วัน เดือน ปี เกิด	18 มีนาคม 2524
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลราชวิถี ถนนราชวิถี แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2542 ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ โรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2546 ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการปรึกษาและแนะแนว สาขาวิชา การศึกษานอกระบบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2555 ศีษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช นนทบุรี พ.ศ. 2555 ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2555 การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2559 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2566 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร

การฝึกอบรมด้านภาษาอังกฤษและการฝึกปฏิบัติงานด้านจิตวิทยา
ประยุกต์

พ.ศ. 2556 Certificate in Global English Plus

The University of Auckland, New Zealand

Sponsored by Thammasat University

พ.ศ. 2562 การฝึกปฏิบัติงานทางจิตวิทยาประยุกต์ จำนวน 300 ชั่วโมง

ณ ศูนย์ให้การปรึกษานักศึกษา VivaCity: TU Counseling

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ปทุมธานี

ที่อยู่ปัจจุบัน

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

เลขที่ 28 ตำบลบางแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง 14000

โทร. 063-145-9797 อีเมลล์ pichawat.sop@gmail.com

ผลงานตีพิมพ์

วีรวัฒน์ เสนจันทร์ฉวีไชย และพิชญ์วัฒน์ โสภณปัญญาวัฒน์.

(2567) การดำรงอยู่ของชอไทยในสภาพสังคมและ

วัฒนธรรมปัจจุบัน. วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 31(1)

พิชญ์วัฒน์ โสภณปัญญาวัฒน์ สุภากร จันประเสริฐ และ

มณฑิรา จารุเพ็ง (2566) ความตั้งใจในการสื่อสารภาษา

ที่สองด้วยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา:

การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาประสบการณ์ของนักศึกษา

ในสถาบันการศึกษาด้านวัฒนธรรมไทย.

วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 29(2), 135-155.

วรางคณา โสภณนันทน์ และไพศาล แยมวงษ์. (2562). ผลของ

การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์ต่อการพัฒนา

แรงจูงใจใฝ่ความเป็นเลิศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี.

วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 47(4),

445 - 464.

ไพศาล แยมวงษ์. (2556). การศึกษาการสนับสนุนทางสังคม

ที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัย

ธรรมศาสตร์. วารสารจิตวิทยาพัฒนาศักยภาพมนุษย์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 1(1),
30 - 38

